

HEBT GOEDE MOED

door

C. H. Spurgeon

Predikant te Londen

Vertaler H. Milo,

Eerste uitgave: J.C. van Schenk Brill te Doesburg.

UITGEVERIJ KOOL B.V. - VEENENDAAL

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2011

INHOUD

Woord vooraf

- 1. Preek: “Hebt goede moed; Hij roept u.”**
- 2. “Wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.”**
- 3. “Wees welgemoed; uw geloof heeft u behouden.”**
- 4. “Zijt welgemoed; Ik ben het; vreest niet.”**
- 5. “Hebt goede moed; Ik heb de wereld overwonnen.”**
- 6. “Hebt goede moed; want gelijk gij te Jeruzalem van Mij getuigd hebt, alzo moet gij ook te Rome getuigen.”**
- 7. “Zijt goedsmoeds; want ik geloof Gode, dat het alzo zijn zal, gelijkterwijs het mij gezegd is.”**

WOORD VOORAF

Dit boekje verschijnt aan het einde van een langdurige ziekte van iemand, die grote behoefte had aan dit woord van de Meester: "Hebt goede moed."

Het komt tot de lezer als een duif, die rusteloos gevlogen heeft over de golven van een sombere zee; maar niet vergeefs, want eindelijk heeft ze een olijfblad geplukt, dat ze mee naar huis brengt. Troost is te vinden zelfs te midden van deze rusteloze wereld: De vloedden bedekken niet langer de hoogste bergen; de wateren dalen en de hoop verrijst voor het oog.

De woorden: "Hebt goede moed", "wees welgemoed", "zijt goedsmoeds", komen ten minste zevenmaal in het Nieuwe Testament voor, en wel op de volgende plaatsen:

- (1) "Hebt goede moed; Hij roept u." (Markus 10: 49).
- (2) "Wees welgemoed; uw zonden zijn vergeven." (Matth. 9: 2).
- (3) "Wees welgemoed; uw geloof heeft u behouden." (Matth. 9: 22).
- (4) "Zijt welgemoed; Ik ben het; vreest niet." (Markus 6: 50).
- (5) "Hebt goede moed; Ik heb de wereld overwonnen." (Joh. 16: 33).
- (6) "Hebt goede moed; want gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt, also moet gij ook te Rome getuigen." (Hand. 23: 11).
- (7) "Zijt goedsmoeds; want ik geloof God, dat het also zijn zal, gelijkterwijs het mij gezegd is." (Hand. 27: 25).

Op deze teksten als een fundament is het gebouw van dit boekje opgetrokken; de Geest Gods geve er genadig geest en leven aan. Jezus' woorden zijn geest en zijn leven, en wij verkrijgen nimmer blijvende troost, dan wanneer wij aan Zijn voeten zitten en de waarheid onmiddellijk uit Zijn mond vernemen. De woorden van het Woord zijn meer dan een woord. Er ligt een kracht in die bewijst, dat ze uitingen van de Almachtige zijn. Wanneer Jezus troost, mist de troost haar uitwerking nooit. Hij is nog heden ten dage werkzaam, om alle tranen van de ogen van Zijn volk af te wissen. Zijn bemoediging: "Hebt goede moed," verbant zwaarmoedigheid en wekt vreugde. Menige beproefde Christen kan die waarheid staven, want zij kennen Zijn liefelijke stem. Zij getuigen van de geheimzinnige kracht die er in ligt en droefheid in vrolijkheid verandert. Heeft ooit enig menselijk geschrift zulk een vertroostende invloed gehad als het 14e hoofdstuk van het Johannes' Evangelie? Laat hen spreken, wier geschokte geest slechts een ogenblik naar lezen kon luisteren, zelfs al was het de zachte stem van een liefhebbende vrouw, die las. Laat hen getuigen, welke zoete, liefelijke, geruststellende macht er in Jezus' woord gelegen is, die alleen genoten, maar niet beschreven kan worden.

"Zijn woord is mij muziek, ook als 't mij wenen doet,
Het is oneindig teer, het is oneindig zoet."

Het is van het grootste belang, dat Christenen gelukkig zijn. De blijdschap des Heeren is onze sterkte. Neergedruktheid is een lek, waardoor de zielskracht druppel voor druppel verloren gaat. Vrede is de toestand van een gezonde ziel, en wanneer die gestoord wordt, is er reden voor bezorgdheid. Sommigen spreken lichtvaardig over de troost van de gelovigen, maar God denkt er niet zo over, want Hij roept uit: "Troost, troost Mijn volk." Verliest de gelovige zijn vrede, dan mist hij de kracht en de geestdrift, waardoor hij onvermoeid de weg van Gods geboden bewandelt, en de heldenmoed, waardoor hij over een muur van moeilijkheden springt. Hij, wiens stemming doorgaans terneergeslagen is, is maar half een man. Onze Heere wilde Zijn blijdschap in ons doen blijven, opdat onze blijdschap vervuld zou worden.

Toch is het geen gemakkelijke zaak, altijd kalm en goedsmoeds te zijn. In pijn, in armoede en in eenzaamheid, ontstaan dikwijls sombere gedachten, die als vleermuizen en uilen om de donkere ziel zweven, en die er weldra hun intrek zullen nemen, tenzij wij het gezegende Licht des hemels in ons hart binnenlaten. Die kinderen der duisternis staan gereed om telkens en telkens terug te keren, met hoeveel ernst ze ook zijn uitgedreven. Wij moeten volharden en nimmer moe worden, want ze mogen de tempel van de Heilige Geest niet bewonen. Geven wij aan zwaarmoedige gedachten toe, dan vermenigvuldigen ze zich. De duisternis neemt toe en drukt op ons als een nachtmerrie. Wij worden gestadige zuchters. Op dus in de Naam Desgene, die zegt: “Hebt goede moed!” En roep uit: “Verblijd u niet over mij, o, mijn vijandin! wanneer ik gevallen ben, zal ik weer opstaan!”

C. H. Spurgeon

1. “HEBT GOEDE MOED; HIJ ROEPT U.”

“En zij kwamen te Jericho. En als Hij en Zijn discipelen en een grote schare van Jericho uitging, zat de zoon van Timeüs, Bartimeüs de blinde, aan de weg, bedelende. En horende dat het Jezus de Nazarener was, begon hij te roepen en te zeggen: Jezus, Gij Zoon Davids! ontferm U mijner. En velen bestrafden hem opdat hij zwijgen zou; maar hij riep zoveel te meer: Gij Zoon Davids! ontferm U mijner. En Jezus, stilstaande, zeide, dat men hem roepen zou; en zij riepen de blinde, zeggende tot hem: Hebt goede moed: sta op; Hij roept u. En hij, zijn mantel afgeworpen hebbende, stond op en kwam tot Jezus. En Jezus, antwoordende, zei tot hem: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? En de blinde zei tot Hem: Rabboni! dat ik ziende mag worden. En Jezus zei tot hem: Ga heen, uw geloof heeft u behouden. En terstond werd hij ziende, en volgde Jezus op de weg.” Markus 10: 46-52.

De blinde, in dit gedeelte van het Evangelie beschreven, is een voorbeeld van wat ik ernstig begeer, dat elk van mijn lezers moge worden. Eerst was Bar-timeüs een type van de zondaar, gelijk hij van nature is - blind, hopeloos blind, totdat de genezende Zaligmaker tussenbeide trad, en hem het licht gaf. Toch zullen wij thans onze gedachten niet op dit punt vestigen, maar onze blik richten op zijn zoeken naar licht. Door Gods grote genade, heeft deze man zó gehandeld, dat hij als voorbeeld mag gesteld worden aan allen, die hun geestelijke blindheid gevoelen en ernstig het licht der genade begeren.

Verscheidene blinden uit de Schrift zijn zeer belangwekkende personen. Er was er één, – u herinnert zich de blindgeborene wel – die de Farizeeën door zijn onverschrokken en geestige antwoorden beschaamde. Wel mochten zijn ouders zeggen, dat hij zijn ouderdom had en van zichzelf spreken zou. Zo blind als hij geweest was, kon hij toch heel wat zien; en toen zijn ogen geopend waren, bewees hij onwedersprekelijk, dat zijn ondervragers de naam van “blinde Farizeeën” verdienden, die Jezus hun gaf. Bartimeüs, de zoon van Timeüs, is een sprekend karakter. Uit hem blijkt een scherpbelijnde persoonlijkheid en beslistheid van wil, die hem tot een merkwaardige man maken. Hij is iemand, die voor zichzelf denkt en handelt, niet spoedig vervaard of aan het wankelen gebracht wordt, en een duidelijk antwoord geeft, wanneer hem iets wordt gevraagd. Ik veronderstel, dat hij in de donkerheid van zijn altijd durende blindheid veel dacht. En dat hij gehoord hebbende, dat er uit het zaad van David een groot Profeet was opgestaan, Die wonderen deed en goede dingen boodschapte, deze verschijning overdacht en tot de overtuiging kwam, dat Hij de Messias was. Een blinde kon dit feit zeer wel zien, wanneer hij met de Oud-Testamentische profetieën vertrouwd was, en naarmate Bartimeüs meer van Jezus hoorde en die beschrijving vergeleek met wat de profeten van de toekomstige Koning voorspeld hadden, werd zijn overtuiging al meer bevestigd. Dan volgde deze gedachte in zijn geest: “Als Hij ooit deze weg langs komt, dan zal ik mij als één van Zijn volgelingen aankondigen, ik zal Hem als Koning begroeten, om het even of anderen Hem erkennen of niet. Ik zal als een heraut zijn voor de grote Vorst, en zal Hem luid als de Zoon Davids uitroepen.” Verder besloot hij, de barmhartigheid van de Messias af te smeken en om genezing van zijn blindheid te bidden, want het was door Jesaja voorspeld, dat de Messias de ogen der blinden zou openen. Dit besluit was in zijn binnenste zo vast geworden, dat hij, toen hij op zekere dag hoorde, dat Jezus van Nazareth werkelijk voorbijging, dadelijk de gelegenheid aangreep en uit alle macht riep: “Gij Zoon Davids! ontferm U mijner.” O lezer, denkt u toch ook eens na over de persoon van Jezus en kom tot hetzelfde besluit als de blinde bedelaar van Jericho.

Ik vraag u, leer van die man een eenvoudige les. Hij maakte gebruik van de vermogens die hij bezat. Kon hij niet zien, hij kon toch *horen*. Ik heb wel mensen horen spreken over hun natuurlijke onbekwaamheid om iets goeds te doen, en ik heb daarop niet geantwoord, omdat het vroeg genoeg zal zijn te spreken over wat zij niet kunnen doen, wanneer zij gedaan hebben

wat zij wel kunnen. Sommige dingen kunnen wij zeker doen, en die hebben zij nagelaten; het is dus louter zelfbedrog of huichelarij, wanneer zij van onmacht spreken, zo zij niet doen, wat zij werkelijk kunnen. Zij luisteren niet voortdurend naar het Evangelie, of indien zij luisteren, is het zonder opmerkzaamheid, en daarom komen zij niet tot het geloof, omdat “het geloof uit het gehoor is.” Bar-timeüs was eerlijk en oprecht. De man had geen ogen, maar wel oren en een tong, en hij droeg zorg, de vermogens te gebruiken, die hij nog had. Toen de Zaligmaker voorbijging, riep hij uit alle macht; hij deed belijdenis van zijn geloof en deed tegelijk een persoonlijk beroep op Jezus’ genade, toen hij luidkeels riep: “Gij Zone Davids! ontferm u mijner.”

Nu wens ik in deze overdenking slechts op één punt aan te sturen, opdat dat aan het einde van dit hoofdstuk de lezer duidelijk voor ogen sta; maar om dat doel te bereiken, moet ik een kleine omweg maken. Moge de Heilige Geest daarbij voortdurend mijn pen besturen.

I. Mijn eerste opmerking is: *dat deze man een voorbeeld is voor alle zoekenden, omdat Hij de Heere zocht onder allerlei ontmoedigingen.*

Hij riep tot Jezus zo luid, zonder inachtneming van alle vormen, op zo ongepaste tijd, althans naar anderen oordeelden, dat zij hem bestraffen, opdat hij zwijgen zou, maar dat was olie in het vuur, en bracht alleen teweeg, dat hij zoveel te meer riep.

Zijn eerste ontmoediging was, dat *niemand hem aangespoord had om tot Christus te roepen*. Geen liefhebbende vriend had hem in het oor gefluisterd: “Jezus van Nazareth gaat voorbij; nu hebt u goede gelegenheid om Hem om genezing te smeken.” Misschien bent u lezer, evenzo vergeten, dat u hebt geklaagd: “Niemand zorgt voor mijn ziel.” Dan verkeert u in hetzelfde geval als Bar-timeüs. Zeer weinigen kunnen in oprechtheid zo klagen, wanneer zij onder levende Christenen verkeren, want dan zijn ze naar alle waarschijnlijkheid meermalen uitgenodigd, gedrongen en haast gedwongen om tot Christus te komen. Enigen spreken zelfs van Christelijke onbescheidenheid, of lastigheid, omdat ze al die opwekkingen en vermaningen moe zijn en liever niet over het heil van hun ziel worden aangesproken. “Indringen” heet dat bij deze en gene; maar het is inderdaad een heilzaam indringen bij een zondaar, die in zijn zondeslaap aan de rand van de helse afgrond volhardt, als men tracht hem wakker te maken en hem aanspoort en aandrijft, om zijns levens wil te vluchten. Zou u het niet belachelijk noemen, als een man van de brandweer, die voor een brandend huis staat, niet naar binnen snelde om mensen te redden, omdat - hij bij de familie niet geïntroduceerd was? Moet hij eerst zijn kaartje afgeven en verlof vragen om binnen te gaan? Ik acht dat een vergrijp tegen de beleefdheid soms zeer beleefd is, wanneer de begeerte om een onsterfelijke ziel te redden, de drijfveer is. Indien ik in dit boekje zeer persoonlijk ben, en een lezer daardoor opgeschrikt wordt om zijn zaligheid te zoeken, dan weet ik, dat hij mij daarvan geen verwijt zal maken.

Toch is het mogelijk, dat iemand ergens woont, waar niemand hem uitnodigt om tot Jezus te gaan; in dat geval gedenke hij het voorbeeld van deze man, die zonder aansporing van de Heiland hulp zocht. Hij kende zijn behoefte zonder dat men het hem zei, en in het geloof, dat Jezus hem het gezicht kon geven, had hij geen aanmaning nodig om Hem te hulp te roepen. Hij dacht zelf, en dat moesten allen doen. Wilt u niet eveneens zo handelen, lezer, vooral in een zo gewichtige zaak als de zaligheid van uw ziel? Als u nooit door vriendelijke uitnodigingen en aansporingen getrokken bent, dan moet u er ook niet op wachten. U hebt uw eigen verstand; u weet dat u een zondaar bent, en verloren bent tenzij de Heere Jezus u redt: ligt het dan niet geheel op uw weg zonder uitstel Hem aan te roepen? Wees althans niet minder verstandig dan deze arme bedelaar, en laat uw ernstig gebed opklimmen tot Jezus, de zoon van David.

De ontmoediging van Bar-timeüs werd nog groter, want toen hij begon te roepen, *begonnen de omstanders hem te bestraffen*. Lees vers 48: “Velen bestraffen hem, opdat hij zwijgen zou.” De één om deze, een ander om die reden, maar eendrachtig was de vermaning, dat hij de mond zou houden. En niet alleen vermaning, nee zij *bestraften* hem. Zij spraken op een toon van gezag “Wilt u wel zwijgen! Wat mankeert u? Houd uw mond!” Zij achten het zeer onwelvoegelijk, dat hij de welsprekende rede van de grote Prediker stoorde, en legden hem daarom het zwijgen op. Zij, die geen ervaring hebben van het drukkend gewicht van de zonden, menen soms, dat ontwaakte zondaars uitzinnig of dweepziek worden, wanneer zij slechts aan hun gevoel lucht geven. Het volk rondom de blinde bestrafte hem, omdat hij niet fijn en beschaafd, maar luidkeels riep: “Gij, Zone Davids, ontferm U mijner.” Maar hij liet zich de mond niet snoeren. Integendeel, de Schrift bericht ons, dat hij *te meer* riep, ja zelfs, dat hij *zoveel te meer* riep, zodat het verloren moeite was, hem tot zwijgen te brengen. Men meende hem wel naar zijn hand te kunnen zetten en sprak daarom op gebiedende toon, maar de uitwerking was juist het tegengestelde van de bedoeling; de blinde riep nog met meer aandrang: “Gij Zone Davids, ontferm U mijner.” Hier was een gelegenheid om opening van zijn ogen te verkrijgen, en hij wilde die niet voorbij laten gaan, om iemand te behagen. De mensen mochten hem verkeerd beoordelen, maar wat hinderde dat, zo Jezus hem ziende maakte. Het gezicht was de enige zaak, die hij begeerde en daarvoor wilde hij wel bestraffing en verwijt verdragen. Voor hem was ontmoediging aanmoediging: toen men hem het zwijgen oplegde, riep hij zoveel te meer. Tegenstand versterkte nog zijn kloek en welberaden besluit. Vriend, hoe staat het met u? Stoort u zich niet aan de mening van goddeloze mensen, en durft u wel een zonderling heten, indien u maar zalig zou mogen worden? Kunt u tegenstand en ontmoediging weerstaan en bij uw besluit blijven, de zaligheid te verwerven, wanneer zij te verwerven is? Uw tegenstanders noemen uw volharding stijfkoppigheid; maar laat u niet afschrikken, die volharding is de stof, waarvan de martelaren gemaakt zijn. In een slechte zaak maakt een krachtige wil onverbeterlijke zondaars, maar is die geheiligd, dan helpt hij om het geloof sterk en de wandel beslist te maken. Bar-timeüs wil beslist, dat zijn ogen geopend worden, en niets kan hem tegenhouden. Hij laat zich door niets verhinderen, maar gaat voort. Hij had al zo lang gebedeld, dat hij die kunst nu wel verstond. Hij was tegenover Christus een even taaie bedelaar, als hij tegenover mensen was geweest, en zo hield hij vol ondanks allen, die hem in de weg traden.

Maar er was nog een ontmoediging, van meer betekenis voor hem dan het gemis van aansporing en de moeite der tegenwerking: *Jezus gaf hem niet aanstonds gehoor*. Volgens het verhaal had hij al meer dan eenmaal om Jezus' ontferming geroepen; dat blijkt uit de woorden: “hij riep zoveel te meer.” Zijn roepen werd al sterker en sterker, maar hij kreeg geen antwoord. Wat erger was, de Meester ging door. Wij zijn daar zeker van, want vers 49 zegt ons, dat Jezus eindelijk “stilstond”, wat toch betekent, dat hij vóór dat ogenblik doorwandelde, de menigte rondom Zich al toesprekende. Jezus ging door - ging door, zonder zijn bede te verhoren, zonder te tonen, dat Hij hem gehoord had. Heeft u wellicht reeds lang om genade geroepen zonder ze te ontvangen? Hebt u al een maand gebeden, zonder antwoord te krijgen? Misschien nog langer? Hebt u droeve dagen en nachten doorgebracht, wakende en wachtende op verhooring? Dan ligt er op de bodem van de zaak iets, dat niet deugt, en dat ik u thans niet wil verklaren; ik zal u alleen zeggen hoe u in dit geval moet doen. Zelfs al hoort Jezus u niet, laat u niet ontmoedigen, maar roep tot Hem “zoveel te meer.” Bedenk, dat Hij gaarne uw volharding ziet, en u soms laat wachten opdat uw gebed krachtiger en ernstiger wordt. Blijf Hem aanroepen. Geef u aan geen wanhoop over. De poort van de genade heeft gesmeerde hengsels en gaat gemakkelijk open, blijf kloppen. Wanneer u lang genoeg geklopt hebt, zal de portier opendoen, zeggende: “kom in, gij gezegende des Heeren; waarom zou u

buitenstaan?” Hebt de moed van deze blinde en zeg: “Al hoort Hij mij niet dadelijk, toch zal ik Hem als de Zone Davids blijven aanroepen en zo belijden, dat Hij mij zalig kan maken, en ik wil blijven roepen: “Gij, Zone Davids! ontferm U mijner.”

Deze blinde is een voorbeeld voor ons, omdat hij weinig notitie nam van ontmoedigingen, van welke aard die ook waren. Hij had in zichzelf een bron van werkzaamheid, die niemand kon opdrogen. Hij was besloten om de grote Geneesmeester aan te klampen en zich aan Zijn behandeling over te geven. O, mijn lezer, laat dit ook uw vast besluit zijn, en u zult zalig worden.

II. In de tweede plaats vestig ik uw aandacht *op de verandering, die nu tussenbeide kwam. “En Jezus, stilstaande, zei dat men hem roepen zou.”* Nu begint de ster der hoop helderder te schitteren. *Na enige tijd ontvangt hij bemoediging.* En deze bemoediging kwam niet onmiddellijk uit de mond des Heeren tot hem, maar door dezelfde mensen, die hem eerst bestraft hadden. Niet Christus zei tot hem: “Hebt goede moed”, omdat de man dat niet behoefde. Hij was volstrekt niet verslagen noch ontroostbaar, noch ook ontmoedigd door de ondervonden tegenstand. Jezus Christus zei: “Wees welgemoed” tot de geraakte, die door het dak was neergelaten, omdat die bedroefd van hart was; maar deze blinde had reeds goede moed, en de Heiland geeft hem dus geen nodeloze troost. De toeschouwers werden gedreven door de begeerte om een wonder te zien. Daarom boden zij hem bemoediging, die echter weinig waard was, omdat ze van lippen kwam, die een ogenblik te voren een geheel andere toon hadden gezongen.

Ik wens mijn angstige lezer, die naar de Zaligmaker verlangt, hierbij een woord van opwekking toe te spreken, waarvan hij evenwel niet te grote verwachting moet koesteren, omdat hij iets beters nodig heeft dan wat een mens kan zeggen. De troost, die men Bar-timeüs gaf, vloeide voort uit het feit, dat Christus hem riep: “Hebt goede moed; sta op; *Hij roept u.*” Voor iedere zondaar, die begeert Jezus te vinden, is dit muziek uit de zilveren trompet. Hij nodigt u tot komen uit, en u hoeft dus niet bang te zijn om te komen. In welke zin ook, het is de waarheid voor allen, die het Evangelie horen: “Hij roept u”, en daarom mogen wij het iedereen toeroepen: “Hebt goede moed.”

Eerst is het waar, dat Jezus een ieder van ons roept door *de algemene roeping van het Evangelie*, want deze roeping gaat uit tot allen. Het bevel luidt: “Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.” U, mijn Vriend, bent een creatuur, een schepsel, en daarom geldt het Evangelie u, en roept u toe: “Geloof in de Heere Jezus Christus, en u zult zalig worden.” Ons is geboden, het Evangelie van het Koninkrijk aan alle volken te brengen en te verkondigen: “Wie wil, kome en neme het water des levens om niet.” - “Wie wil.” Er wordt generlei beperking gemaakt en wij zouden onze roeping ontrouw zijn, indien wij perken zouden stellen waar Gods uitnodiging zo ruim mogelijk, zo algemeen als het menselijk geslacht is. “God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu alle mensen alom, dat zij zich bekeren.” Dit is de algemene roeping: “Bekeer u en geloof het Evangelie.” Hierin ligt troost en hoop voor allen, die begeren, tot God te komen.

Geen enkele wordt uitgesloten,
Dan die zichzelf buitensluit,
Geleerd, beschaafd, onwetend, ruw zelfs,
De Heiland nodigt allen uit.”

Meer troost is echter gelegen in wat ik ter onderscheiding zou kunnen noemen: de *toestandsroeping*. Menige belofte in Gods Woord is rechtstreeks gericht tot mensen, die in

een bepaalde toestand verkeren. B.v. “komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.” Bent u vermoeid? Bent u belast? Dan roept Christus bepaaldelijk *u*, en belooft *u* rust te geven, zo u tot Hem komt. Een ander voorbeeld: “O, alle gij dorstigen! komt tot de wateren.” Dorst u naar iets beters dan de wereld geven kan, dan roept de Heere u, tot de wateren van Zijn genade te komen. “En gij, die geen geld hebt, komt.” Bent u dat? Bent u van alle verdienste ontbloot - zonder iets, waarmee u de gunst van God zou kunnen kopen? Dan bent u de persoon, die hier uitgenodigd wordt. Zo vinden wij in Oud- en Nieuw Testament een groot aantal uitnodigingen, gericht tot mensen van bepaalde stand en toestand, en als wij iemand ontmoeten, wiens geval aldus beschreven staat, moeten wij hem toeroepen: “hebt goede moed, want het is duidelijk, dat de Heere u roept.”

Ook is er een *roeping door de prediker*, die menigeen heil brengt. Bij tijden bekwaamt de Heere Zijn dienaars om zeer persoonlijk iemand te roepen. Zij beschrijven soms iemands bijzondere omstandigheden zo nauwkeurig, zelfs tot in kleine bijzonderheden, dat de hoorder zegt: “Er moet iemand met de predikant over mij gesproken hebben.” Wanneer ons zulke persoonlijke en juist gepaste woorden door de Heilige Geest in de mond worden gelegd, mogen wij de hoorder troosten en zeggen: “Sta op, Hij roept u!” Wat zei de Samaritaanse vrouw? “Komt, ziet een Mens, die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb, is Deze niet de Christus?” Wanneer uw diepste geheimen ontsluit worden - wanneer het Woord van God tot uw binnenste doordringt, zoals het scherpe offermes van de priester het slachtoffer opende, en uw geheimste gedachten en verborgenste bedoelingen worden blootgelegd, dan hebt u reden om te zeggen: “Nu heb ik de macht van dat levende en krachtige Woord gevoeld; o, dat ik nu ook zijn genezende macht mocht genieten.” Wanneer na zulk een nauwkeurige persoonlijke beschrijving een roeping tot bekering en geloof komt, dan mag u voor zeker aannemen, dat de Heere deze boodschap opzettelijk tot u zendt, en u zult de troost smaken, die uit dit persoonlijk roepen voortvloeit. “Tot u is het woord dezer zaligheid gezonden.”

Nog is er een roeping, die al deze drie te boven gaat, want noch de algemene roeping, noch de toestandsroeping, noch die door de prediker werken iemands zaligheid uit tenzij die gepaard gaan met de *inwendige roeping* van de Heilige Geest Zelf.

Waarde Vriend! Wanneer u in u een verborgen trekken tot Christus gevoelt, die u noch verstaat noch weerstaan kunt - wanneer u een gevoeligheid van gemoed of een zachtheid van hart jegens de Heere ontdekt - wanneer in uw hart een hoop ontwaakt, die u tot hiertoe vreemd was, en u begint te zuchten en haast te zingen bij het gezicht op de liefde van God - wanneer de Geest Gods u nabij Jezus brengt - dan mogen wij u deze troost bieden: “Hebt goede moed; sta op; Hij roept u.”

III. Na u deze man voorgesteld te hebben als iemand, die troost ontvangt, zien wij hem nu, ***zowel ontmoediging als aanmoediging niet achtende, tot Jezus Zelf komen.***

Bar-timeüs stoorde zich even weinig aan de bestraffing als aan de troost dergenen, die hem omringden. Dit moeten wij wel opmerken. U, die Jezus zoekt, moet u niet verlaten op onze aanmoedigingen, maar voortgaan. Wij spreken u goede moed in, maar hopen, dat u daarbij niet zult blijven staan. Doe wat onze blinde deed. Lees de tekst nog eenmaal: “Jezus, stilstaande, zei, dat men hem roepen zou; en zij riepen de blinde, zeggende tot hem: Hebt goede moed; sta op; Hij roept u. En hij, zijn mantel afgeworpen hebbende, stond op en kwam tot Jezus.” Hij dankte hen niet voor hun troost. Hij vertoefde geen minuut om die aan te nemen of af te wijzen. Hij behoefde die niet; Hij had Christus nodig en niemand of iets anders. Waarde lezer, wanneer enig mens, met de beste bedoelingen ter wereld, tracht u te troosten, voordat u in Jezus gelooft, hoop ik, dat u hém voorbij en tot Jezus zult gaan: alle troost buiten Christus is een gevaarlijke troost. Ga dadelijk tot Christus. U moet persoonlijk

tot Jezus komen, dat Hij uw ogen opene. Neem geen troost aan, totdat Hij u troost door een wonder van Zijn genade. Ik vrees dat wij u te zeer in uw ongeloof ophouden met balsem die niet van de bergen van mirre, noch van de offerande van onze gezegende Heiland afkomstig is. Ik vrees, dat wij spreken als ware er balsem in Gilead, maar er is geen balsem dan op Golgotha. Indien er balsem in Gilead was, waarom zou dan de Heere vragen: „Want waarom is de gezondheid der dochter mijns volk niet gerezen?” De zalving met troost buiten Christus is lang genoeg beproefd en heeft niemand genezen; het is hoog tijd om tot Christus Jezus Zelf te gaan. Zelfs de troost, voortvloeiende uit het feit, dat een ander geroepen is, moet met voorzichtigheid aanvaard worden, opdat wij onszelf geen schade doen. De echte ogenzalf heeft Christus Zelf, en tenzij een ziel met Christus in persoonlijke betrekking komt, moet ze zich met geen andere troost tevreden stellen, daar die toch niet zalig maakt. Herinner u dus altijd, dat deze man zich niet tevreden stelde met de beste troost, die menselijke lippen konden uitspreken, maar naar de Zoon van David Zelf heensnelde.

Wij lezen eerst, dat hij *opstond*. Hij had tot dusverre gezeten, in zijn mantel gehuld, die hij gewoonlijk om had, als hij bedelde; en nu, zodra hij vernam, dat hij geroepen werd, sprong hij op zijn voeten, zoals sommige vertalingen luiden. Misschien is deze uitdrukking te sterk, maar dit is zeker, hij stond haastig op, want hij was geen luiaard. Zijn gelegenheid was er, en nu wilde hij ze gebruiken, ja hij dorstte er naar. Welnu, waarde lezer; laat noch ontmoediging noch troost u bewegen om stil te blijven zitten, maar sta met haast op. O, sta op om de Heere te zoeken. Laat al wat in u is, wakker worden om tot de Heiland te komen. De blinde stond overeind in minder tijd dan nodig is om het te vertellen. En opstaande *wierp hij zijn mantel af*, die hem kon hinderen. Zijn mantel was hem menigmaal zeer nuttig geweest, toen hij een arme bedelaar was: nu het er echter op aan kwam om tot Jezus te gaan wierp hij hem weg als volstrekt nutteloos en zelfs hinderlijk. Zonder mantel kon hij gemakkelijker door de menigte heen en Hem bereiken, op Wie al zijn hoop gevestigd was. U ook, zo iets u hindert tot de Heiland te gaan, werp het weg. God bevrijde u van de zonde en van uzelf en van alles wat u in de weg staat. Indien u gewoon bent slecht gezelschap te bezoeken, indien u een slechte gewoonte hebt aangewend, indien iets, u dierbaarder dan het leven, u van het eenvoudig geloof terughoudt, beschouw het dan als een kwaad, waarvan u afstand moet doen. Weg er mee en naar Hem heengesnel, die u roept. Nu, ja nu, nader en werp u zelf neer aan de voeten van de Heiland. Zeg bij u zelf “Aangemoedigd of ontmoedigd, ik heb de zaak overwogen, en ik bemerk, dat het geloof in Christus mij zal redden.” Jezus Christus zal mij vrede en rust geven, en ik wil terstond tot Hem gaan, wat mij ook hinderen of helpen moge.

Daarna meldt het verhaal ons, dat *hij tot Jezus kwam*. Hij bleef niet halverwege staan, maar door Jezus' woord opgewekt, ging hij recht op hem af. Hij hield zich niet bij Petrus of Johannes of Jacobus, maar ging regelrecht tot Jezus. O, dat u, lezer zou mogen geloven in Jezus Christus en Hem volkomen vertrouwen, uzelf door een persoonlijke daad in Zijn hand stellende, opdat Hij u zalig make.

Onze Heere wist wel, dat deze man Zijn Naam en macht kende, en daarom richtte Hij, zonder verder onderricht, deze vraag tot hem: “Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?” De woorden, die de Heere tot mensen sprak, waren gewoonlijk aan hun toestand ontleend. Hij wist, dat deze man zich wel zeer bewust was wat hij begeerde, en daarom lokte hij door deze vraag een openbaar antwoord uit. “Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?” - “Heere, Rabboni,” zei de blinde daarop, “dat ik ziende mag worden.” Beste vriend, ga daarom tot Jezus, hetzij ontmoedigd of aangemoedigd, en vertel Hem wat u begeert. Beschrijf uw omstandigheden met oprechte woorden. Zeg niet: “ik kan niet bidden. Ik kan geen woorden vinden.” Ieder woord is goed, mits u meent wat u zegt. Wat woordenkeus aangaat, eist Jezus geen met zorg gekweekte kasplanten, maar de bloemen van het veld, waar u ze maar vinden kunt. Gebruik zulke woorden

als u het eerst voor de geest komen, wanneer uw begeerte levendig wordt. Zeg Hem, dat u zonder Zijn souvereine genade, een ellendeling bent. Zeg Hem, dat u een doodschuldig zondaar bent, dat u een hard hart hebt, dat u een dronkaard, een vloeker bent, indien dat zo is. Leg Hem uw gehele hart bloot, zoals de vrouw deed, van wie het Evangelie meldt. Zeg Hem dan, dat u vergeving en een nieuw hart begeert. Stort uw ganse ziel uit en verheel niets voor Hem. Er mee voor de dag, lezer! er mee voor de dag! Blijf niet staan luisteren naar preken of aan christelijke vrienden om raad vragen, maar ga naar uw binnenkamer en spreek tot Jezus. Dat zal u goed doen. Het moge goed zijn, een bekwaam en ervaren prediker om bijstand te vragen, maar het is oneindig beter, onmiddellijk tot de Zaligmaker Zelf te gaan. De Goddelijke Geest leide u om dit nu te doen, zo u Christus niet reeds aangenomen hebt.

Toen Bartimeüs in het geloof zijn wens had uitgesproken, ontving hij meer dan hij gebeden had. Hij ontving verlossing.

Hij werd ziende en tegelijk gelukkig. Wat de oorzaak van zijn blindheid geweest was, werd geheel weggenomen: Hij had het gezicht gekregen, hij kon zien en was dus een gelukkig man geworden. Geloof u dat Jezus Christus meer machtig is om zielen te redden dan om lichamen te genezen? Geloof u dat Hij nu in Zijn heerlijkheid even machtig is om zalig te maken, als toen hij op aarde als mens rondwandelde? Zo er enig verschil bestaat, moet het zijn, dat Hij nu nog machtiger is. Geloof u dat Hij nog dezelfde liefhebbende Zaligmaker is, als toen Hij in Kanaän rondwandelde? O, lezer, beantwoord, bid ik u, deze vragen, en zeg bij u zelf: "Ik wil rechtstreeks en dadelijk tot Jezus gaan, ik wil gaan, alvorens ik dit boek wegleg. Ik heb nooit gelezen of gehoord van iemand die Hij uitwierp. Waarom zou Hij mij dan uitwerpen? Geen lichamelijke ziekte ging Zijn macht te boven, en Hij is een Heere zowel van de ziel als van het lichaam: Waarom zou de ziekte van mijn ziel Zijn macht te boven gaan? Ik zal gaan en mij aan Zijn voeten neerwerpen en zien, of Hij mij verlossen wil of niet. Ontmoedigd of aangemoedigd, ik laat de mensen varen en ga tot de Heiland zelf" Dat is de les, die ik begeerde, dat mijn lezer zou kennen, eer dit hoofdstuk ten einde was: ik wenste, dat hij, liever dan tot de uitwendige genademiddelen, rechtstreeks tot de Bron van de genade, tot de Borg en Middelaar Zelf ging. Afgewezen, verworpen, verlaten, kom tot Jezus en zie, dat u uitverkoren bent om in Hem volmaakt te wezen.

Nog iets tot slot. Ik wens deze man ook in dit opzicht ons allen ten voorbeeld te stellen, dat hij, **na Christus gevonden te hebben, bij Hem bleef.** Jezus zei tot hem: "Ga heen." Ging hij heen? Ja, maar waarheen? Lees de slotzin: "Hij volgde Jezus op de weg." De weg van Jezus werd zijn weg. Hij zei metterdaad: "Heere, laat mij U mogen volgen. Ik kan nu zelf zien en daarom behoef ik niet meer te blijven zitten op mijn oude plaats, en nu ik kan gaan waarheen ik wil, begeer ik geen andere weg te betreden dan die U vóór mij betreedt." O, dat iedereen, die belijdt Christus gevonden te hebben, Hem ook in alles volgde! Maar helaas, menigeen gelijkt op de negen melaatsen, die wel genezing van hun dodelijke krankheid ontvingen, maar niet wederkeerden om God de eer te geven. Na opwekkingen gelijken zeer velen op die negen melaatsen: zij roemen verlost te zijn, maar zij leven niet tot verheerlijking van God. Hoe komt dat? "Zijn niet de tien gereinigd?" Zeer teleurgesteld vragen wij: "Waar zijn de andere negen?" Helaas, met bloedende harten herhalen wij de vraag: "Waar zijn de andere negen?" Zij zijn niet standvastig in hun geloof, noch in onze gemeenschap, noch in het breken des broods; hun woord noch hun wandel strekt de Heere tot lof en prijs. Waar zijn zij? Waar? De echo antwoordt: "Waar?" Deze man was edeler. Na het gezicht ontvangen te hebben, volgde hij terstond Jezus.

Hij gebruikte zijn gezicht meteen op de beste wijze: hij zag zijn Heere en bleef bij Hem, Hij besloot dat Degene, die hem het gezicht had gegeven, ook zijn gezicht moest hebben. Hij kon

niets heerlijkers zien dan de Zoon van David, Die zijn blindheid had weggenomen, en daarom volgde hij Hem, opdat hij Hem altijd mocht zien. Heeft God uw ziel vrede, blijdschap en vrijheid geschonken, gebruik die gaven dan, door u te verheugen in Zijn lieve Zoon.

Bartimeüs werd Christus' besliste discipel. Hij had Hem reeds beleden als de Zoon van David, en nu toont hij duidelijk, een volgeling van die Davidszoon te willen zijn. Hij laat zich inschrijven om onder die Koning te dienen, en gaat met Hem mee, Diens lijden en sterven te Jeruzalem tegemoet. Hij bleef bij de Zoon van David om Diens vervolging en dood te delen. Het verhaal meldt ons, dat hij Jezus volgde, en Jezus was op weg naar Jeruzalem, om daar bespot, bespogen en gekruisigd te worden. Bartimeüs volgde de Christus, die smaad en dood wachtte. Lezer, wilt u dat ook? Wilt u wagen wat Bartimeus waagde, en om Zijntwil smaadheid lijden? Mannen vol moed zijn in deze boze tijden nodig. Al te groot is het aantal van de Christenen, die terugdeinzen, als de wereld ze maar even zuur aanziet. Moed om met de gekruiste Heere tot zelfs in de muil van de leeuw mee te gaan, is een heerlijke gift van de Heilige Geest: Moge die uw deel zijn, beste Lezer; en dat in grote mate. De Geest van God steune u!

Deze Bartimeüs, de zoon van Timeüs, is een uitnemend man. Zodra hij zien kan, bemerken wij nog beter zijn standvastig, beslist, edel karakter. In onze dagen buigt menigeen bij de minste tegenwind, zoals het riet voor de storm, maar deze man ging kloek zijn weg. De meeste mensen schijnen uit zachte stof gemaakt, die tegen geen duwen en deuken bestand is; maar deze man bestond uit steviger substantie. Toen hij nog blind was, bleef hij roepen, totdat hij ziende werd, hoewel Petrus en Jacobus en Johannes hem bestrafden. Toen hij ziende was geworden, volgde hij Jezus tot elke prijs, al dreigde hem schande en smaad. Het is mijn mening, dat hij een standvastig en welbekend discipel van Jezus is gebleven, want Markus, de duidelijkste van de vier Evangelisten, wiens woord het meest letterlijk moet opgevat worden, noemt hem: Bartimeüs, d.i. Zoon van Timeüs, en verklaart verder, dat die naam inderdaad die betekenis heeft. Niet altijd geldt het "omen est nomen," de naam wijst het karakter aan, want menige Janszoon is geen zoon van Jan, menige Willemszoon geen zoon van Willem, en zo kon ook Bartimeüs wel geen zoon van Timeüs geweest zijn. Markus evenwel wijst beiden, vader en zoon, als welbekende personen aan. De vader was waarschijnlijk een arm lid van de gemeente, allen welbekend; en zijn zoon zal een belangrijk man in de Kerk van Christus geweest zijn. Het zou mij niet verwonderen, als hij is geweest wat men "een man van karakter" noemt, door iedereen om zijn standvastigheid en volhardende wil geacht.

Indien u mijn lezer, lang naar de zaligheid hebt gezocht en ontmoedigd zijt geworden, moge de Heere u dan het vaste besluit geven, om heden tot Jezus Christus te komen. Kom vastberaden en buig voor Jezus, en Hij zal u met al uw blindheid aannemen. Onder Zijn leiding zult ook u uw plaats in de gemeente waardig innemen, van u zullen de gelovigen na jaren nog zeggen: "kent u die man - eens een jammerlijk zondaar, toen hij nog niet verlost was; daarna een ijverig zoeker, toen hij aan barmhartigheid behoefte gevoelde; eindelijk een werkzaam Christen, toen hij genade had ontvangen. Niemand, die hem van de rechte weg afdringt, hij is waarlijk een man en heeft de Heere zijn gehele hart gegeven." Het zal mij bovenmate verheugen, indien mijn lezer zulk een Christen wordt of is - een man of een vrouw, die niet achter zich ziet, maar de hand aan de ploeg geslagen hebbende, recht door zee gaat, het koste wat het wil. Zulke mensen zijn een grote winst voor de goede zaak: laat mij u, terwijl uw ogen deze regels volgen, nog aan het einde in het oor fluisteren:

Wilt u niet één van hen zijn?

2. “WEES WELGEMOED, UW ZONDEN ZIJN U VERGEVEN.”

“En ziet, zij brachten tot Hem een geraakte, op een bed liggende. En Jezus, hun geloof ziende, zei tot de geraakte: Zoon wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven”, Matth. 9: 1, 2.

En er kwamen sommigen tot Hem, brengende een geraakte, die van vier gedragen werd. En niet kunnende tot Hem genaken overmits de schare, ontdekten zij het dak, waar Hij was, en dat opgebroken hebbende, lieten zij het beddeken neder, daar de geraakte op lag. En Jezus, hun geloof ziende, zei tot de geraakte: Zoon! uw zonden zijn u vergeven”, Markus 2: 3-5.

“En ziet, enige mannen brachten op een bed een mens, die geraakt was, en zochten hem in te brengen en voor Hem te leggen. En niet vindende waardoor zij hem inbrengen mochten, overmits de schare, zo klommen zij op het dak, en lieten hem door de tichelen neder, met het bedekken, in het midden, voor Jezus. En Hij ziende hun geloof, zei tot hem: Mens uw zonden zijn u vergeven”, Lukas 5: 18-20.

Het lichaam van deze man was geraakt, maar zijn geest volstrekt niet. Uit het weinige, dat wij omtrent hem weten schijnt hij ons toe, een ernstig, beslist, doortastend en volhardend mens te zijn geweest. U zult zelden iemand vinden, die meer voor u beproefde dan u zelf begeert. Wanneer dus de vier mannen met zulk een ijver bezielde waren om de geraakte in Jezus' tegenwoordigheid te brengen, dan mogen wij er zeker van zijn, dat hij niets minder wenste. Zijn dragers zouden zich nooit de moeite hebben gegeven, op het dak te klimmen, de tichelen op te breken en hem met zijn bedekke omlaag te laten tot voor de voeten van Jezus, indien hij er niet op aangedrongen had. Hij was onder deze heldhaftige behandeling alles behalve lijdelijk. Heeft hij het plan er toe misschien niet zelf geopperd, het had toch zijn hartelijke instemming. Ik veronderstel, dat u, waarde lezer, in ditzelfde geval verkeert. Bent u niet overtuigd, dat zo u met gebroken hart tot uw vrienden zei: “Laat mij maar aan mijn lot over; mijn toestand is toch hopeloos”, weinigen zich verder om u bekommeren zouden en nog minder ten bate van u zich zozeer inspannen, als deze vier vrienden? Als regel geldt, dat het een mens heel wat moeite kost, anderen tot zijn nut aan het werk te krijgen. Daarom schijnt het mij toe, dat deze man een vaste en besliste wil had, en zoveel invloed op zijn vrienden, dat hij hen door zijn vuur inspireerde, nadat hij hen voor zijn belang gewonnen had. Hij smeekte hen, hem bij te staan, opdat hij mocht verkrijgen wat hem een levenskwestie was geworden; hij moest bij Jezus komen. Hij moest de grote Medicijnmeester bezoeken, op welke wijze dan ook en door zijn persoonlijke ijver en dringend aanhouden genoopt, besloten zijn vrienden hem te helpen.

Wij mogen nog wat meer aangaande deze geraakte opmerken, en dat zal geen louter vermoeden zijn, want opmerking en ondervinding doen ons zekere regels aan de hand, waardoor wij vaak uit schijnbaar onbetekenende omstandigheden iemands karakter kunnen leren kennen. Onze Heere Jezus placht de mensen, die tot Hem kwamen, naar aanleiding van hun eigen toestand aan te spreken. Toen een andere zieke met geringe geestvermogens eens tot Hem gebracht werd, vroeg Hij hem: “Wilt gij gezond worden?” Hij was zich zijn eigen behoefte zo weinig bewust, dat hij alleen de begeerte naar genezing gevoelde, en Christus' vraag: “Wilt u gezond worden” bewijst, dat er van een welbewust uiten van zijn begeerte niet aanstonds sprake kon zijn. Neem als algemene regel aan, dat Christus ook met het oog op de omstanders Zijn woorden koos. Toch zal Hij hier wel vooral de patiënt zelf vóór Zich gehad hebben, en waren voor hem in de eerste plaats Zijn vragen en opmerkingen. Uit de omstandigheid, dat Jezus tot de geraakte zei: “Zoon, wees wel gemoed”, leid ik af, dat de man bezwaard en neergedrukt was. Als Jezus vervolgt, niet met: “Uw geraaktheid is weggenomen”, maar: “Uw zonden zijn u vergeven”, dan kunnen wij daaruit met zekerheid besluiten dat de oorzaak van 's mans verslagenheid zijn zonde was waarvan hij boven alles

vergeving begeerde. Onze Heere tastte onmiddellijk de wortel van het kwaad aan: de man was treurig gestemd, en Hij sprak hem moed in. De man was bekommerd om zijn zonde, en daarom vergaf Hij hem. Zijn geraaktheid was in de tweede plaats een oorzaak van droefheid voor de zieke. Daarom behandelde de Heere die zaak in de tweede plaats. Eerst en vooral en bovenal kwelde hem het bewustzijn van zijn onvergeven schuld. Het is niet waarschijnlijk, dat hij zijn dragers daarvan in kennis heeft gesteld, want misschien zouden zij daarmee weinig sympathie gevoeld hebben. Tot hen sprak hij over zijn lichamelijk gebrek en niet over zijn geestelijke nood, want terwijl zij diep medelijden hadden met zijn ellendige ziekte, hadden zij kunnen lachen om de bezorgdheid, die hij toonde vanwege zijn bezwaard geweten. De Heere evenwel kende de bittere droefheid van zijn hart. Ook zonder dat het Hem gezegd werd; Hij las dat in de ogen van de zieke. De grote Zondaarsvriend verstond die smekende blik zeer wel, die tot Hem zei: "Wees mij, zondaar genadig!" en Hij beantwoordde die smekende blik met Zijn vriendelijke glimlach en de woorden: "Zoon, uw zonden zijn u vergeven." Ik veronderstel, dat de patiënt een jonge man was, want de Heere zal het woord "zoon" niet gebezigd hebben tegenover iemand, die ouder was dan Hij Zelf. Ik stel mij voor, dat hij iemand was met een kinderlijk geloof; want Jezus noemde alleen hen "zonen en dochteren", die een kinderlijke geest bezaten. Hij was klaarblijkelijk een man met een eenvoudig hart, die volkomen geloofde, dat Christus zijn zonden kon vergeven, en zo ging het hem volgens de regel van het Koninkrijk van God: "U geschiede naar uw geloof."

Aldus is nu het geval: De geraakte was met zonden beladen, door zijn geweten bezwaard en neergedrukt. Dit drong hem, de Heiland te zoeken. "Ik moet Christus zien", zei hij. Zijn vurig verlangen brengt er zijn burens toe, dat zij beloven, hem tot Jezus te brengen. Hij vraagt hen, het dadelijk te doen. Maar de Heere was op dat ogenblik niet te bereiken, want een schare mensen verdrong zich om Hem. "Ik moet Jezus zien", roept de man. Zijn vrienden zeiden: "U kunt van uw bed niet opstaan." "Draag mij er op mijn bed heen", roept hij. Maar wij kunnen niet tot Hem doordringen. - "Probeer het", was zijn wederwoord. Zij komen aan de deur en roepen: "Maakt ruimte. Hier is een geraakte, die Jezus moet zien." Op onvriendelijke toon wordt hun toegevoegd: "Zoveel armen begeren Hem wel te zien. Waarom juist voor deze, plaats gemaakt? Uw dringen helpt toch niet. Er is geen ruimte om dat hele bed door te laten! Wat een dwaasheid om een zieke op een bed door het gedrang heen te willen werken. Bovendien, de Profeet is aan het prediken; stoor Hem dus niet. Ga terug!" De dragers kunnen niet binnenkomen. Zij vragen en dringen, maar alles tevergeefs. "Breng mij", roept de vastberaden zieke uit, "achterom de trap op, naar het dak en laat mij door de tichels naar beneden. Probeer alles, want ik moet naar Jezus toe." Misschien bleven toen zijn vrienden staan en berekenden de kansen van zo'n waagstuk. "Maar", zegt één van hen, "wilt u dan boven de hoofden van de mensen hangen? Want er is geen plaats om u neer te laten." "Probeer het", roept hij. "Indien ik van boven neergelaten word, dan zal ik ongetwijfeld beneden komen; zij kunnen mij niet weer omhoog duwen en mij ook niet op hun hoofden dragen. Zij moeten plaats voor mij maken." Zijn volharding werkt aanstekelijk. Zijn dragers glimlachen om zijn aanhouden, en doen wat hun voorgesteld wordt. Hij geeft hun geen rust, totdat zij aan zijn begeerte voldaan hebben. Zij breken dus het dak op en laten de geraakte op zijn bed neder, met de heerlijke uitslag, die ons in het Evangelie wordt beschreven: Jezus zei tot hem: "Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven."

Wij vinden hier in de eerste plaats *een leer*: het is één van de grootste verkwikkingen in deze wereld, vergaving van zonden te ontvangen. "Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven." Ten tweede staan wij voor een vraag. Iedere lezer stelle zich deze vraag en geve er zichzelf in oprechtheid antwoord op. Ik bedoel deze vraag: "Zijn mijn zonden mij vergeven?" Want, is dit zo, dan mag u welgemoed zijn, en zo vrolijk wezen als de vogels in de lente.

Maar indien niet, dan mist u de grootste troost, die Jezus de zondaar geven kan.

I. Beste lezer, **laat ons over die leer even nadenken**. Het wordt ons hier duidelijk geleerd, dat vergeving van zonden één van de grootste verkwikkingen is, die de Heere een mens kan geven.

Dat is zo, *omdat vergeving van zonden de pijnlijkste smart wegneemt, die iemand kan gevoelen*. Sommigen weten daar weinig van. Geve God hun, met een gebroken hart over hun zonden te leren treuren; anders zullen zij in hun zonden sterven. Diegenen onder ons, die de last van de zonde gevoeld hebben, kunnen over dat drukkende gewicht spreken. Nadenkende mensen, die de dingen in het rechte licht en hun ware gedaante hebben gezien; eerlijke lieden, die alle vleierij afwijzen; oprechten van gemoed, die vrede met God begeren - die allen zullen u zeggen, dat het besef van de zonde de droevigste en pijnlijkste van alle ellenden op deze wereld is. Te verstaan, dat u tegen licht en kennis zwaar en menigmaal hebt misdreven, is een gloeiend brandijzer in het vlees en slangenvensijn in het bloed. Er is dag noch nacht rust voor een ziel, die deze hel in zich omdraagt.

Wat ik hier schrijf; weet ik bij persoonlijke ervaring, en weet menigeen van mijn lezers ook zelf. Wanneer eenmaal overtuiging van zonde in de ziel post vat, verliest de wereld haar begoocheling, en muzieksaal, balzaal en schouwburg hun aantrekkelijkheid. Zelfs de dagelijkse arbeid en de huiselijke genoegens missen het aantrekkelijke van vroeger. De overtuiging van zonde bederft alle vreugde. Een schuldig geweten hangt over alles een droeve nevel, een somber floers over hetgeen de ziel anders in verrukking kon brengen.

Zonde, zonde - kan Satan zelf iets vuilers voortbrengen? Wie aan een ongeneselijke ziekte lijdt, is nooit gerust, welke kleren hij ook aantrekt, aan welke maaltijden en feesten hij ook deelneemt. Hij is overal en altijd ongelukkig, omdat de prikkel van de dood hem aanhoudend steekt. Zo is de mens die zijn zonde heeft leren kennen. Niets kan hem behagen, niets kan hem geruststellen, totdat zijn zonde weggenomen is, wanneer hij weet, dat ze verzoend is, dan is hij als een vogel die uit zijn kooi is vrijgelaten.

Op zekere nacht woedde een grote brand in een dorp, en een groot met stro gedekt huis, waarin een kind des Heeren woonde, vatte vuur. De vlammen grepen om zich heen, maar hij ontkwam met zijn vrouw en zijn meeste kinderen. Verbeeld u hun ontsteltenis, toen zij hun kinderen telden en de kleinste misten. Niets kon hun geruststellen, zolang hun lief kind in het brandende huis was. "Mijnheer Wesley," zei zijn buurman tot hem, "wij hebben uw latafel gered. Wij hebben uw kostbare boeken buiten gebracht." - "Ach," antwoordde de goede man, "mijn jongen is in gevaar." Wat zijn vrouw gevoelde bij de gedachte, dat haar kleine Jan verbranden kon, behoef ik u niet te zeggen. Maar ten laatste werd het kind uit het venster gedragen en even later lag het in de armen van zijn ouders. Toen verenigde zich het gehele gezin om de Heere te danken, al was ook bijna al hun goed verteerd. Welnu, wanneer iemands ziel in gevaar is, kan niets hem bevredigen. Zijn zaken bloeien, blijde kinderen omringen hem; maar dat alles helpt niet, zolang zijn ziel in doodsgevaar is. Wanneer hij eens, door vergeving van zijn zonden, als een brandhout wordt, dat uit het vuur gerukt is, dan verliezen integendeel alle dagelijkse zorgen haar gewicht, en zijn hart is vol vrolijke gezangen.

Iedereen, die er ondervinding van heeft, weet welk een troost er gelegen is in vergeving van zonden, omdat ze de oorzaak van de bitterste smart en wroeging wegneemt.

Maar bovendien is deze troost zo groot, omdat hij volstrekt onmisbaar is. U kunt allerlei weelde bezitten, maar u kunt niet waarlijk gelukkig zijn, tenzij uw zonde vergeven is. "Zo," zegt iemand, "Ik ben volmaakt gelukkig, en toch weet ik niets van zondevergeving." Ja, maar het is opmerkelijk, dat gelukkige mensen van uw soort hun geluk verliezen, wanneer zij van buitenaf geen opwekking hebben: zij moeten het één of ander aards genot smaken, of zij zijn

niet gelukkig meer. Ik noem dat waar geluk, dat ik ook in mijn kamer alleen kan genieten, terwijl ik kalm over alles nadenk. Ik noem dat waar geluk, dat ik ook geniet, wanneer ik 's nachts ontwaak, en hoewel vol pijn, toch geniet, zodat ik God voor Zijn goedheid kan danken. In oude tijden zei men: "Wijsgeren kunnen vrolijk zijn zonder muziek," en dat kunnen ook de kinderen van God; maar de goddelozen kunnen in de regel niet gelukkig zijn zonder één of ander opwekkend middel, waardoor hun oog voor de werkelijkheid gesloten wordt. De waarlijk gelukkige man heeft zo iets niet nodig. Een bron van levend water in zijn binnenste lest zijn dorst, zodat hij nimmer versmacht.

Een mens kan niet waarlijk gelukkig zijn, totdat zijn zonde vergeven is, omdat de zonde min of meer het besef van strafwaardigheid met zich brengt. Stel u een man voor in een gevangenis, en tracht hem wat op te vrolijken. Zet een fijn diner voor hem klaar, zing hem een mooi lied, laat hem prachtige schilderijen zien; hij is ter dood veroordeeld en walgt van al uw heerlijks. Bied hem duizend pond ten geschenke aan, hij zal uw goudstukken aanzien en vragen: "Wat geeft mij dat?" Deel hem mee dat een rijkard hem tot enig erfgenaam heeft gemaakt. "Wat heb ik daaraan?" vraagt hij, "ik ben veroordeeld om te sterven." Hij meent voortdurend de bijl van de beul te voelen en zijn hoofd te zien vallen, en zijn ziel in het oordeel te horen verdoemen. Indien u maar in zijn oor kon fluisteren: "Hare Majesteit heeft u volkomen gratie verleend," dan zou hij zeggen: "Houd al uw heerlijks maar, ik ben te blij, dat ik vrij ben. Al het goud der wereld kon mij niet gelukkiger maken dan ik nu ben, want ik heb gratie gekregen." Wanneer mensen jaren lang in de gevangenis hebben doorgebracht en dan vrijgelaten worden, dan stoort niets hun blijdschap. Komen zij dan thuis en vinden iemand dood, die zij eens gekend hadden en zien, dat hun haren vergrijsd zijn in de dompige gevangenis, toch doet het zoete van de vrijheid de straatstenen schitteren als waren zij goud, en de velden schijnen hun een toverland toe. Zodanig is de vreugde van de vergeving, wanneer zij van God komt. Een mens moet vergeving van zonde hebben, of alles is op de lange duur leeg voor hem. Maar is hij vrijgesproken, dan wordt zijn ziel vervuld met vreugde, en hij gaat zijn weg met blijdschap.

Vergeving van zonden maakt alle lasten licht. Ontvangt een ter dood veroordeelde gratie, dan vraagt hij niet, of hij edelman of boer is. Wanneer liefhebbende vrienden zich beijveren om het leven van een misdadiger te behouden, dan denken zij aan niets anders dan aan zijn leven. Wanneer een rechter iemand tot levenslange gevangenschap veroordeelt, dan heet dat een hard vonnis; maar u hoort geen klachten, indien de doodstraf in levenslange gevangenschap wordt veranderd. De strengste straf is niets als het leven maar gespaard blijft. Het is u een verlichting te vernemen, dat een doodvonnis is ingetrokken, en u vergeet de ellende van de gevangenschap, die de misdadiger zal moeten dragen. U kunt er van op aan dat u, zo uw zonden vergeven worden en u van de eeuwige toorn van God verlost bent, weinig zorg zult hebben voor uw eten en uw kleding, en het u haast om het even zal zijn, wat u eten en drinken, en waarmede u zich kleden zult. Nee, Heere! ik wil gaarne bibberen in een dun bedelaarskleed, als mijn zonden maar vergeven zijn. Ik wil in een gevangenis mij met een droge korst voeden, indien ik maar van Gods toorn verlost wordt. De uitdelging van onze schuld neemt uit elke andere bekommernis de prikkel weg.

Laat mij er nog bijvoegen: *ze maakt zelfs de dood licht.* Ik herinner mij de geschiedenis van een boosdoener uit de dagen, toen men iemand om een beuzeling ophing. Een arme man, die om een licht vergrijp ter dood was veroordeeld, zat in de gevangenis de uitvoering van dat vonnis af te wachten, toen een dienaar van het Evangelie tot hem kwam, en hij Christus vond. Toen hij daarop naar de gerechtsplaats wandelde, wat meent u dat hij uitriep? Hij was vol blijdschap; en zijn handen omhoog houdende, riep hij herhaaldelijk: "O, Hij vergeeft menigvuldiglijk!" De dood had thans geen verschrikking meer voor hem, nu hij in Jezus

Christus vergeving had gevonden. Armoede doet geen pijn, zo de zonden vergeven zijn. Ziekte kwelt niet meer, wanneer het geweten gerust is. Het moge u een bang lijden zijn, zo u aan de tering langzaam wegwijnt, maar wat is dat, indien uw overtredingen zijn vergeven? Elke ademhaling moge inspanning kosten, elke polsslag smartelijk zijn, wanneer uw zonden uitgedelgd zijn, heeft de Heere zulk een bron van vreugde in uw hart geschapen, dat uw ziel nimmer meer kan bezwijken.

Bedenk, beste vriend, ook nog, dat *de vergeving van de zonden het onderpand is voor elke andere zegen*. Toen Christus gezegd had: “Uw zonden zijn u vergeven!” kon er toen nog twijfel zijn, of de geraakte ook lichamelijk zou genezen worden? Zeker niet; want dezelfde liefde, die de zonden van de zieke vergeven had, dreef de Heiland ook aan om spoedig daarna te zeggen: “Sta op, en neem uw beddeke op.” Lezer, zo uw overtredingen zijn uitgedelgd, dan staat van u geschreven: “Hij zal het goede niet onthouden degenen, die in oprechtheid wandelen,” en wederom: “Degenen, die God liefhebben, moeten alle dingen medewerken ten goede.” Alle dingen tussen dit ogenblik en de hemel zijn verzekerd door het genadeverbond, u tot heil.

“Is de zonde vergeven, dan weet ik gewis,
Dat de dood zelfs voor mij dan geen prikkel meer is.”

Nimmer zult u enige behoefte hebben, of God zal die vervullen, nu Hij u reeds de grootste zegen heeft geschonken: de allesomvattende vergeving van de zonden. De zegeningen van het verbond volgen elkaar als schakels van een keten. “Die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest; die uw leven verlost van het verderf, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid; die uw mond verzadigt met het goede, uw jeugd vernieuwt als eens arends.” Meent u, dat God iemands zonden vergeeft en hem dan weer loslaat? Zulke wrede barmhartigheid zou een duivel waardig zijn, maar kan van God niet verwacht worden. Vergeving is het onderpand van een eeuwige liefde, en God is trouw aan Zijn beloften.

“Helaas!” klaagt iemand, “nadat de Heere mij vergeven heeft, zal Hij Zich misschien weer van mij afkeren en mij straffen.” Luister. “De genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk,” d.i. God heeft nimmer berouw van hetgeen Hij in de weg der genade doet. Zo Hij vergeeft, vergeeft Hij eens voor altijd en voor eeuwig. Het zou Godslasterlijk zijn, God voor te stellen, als maakte Hij met de mens een tijdelijk verdrag, in plaats van een eeuwig verbond des vredes. De Heere werpt de ongerechtigheden van Zijn volk in de diepte van de zee, en gedenkt ze nimmermeer. Is dat niet een alles te boven gaande genade? Ze verzekert de wegnemig van alle boze gevolgen van de zonde, en de schenking van alles wat aan deze zijde van het graf nodig is, ja, de eeuwige heerlijkheid. O lezer, waneer u Jezus slechts hoort zeggen: “Uw zonden zijn u vergeven,” hoor Hem dan ook zeggen: “Wees welgemoed!” want in die vergeving ligt alles opgesloten wat uw hart kan doen springen van vreugde.

II Laat ons deze overweging nu door zelfonderzoek persoonlijk toepassen, en daartoe de vraag overwegen: **Zijn uw zonden vergeven?** Lezer, heeft God u, om Christus’ wil vergeven? “Ach,” hoor ik roepen, “oordeel ons niet!” Ik zal dat niet doen, maar smeed u: oordeelt u zelf. “Wij kunnen van onze zaligheid niet zeker zijn,” antwoordt een ander. Kunt u dat niet? Dan kunt u ook nimmer gelukkig zijn, want wie omtrent zulk een allerbelangrijkste zaak in onwetendheid verkeert, die eigenlijk geheel zijn bestaan en toekomst beheerst, kan geen ogenblik vrede smaken. Hoe kunt u rust genieten bij de vreze van de hel, in gevaar van onder de eeuwige toorn te verzinken? Verlangt u dan niet naar zekerheid?

Een groot romanschrijver begon een geliefkoosd verhaal met deze woorden: “Wat ik nodig heb, zijn *feiten*.” Daarin sprak hij de wens uit van menige nadenkende ziel. Wij gevoelen immers dat wij onbetwistbare feiten nodig hebben? Voorzichtige mensen zullen zich met deze gewichtigste aller vragen bezig houden en niet rusten, totdat zij volle zekerheid verkregen hebben. Ik wil u helpen, deze vraag te beantwoorden, door op te merken, dat er een weg is om te weten te komen, of onze zonden niet vergeven zijn.

Wij moeten zeker zijn, dat wij geen vergeving ontvangen hebben, zo wij daar nooit behoefte aan gevoelden. Waar nooit schuldbesef was, kan ook geen schulddelging zijn. “Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet.” Zo ik meen, even goed te zijn als andere mensen en misschien nog wel iets beter, dan rechtvaardig ik mijzelf en meen de hemel door mijn eigen deugd te verdienen, maar blijf daardoor onder het oordeel. God genas nooit iemand, die gezond was, noch maakte levend wie niet dood was. Indien u zich nooit voor God hebt verootmoedigd en uw zonden beleden, dan blijft Zijn toorn op u. Denk daaraan, smee ik u, u, die zo gerust bent, en uzelf wikkelt in de mantel van eigengerechtigheid. U zegt: “Ik ben rijk en verrijkt geworden, en heb geen ding gebrek; en u weet niet, dat u bent ellendig en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.” Beste lezer, ik hoop dat het met u niet zo is. Ook hij heeft geen vergeving ontvangen, die de zonde niet haat. Jezus is niet gekomen, om ons zalig te maken in onze zonden, maar van onze zonden, en waar Hij de schuld van de zonde wegneemt, doodt Hij ook de liefde tot de zonde. De zonde is nooit zo afzichtelijk, als wanneer wij zien, hoe het bloed van Jezus ze uitdelgt. Bij het gezicht van het kruis verafschuwen wij onszelf; daar om onze overtredingen het Lam Gods moest geslacht worden. Droom toch nooit, dat u vergeving van zonde kunt verkrijgen en dan leven zoals u tevoren deed. Die wens zelfs zou bewijzen, dat u nog onder de vloek bent. Evenmin hebt u vergeving ontvangen, zo u nooit Christus en Zijn zoenbloed hebt gezocht. Indien u andere middelen hebt beproefd om barmhartigheid te ontvangen, hebt u een nutteloos werk verricht, want er is geen andere weg dan de ene gezalfde Middelaar. Kan uw priester u vergiffenis schenken? Hebt u tegen de priester gezondigd? Dan kan de priester u vergeven wat u tegen hem misdaan hebt; maar uw overtreding tegen God kan hij niet vergeven. Niemand dan God in Christus Jezus kan uw zonden uitdelgen, en daarom moet u tot Hem gaan. Zo niet, dan hebt u geen vergeving, wat u zich ook verbeelden mag.

Nogmaals: hebt u iedereen vergeven? Dit is voor sommigen een vraag, die hen aangrijpt; bedenk echter, hoe noodzakelijk het antwoord is. “Indien gij niet van harte vergeeft een iegelijk zijn broeder zijn misdaden, zal ook Mijn hemelse Vader u alzo doen.” En: “vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.” Indien u niet iedereen vergeeft, hoe gruwelijk hij u ook beledigd heeft, dan heeft God ook u niet vergeven. Een wraakzuchtig hart is een onvernieuwd hart. Een gemoed, dat vergelding begeert, staat de Geest van God tegen, die overtreding, ongerechtigheid en zonde niet gedenkt. Deze waarheid moge weinig gepredikt worden, de Heilige Schrift leert ze overduidelijk, en wie dat niet weet, toont zeer weinig kennis te bezitten. U hebt geen vergeving ontvangen, zo u niet kunt vergeven.

Laat mij nu proberen de lezer door een positief middel te dienen. Er is maar één ding nodig: “*u hebt vergeving ontvangen, indien u in waarheid in Jezus Christus gelooft.*” Er staat geschreven: „Jezus, hun geloof ziende, d.i. het geloof van de vier dragers van de geraakte en van de geraakte zelf, die op zijn bed lag - zei: *uw zonden zijn u vergeven.*” Gelooft u in Jezus? Lezer, ik weet, dat u gelooft, dat Jezus Christus de Zoon van God en de Zaligmaker is; maar is dit slechts een leerstuk voor u? Gelooft u in hem? U weet wat het is, in iemand te geloven, zodat u hem volkomen vertrouwt en uw zaken gerust in Zijn hand overgeeft; gelooft u zo in

Jezus? Dat is het zaligmakend geloof. Wanneer iemand in Christus gelooft, zó dat hij zich wat zijn zaligheid betreft geheel aan Christus overgeeft, dan gelooft hij inderdaad; want geloof is slechts een ander woord voor vertrouwen, zich verlaten, zeker gaan.

Leugen niet met deze vraag. Ik hoop, dat u kunt antwoorden: “Ja ik vertrouw op het bloed en de verdiensten van onze Heere Jezus Christus, en zozeer vertrouw ik op Hem, dat ik het waag, Zijn voetstappen te drukken en Zijn voorbeeld na te volgen.” Dan bent u gered, want “er is geen verdoemenis meer voor degenen, die in Christus Jezus zijn.” Denk na over dit woord: “Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof; hebben vrede met God, door onze Heere Jezus Christus.” Indien u Christus werkelijk vertrouwt, al had u dat eerst dit uur gedaan, dan zijn uw overtredingen verzoend, uw ongerechtigheid is bedekt, want Hij vergeeft terstond wie in het geloof tot Hem komt. “Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.” Wanneer u Hem uw zonden beleden en Hem vertrouwd hebt, bent u zonder enige twijfel van uw zonden gewassen. Nu nog een laatste woord, namelijk dit. Jezus zegt: “Wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.” Kom, laat ons dan welgemoed zijn. Laat ons dan gelukkig zijn. Laat ons vrolijk zijn in de Heere. Laat ons zingen in de vreugde van ons hart, omdat onze zonden ons vergeven zijn. Wij zijn wellicht zeer arm, maar onze zonden zijn vergeven. Misschien zijn wij oud, en is ons einde nabij, maar onze zonden zijn ons vergeven. Wij zijn gebrekkig en worden met bezoeken geplaagd, maar - onze zonden zijn ons vergeven om Zijns Naams wil. “Zoon, wees welgemoed,” zegt de Heiland, en zullen wij dan niet welgemoed zijn? Zijn wij uiterst klein en ongemakkelijk behuisd, wat zou dat, nu onze zonden vergeven zijn? “Ja, maar er ligt iemand bij mij thuis ziek” - “Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.”

U weet, dat de Meester, toen de discipelen zich over iets anders verheugden, tot hen zei: “Verblijdt u daar niet over; maar verblijdt u veel meer, dat uw namen geschreven zijn in de hemelen.” Wanneer u dus allerlei bezwaar en moeite hebt, volg de goede raad en keer tot uw eerste vreugde terug: “Zoon, wees welgemoed! uw zonden zijn u vergeven.” Zegt één van mijn lezers: “Ik zit geheel en al in ellende, en zie geen uitweg?”

Laat mij mijn hand op uw schouder leggen en zeggen: “Broeder! wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.” - “O, maar ik heb zo weinig om van te leven.” Goed, maar dit hebt u: “Uw zonden zijn u vergeven.” Wees welgemoed. De Heere roept u dat toe. Uw zonden zijn u vergeven.

Indien u niet blij bent, dan is dat ongehoorzaamheid aan Christus, want Hij gebiedt u: “Wees welgemoed. Het heeft alle schijn, alsof u de vergeving, die Hem Zijn bloed kostte, niet op prijs stelt. “Uw zonden zijn u vergeven.” Het kostte Hem het leven, om uw verzoening te verwerven; en u blijft ontevreden, nu u die gave hebt ontvangen? Ongetwijfeld geeft u gaarne wat goeds aan de armen, en dan ziet u ook gaarne hun blijde gezichten. Enige dagen geleden gaf ik iets aan een man, die het in zijn zak stak en zonder een woord te spreken verder liep, alsof hij wilde zeggen: “’t Is de moeite ook niet waard; ik dacht, dat ik ten minste tienmaal zoveel zou gekregen hebben.” En ik dacht: “Als ik geweten had, dat u zo onverschillig zou zijn, dan had ik mij niet zo gehaast, u wat te geven.” Wanneer u uw kinderen verrast, dan ziet u hen graag blij en dankbaar kijken, maar als zij ontevreden pruttelen over uw vriendelijkheid dan neemt u zich voor, een andermaal niet zo haastig te zijn. De gaven van onze hemelse Vader moeten op prijs gesteld en met dankbaarheid en blijdschap genoten worden; indien Hij onze zonden vergeven heeft, laat ons dan vrolijk zijn.

“Zoon, wees welgemoed!” Wanneer wij het uitwendige aanzien, dan doet het ontevreden voorkomen van menigeen, wie de zonden vergeven zijn, denken, dat er toch eigenlijk niet veel blijdschap voor Gods kinderen is. “Mijn vrouw,” zegt iemand, “beweert, dat haar zonden

haar vergeven zijn, maar wanneer er maar iets in huis niet gaat zoals het behoort, is ze meer neerslachtig en moedeloos dan ik ben.” “Zie,” roept een vrouw, “mijn man zegt, dat zijn zonden afgewassen zijn, maar hij gromt en broemt, totdat ieder uit zijn humeur raakt.” Laat dat niet zo zijn. Indien wij een kruis te dragen hebben, laat ons dat om Jezus’ wil met blijdschap dragen. Hebben wij iets voor Hem te doen, laat ons het met opgewektheid doen. Laat ons in Hem ons verblijden. Laat ons met een blijde psalm, met een vrolijk gezang naar de hemel wandelen, zingende de Heere, omdat Hij onze zonden vergeven heeft, en omdat Hij heeft gezegd:

“Wees Welgemoed.”

3. “WEES WELGEMOED; UW GELOOF HEEFT U BEHOUDEN.”

“En ziet, een vrouw, die twaalf jaren het bloedvloeien gehad had, komende tot Hem van achteren, raakte de zoom Zijns kleeds aan; want zij zei in zichzelf: Indien ik alleenlijk Zijn kleed aanraak, zo zal ik gezond worden. En Jezus Zich omkerende, en haar ziende, zei: Wees welgemoed, dochter! uw geloof heeft u behouden. En de vrouw werd gezond van dezelve ure af,” Matth. 9 20-22.

“En een vrouw, die twaalf jaren lang de vloed des bloeds, gehad had, welke al haar leeftocht aan medicijnmeesters ten koste gelegd had; en van niemand had kunnen genezen worden: van achteren tot Hem komende, raakte de zoom Zijns kleeds aan, en terstond stelpde de vloed haars bloeds. En Jezus zei: Wie is het, die Mij heeft aangeraakt? En als zij het allen miszaakten, zei Petrus en die met Hem waren: Meester! de scharen drukken en verdringen U, en zegt Gij: Wie is het die Mij aangeraakt heeft? En Jezus zei: Iemand heeft Mij aangeraakt; want ik heb bekend, dat kracht van Mij uitgegaan is. De vrouw nu, ziende, dat zij niet verborgen was, kwam bevende, en voor Hem neervallende, verklaarde Hem voor al het volk, om wat voor oorzaak zij Hem aangeraakt had, en hoe zij terstond genezen was. En Hij zei tot haar: Dochter! wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.” Lukas 8 43-48.

De bemoedigende woorden, die de Heiland tot deze vrouw sprak, zei Hij niet terwijl zij tot Hem kwam dat zou ontijdig geweest zijn. Zij had haar begeerte om genezen te worden, niet uitgesproken. Zij had niet gebeden. Zij had feitelijk nog niets uit de hand van de Zaligmaker begeerd, en daarom viel zij nog niet in de termen om bemoedigd te worden, Zij schijnt geen bemoediging nodig gehad te hebben om de eerste stap te doen, daartoe was zij besloten, en zij volvoerde dat besluit. Het is één van de dwaaste dingen op aarde, iemand te willen bemoedigen die er geen behoefte aan heeft. Wanneer wij met vragers te doen hebben, dan kan onze liefde aan hen hun verlies in plaats van winst brengen, indien wij hun woorden van bemoediging toespreken, terwijl zij vermaning of bestraffing nodig hebben. Ik trachtte in een vorig hoofdstuk aan te tonen, dat elke troost, die de ziel van Christus afleidt, gevaarlijk is, en ik herhaal thans deze waarschuwing. Onze zaak is, tot Jezus Zelf te komen, om persoonlijk in de persoonlijke Heiland te geloven, en wij hebben niet het minste recht op troost, als wij niet van harte en oprecht in Christus geloven. Indien aanmoediging om te geloven gebruikt wordt als een pleisterplaats om het geloof uit te stellen dan wordt zij misbruikt en doet de ziel schade.

De beproefde vrouw had zo spoedig geen bemoediging nodig, want zij had zoveel vertrouwen in Christus en zulk een vast voornemen in het hart, dat geen moeilijkheid haar terug- en geen schare haar tegenhield. De Heiland was te midden van de menigte. Zij drong er zich doorheen en met heilige vrijmoedigheid gepaard aan gepaste bescheidenheid kwam zij achter Hem, alleen om Zijn kleed aan te raken, of zelfs maar de zoom er van. Zij was er van overtuigd, dat zij maar op de één of andere wijze met de Heere in aanraking behoefde te komen om genezing te vinden. Haar geschiedde naar haar geloof, en *eerst nadat zij genezen was, sprak de Heere haar troostend toe*. Hij gaf haar geen hartversterking, totdat zij die nodig had. Nadat zij Hem aangeraakt had en gezond was geworden, wachtte haar een beproeving. Maar toen haar hart bijna bezweek troostte de tedere Heiland haar door te zeggen: “Wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.”

Menigeen overkomt het, dat er, nadat hij de zaligheid ontvangen heeft en van de zonde gewassen is, een tijd van vrees komt. Na de belijdenis des geloofs volgt een periode van beven en vrezen, misschien de reactie van de blijdschap van de verlossing, een ontspanning van de geest na bovenmatige inspanning. Wij eten gulzig van het hemels brood, omdat het ons zo heerlijk smaakt, maar doordat een langdurige honger ons verzwakt heeft, kunnen wij dat voedsel niet zo gemakkelijk verteren, en een onwèlzijn volgt, waarvoor medicijn nodig is. De grootheid van de ontvangen genade is te overstelpend, en dan is dit woord van pas: “Wees

welgemoed; uw geloof heeft u behouden.”

- I. Nu willen wij eerst eens nadenken over *de behoefte van de vrouw aan troost*;
- II. dan over *de troost, die Jezus haar gaf*;
- III. en in de derde plaats die troost wat nader beschouwen, door te zien op *het geloof, dat naar Jezus' woord haar behouden had* - het geloof, waarop Hij haar wees als op de bron van haar bemoediging.

I. Kom dan, beste lezer, laat ons aandachtig ***de behoefte van de vrouw aan troost*** overdenken, Zij gevoelde aan haar lichaam, dat zij genezen was, en toch had zij grote behoefte aan troost. Deze behoefte had meer dan één oorzaak.

Ten eerste *had zij gehoopt, dat zij die zegen in stilte kon deelachtig worden, maar toch werd zij ontdekt*. Zij had gemeend, dat zij ongemerkt haar doel kon bereiken, wanneer zij door de menigte heen achter Jezus kon komen; en stilte begeerde zij angstig, omdat de aard van haar ziekte voor openbaarheid niet geschikt was. Zij zocht genezen te worden en dan ongemerkt onder de schare te verdwijnen. Steelsgewijze had zij daarom de Medicijnmeester aangeraakt, zodat niemand het had opgemerkt. Geen discipel schijnt het gezien te hebben, noch de blik van iemand uit de schare er op gevallen te zijn; anders zou op de vraag van de Meester: “Wie heeft mij aangeraakt”, de één of ander haar wel verklapt hebben. Tot zover was zij onopgemerkt gebleven, en zelfs het lichamelijk oog van de Heiland had haar niet gezien. Maar haar geloof kon niet verborgen blijven. Zulk een liefelijke bloem als haar vast vertrouwen mocht niet ongezien bloeien. Zij wordt opgeroepen en ziet zich ontdekt, en aller oog wordt op haar gevestigd.

U, mijn vriend hebt wellicht ook gehoopt, verlossing te vinden en dat geheim te houden. U kwam het huis van gebed binnen als een vreemdeling in de dingen van de Heere, maar angstig en gejaagd. Daar zat u neder en weende; maar trachtte uw aandoeningen voor degenen die u omringden, te verbergen. U kwam de plaats van de openbare Godsverering herhaaldelijk binnen, de Heiland zoekende, maar vrezende, dat uw bedoeling bemerkt zou worden. Niemand sprak u aan, en indien wel, zo ontweek u de tot u gerichte vragen. U bewaarde uw geheim zorgvuldig, als was het een diamant, en u bevreesd voor dieven. Nu hebt u het geloof in Jezus gevonden of hoopt dat ten minste, maar blijft even jaloers op uw geheim. U hebt honing gevonden en wilt die alleen opeten. Niet omdat u anderen die niet gunt, maar omdat u voor hen vreest. U ziet niet graag dat moeder of vader, familie of kennissen u van Godsdienstige neigingen verdenken. U deinst terug voor de plicht van de belijdenis, en wenst een stille volgeling van Jezus, Zijn geheime discipel, een Nicodemus of Jozef van Arimathea te blijven. Maar tot uw grote verbazing bemerkt u dat u toch ontdekt bent. Als Saul hebt u zich tussen de vaten verstoken, maar het volk heeft u tevoorschijn gehaald. Uw liefde voor Jezus is uitgelekt, en menigeen spreekt er van. Verwondert u dat? Hoe kan een vuur verborgen blijven? Uw eigen woord heeft u verraden. Uw manieren hebben uw stemming openbaar gemaakt, zoals een liefelijke geur de bloem verraad. En nu u zich ontdekt ziet, gevoelt u een bezwaardheid van geest. Uw bescheidenheid roept uit: “Zij houden mij voor een Christen. Kan ik leven als een Christen? Zal ik de algemene verwachting niet beschamen? Mijn familie heeft het ook gemerkt: mijn broers en zusters zien, dat er een verandering in mij plaats heeft gevonden. Is het een wezenlijke verandering, of zal het blijken, dat ik één van die schijn-Christenen ben, die de naam hebben, dat zij leven, maar dood zijn?” Uw hart vreest voor mogelijke afdwaling en afval, en daar is reden voor, want het vlees is zwak, en de wereld schijnt zo schoon, en Satan loert op u, en de zonde is zo machtig. Maar alle troost, die er in de tegenwoordige overdenkingen ligt, is voor u, omdat die bestemd is voor mensen, die bang zijn

nu zij uit de schaduw van de eenzaamheid in het licht van de openbaarheid overgebracht zijn; bang, dat zij niet getrouw zullen zijn jegens Hem, tot Wiens discipelen zij nu gerekend worden. Tot u allen, die in deze toestand verkeert, richt Jezus op dit ogenblik deze woorden: “Weest welgemoed; uw geloof heeft u behouden.”

Deze arme vrouw werd niet alleen ontdekt, maar bovendien *verplicht tot een openbaar persoonlijk getuigenis*. Zoals ik reeds opmerkte, verkeerde zij in een bijzonder geval, dat eigenlijk wel stilzwijgen vereiste. Maar alle poging tot verberging was vergeefs. De Heiland zocht naar haar en vroeg: “Wie heeft Mij aangeraakt?” En zij, bevreesd en bevende, kon niet anders dan voor Hem neervallen en Hem al de waarheid zeggen. Is het wonder, dat deze aandoeningen voor haar te veel waren? Het volk stond verbaasd, toen het de wondere macht vernam, die van Christus, ja van de zoom van Zijn kleed was uitgegaan, en in die verbazing was zij betrokken. Aller ogen zagen op haar. Openlijk moest zij nu haar genezing meedelen, die taak was haar opgelegd. Eenmaal daartoe verplicht, deed zij haar werk moedig en legde onverholen getuigenis af. Let er wel op, dat de Heere haar het: “Wees welgemoed” niet eerder toesprak, dan nadat zij haar getuigenis had afgelegd. Zij beefde, alvorens zij de genadedaad van de Heere had beleden, die haar bewezen was. Maar zodra zij die belijdenis had afgelegd mocht zij het woord horen: “Dochter! wees welgemoed.”

Ik heb verscheidene beschroomde zielen gekend, die zich tersluiks bij de Kerk wilden aansluiten, maar zonder hun belijdenis openlijk uit te spreken. Ik heb steeds geweigerd een leger van lafaards te helpen vormen, en de betreffende personen hebben mij gedankt voor wat hun eerst hard toescheen. Zelfs wanneer de belijdenis eenmaal uitgesproken was, is menig moedig hart vol angst en vrees geweest. Het heeft Christus voor de mensen beleden, het heeft verteld, wat de Heere het gedaan had. Maar na al die moed is een gevoel van verantwoordelijkheid over dat hart gekomen, en gedachten als deze klommen er in op: “Welke grote dingen verwacht men nu van mij? Hoe heb ik toch de moed gehad om het te zeggen! Zal ik in staat zijn, dat na te komen?” Na de onbeschroomde openbare belijdenis komt een inwendig terugdeinzen; hoewel de belijdenis hem niet berouwt, (eerder wil die belijder ze duizendmaal herhalen, indien Christus daardoor verheerlijkt wordt) ziet hij toch zijn zwakheid en beeft bij de gedachte, dat hij zich misschien de zaak van de gezegende Heiland onwaardig zal tonen. Indien u beste vriend, juist de wereld hebt verlaten en gezegd: “Ik ben des Heeren!” wees dan niet verwonderd, dat uw vrijmoedige belijdenis u, bij kalme overweging, bijna aanmatiging toeschijnt. Een gevoel van vrees is natuurlijk, wanneer u bedenkt, tot welke diensten uw beloften u verbonden hebben. Bij zulk een gelegenheid spreekt Jezus u de troost van onze tekst toe: “Wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden.” Toch ligt daarin niet de enige oorzaak, waarom de vrouw bemoediging nodig had op het ogenblik, dat de Heere haar die gaf. Zonder twijfel *had zij diepe eerbied voor de Heere Jezus Christus*. Zij had zo'n diepe eerbied voor Hem, dat zij zelfs de zoom van Zijn kleed aan te raken voldoende rekende om genezen te worden. Nu zij zich echter in Zijn onmiddellijke tegenwoordigheid gebracht zag, was zij bevreesd en bevende. Zij was niet vóór Hem gekomen uit bescheidenheid en nederigheid, maar ook uit vreesachtigheid. Nu staat zij daar tegenover die machtige Heere. Hij richt Zijn vragen tot haar. Ten aanhore van de hele menigte moet zij van haar geloof in Hem belijdenis afleggen. Ik geloof niet, dat zij zo bang was voor de schare, maar wel, dat zij uit diepe eerbied voor de Heere een zeker opzien gevoelde tegen Zijn onmiddellijke nabijheid. Beste vriend u hebt onlangs gezongen: “k Was uitgeteerd, maar Hij zag op mij neder; keer, mijne ziel, tot uwe ruste weder: gij zijt verlost; God heeft u welgedaan!” U hebt u in heilige vreugde met allen verenigd, die evenzo verlost zijn. Het zal mij niet vreemd voorkomen wanneer u naderhand, alleen thuis zijnde, de gehele zaak nog eens hebt overdacht en het bijna al te heerlijk hebt gevonden dat de Heere der heerlijkheid

inderdaad met u gemeenschap zou hebben. Wanneer die gedachte uit eerbiedige liefde is opgerezen, dan hebt u gezegd: “Is het mogelijk? Is het mogelijk? Droom ik niet? Heeft de Zoon van God mij in liefde aangezien? Kan het waar zijn, dat Hij, Die met hemelse majesteit bekleed is, Zijn hart op mij gezet en in mijn hart woning gemaakt heeft? Is dat inderdaad werkelijkheid? U gevoelde zich neergedrukt door zoveel Goddelijke goedheid. Ik herinner mij niet slechts de vreugde, toen ik de Heiland gevonden had, maar ook het akelige van de grote donkerheid, die kort na die onuitsprekelijke blijdschap op mij viel. Dat ging zo: ik wist, dat ik de Heere gevonden had; ik was volkomen zeker van mijn zaligheid en vol vreugde over Zijn liefde jegens mij; maar toen begon ik te vragen: “Is het niet te groot om waar te kunnen zijn? Is de zaligheid werkelijk vrije genade? Is er een eeuwige liefde van God, en heeft die mij tot voorwerp gekozen? Ben ik inderdaad een erfgenaam van God en een mede-erfgenaam van Christus?” De schittering van de heerlijkheid verblindde mijn zwakke ogen, door de stromen van onbegrijpelijke liefde kon ik nauwelijks op mijn voeten blijven staan. Bent u in zo’n toestand? Dan is het tijd dat ’s Heilands liefelijk woord in uw ziel weerklinken zal. “Wees welgemoed; uw geloof heeft u behouden.” Wanneer een eerbiedig besef van ’s Heeren oneindige, nederbuigende liefde ons hart overstelpt, dan komt Hij ons bemoedigen en versterken. Die zoete weemoed wordt door Zijn oneindige liefde spoedig weggenomen.

Misschien was wel de grootste reden voor de vrees van de genezen vrouw: *een gevoel van op ongepaste wijze genezing te hebben gezocht*. Wanneer zij terugzag op de weg, die zij daartoe bewandeld had, ontdekte zij verscheidene misstappen, zoals wij die bij onszelf eveneens opmerken. Toen zij genezen was, heeft zij bij zichzelf gezegd: “De gezegende Heiland heeft het niet verdiend, dat ik achter Hem zou komen en op zo ongelovige wijze de zoom van Zijn kleed aanraken. Zie, wat Hij voor een Heiland is! Welk een liefde, welk een tederheid straalt uit Zijn gelaat! Waarom kwam ik niet openlijk tot Hem? Ik bleef in de achterhoede, waarom zag ik Hem niet in het gelaat en smeekte om Zijn ontferming? Hij zou mij zeker geholpen hebben; waarom dus aan Zijn genade gewantrouwd? Ik heb Hem smart aangedaan, toen ik Zijn gewilligheid om mij te zegenen in twijfel trok.” Nadat een zoekende de Heere gevonden en de zaligheid gesmaakt heeft, wordt hij soms met deze vraag geplaagd: of hij waarlijk een gelovige is? Hij spreekt tot zich zelf: “Mijn geloof is zozeer met ongeloof gemengd, dat ik er mij over schaam. Waarom kwam ik op die manier tot Jezus? Het was goed, dat ik kwam; maar ach! waarom niet eerder gekomen? Waarom niet in kinderlijker geest en waarom niet met onbepaalder vertrouwen gekomen? Kent mijn lezer deze ervaring? Indien wel, dan zijn voor hem en allen, die alzo geplaagd worden, de bemoedigende, troostvolle woorden van onze tekst.

Zeer waarschijnlijk heeft haar geweten haar aangeklaagd, dat zij *op oneerlijke, sluikse wijze genezing had gezocht*. U voelde, dat u geen recht op hulp had, maar u stoorde u daaraan niet en vroeg geen verlof. U meende, genezing te mogen halen en dan weglopen.

Niemand zou er dan iets van geweten hebben, maar dan had de Heere ook niet de eer ervan ontvangen. Kan op zulk een handelwijze zegen rusten? Haar geweten deed haar beven, en daarom zei de Heiland zoveel als: “Dochter, wantrouw uw geloof niet, want het heeft u behouden, het is dus een goed geloof. Hoe het ook werkte, het heeft u genezing gebracht, martel dus uzelf niet met tekortkomingen, maar ga heen in vrede.” Hij wees haar tot troost op het feit, dat, hoe onvolmaakt de wijze van haar komen ook mocht geweest zijn, zij toch genezen was, en daarom had zij reden om tevreden te zijn. Ligt daarin geen woord van troost voor u? Indien hart en leven vernieuwd zijn, dan kan het geloof, waardoor dit gewrocht is, niet dan goed zijn.

Wellicht is het haar *onbeschaamd* voorgekomen, dat zij, onreine vrouw volgens de wet, door

de menigte had durven dringen en de Heere Zelf aanraken. Menigmaal heeft ook mijn hart in stilte gefluisterd: “Hoe kon u zo vrij zijn, Christus te vertrouwen?” De duivel heeft dat aanmatiging genoemd, en mijn bevend hart vreesde, dat hij gelijk had. Eén ding weet ik: ik ben er zeker van, dat ik genezen ben, evenzeer als de vrouw wist, dat zij van haar kwaal verlost was. Dit weet ik vast, dat ik niet ben wat ik eens was, maar een nieuw schepsel ben geworden door het geloof in Jezus Christus. Toch rijst de vraag: “Hoe durfde u naderen en op barmhartigheid hopen, zo’n zondaar en zo ten enenmale onwaardig als u bent?” Wat mij aangaat, ik was zoals een hond die bijna van honger stierf en in een slagerswinkel een stuk vlees zag liggen. Het dier kon zich niet bedwingen, probeerde het te bemachtigen en er mee op de vlucht te gaan. Menige slager zou het ellendige beest weggejaagd en hem het vlees afgenomen hebben, maar onze Heiland heeft mij edelmoediger behandeld. Hij zal ons nimmer weggagen. Hij zegt: “Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.” O u, die geheel ongeschikt bent om tot Christus te komen, en Zijn gunst geheel onwaardig, u bent juist degene, die komen mag en welkom geheten wordt. Ja u, die zegt geen recht te hebben om tot Jezus te komen, Hij roept u om te komen alleen op grond van Zijn woord: “Wie wil kome.” Laat uw gemis aan enig recht uw vrijmoedigheid zijn: u bent behoeftig en vol zonden, dat is uw paspoort. Kom ermee tot Jezus! Verstout u om Zijn verbondsgenade aan te grijpen. Het is geen diefstal, want Jezus heeft Zich overgegeven, om allen, die Hem begeren, ter wille te zijn. Vat moed om aan te nemen wat de Heere u om niets aanbiedt.

Toch is het mogelijk, dat u, na zo gedaan en de zegen ontvangen te hebben, wederom dreigt te bezwijken van vrees, omdat u aan uw recht twijfelt. Luister naar een woord van troost. Het komt er boven alles op aan Christus te bezitten. Zolang u Christus bezit, behoeft u niet te vragen, hoe u Hem verkregen hebt. Toch fluistert het sidderende geweten: u had geen recht om te geloven. U bent de man niet, die het wagen mocht bij Jezus rust te zoeken. Dan hebt u een bemoedigend woord nodig, en u zult het hebben, gelijk onze beminde Meester tot de vrouw zei: “Dochter! wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden.” Laat de genade, die u ontvangen hebt, voor uw rechtvaardiging pleiten, omdat u in Jezus geloofd hebt. Wanneer u inderdaad veranderd en vernieuwd bent onderzoek dan niet naar uw geloof, maar geloof nog vaster, en u zult grotere dingen zien dan deze.

Zo heb ik dus getracht, u de behoefte van de vrouw aan troost duidelijk te maken. Bevindt iemand onder de lezers zich in een dergelijk geval, hij zie omhoog en zij welgemoed, want al meer voeten hebben de weg van de vrees vóór hem bewandeld.

II. Moge de Heilige Geest verder onze Leidsman zijn, nu wij in de tweede plaats beschouwen *de troost, die Jezus haar gaf*. Hij zei: “Wees welgemoed, dochter! uw geloof heeft u behouden.” *Er was troost in de liefelijke titel, waarmee de Heiland haar aansprak*. “Dochter” was een vriendelijke, tedere naam. Ik vermoed, dat zij ongeveer van dezelfde leeftijd zal geweest zijn als onze Heere zelf, en dan noemde Hij haar niet om haar jeugd zo. Door haar “dochter” te noemen, drukte de Heiland Zijn tedere belangstelling voor haar uit, als die van een vader voor zijn kind. “Zuster” zou het gepaste woord geweest zijn om menselijke betrekkingen uit te drukken maar “dochter” betekende hartelijke toegenegenheid. Is Jezus onze Broeder, er is ook reden om Hem “Vader” te noemen, want Hij betoont jegens Zijn arme, bezwaarde kinderen de barmhartigheid en zorg van een vader.

Deze titel moet al haar vrees weggenomen hebben. Zo aanverwant te zijn aan Hem, die een eeuwige verlossing heeft teweeggebracht, was haar troost genoeg. Laat onze beproefde en bezwaarde vrienden deze zaak ernstig overwegen: u hebt in Jezus geloofd en Zijn naam beleden; u bent behouden, gaat heen in vrede. Nu en voortaan behoort u Christus toe, en bent Hem als zoon of dochter verwant. Betwijfel dus niet langer uw recht, daar de genade van de

aanneming dat bevestigd heeft. Als de Heere u zoon of dochter noemt, deed u niet verkeerd uws Vaders kleet aan te raken. Als Hij u Zijn kind noemt, wees dan zo dwaas niet, zijn Goddelijke verklaring te gaan betwijfelen. Van nu af zijn uw rechten en privileges bijna grenzeloos. U mag veel meer doen dan de zoom van Zijn kleet aanraken, u mag aan Zijn borst leunen. Hij geeft u groter voorrechten dan die u reeds gebruikt hebt, voorrechten zelfs boven bidden en denken. Degenen, die in Hem geloven, geeft Hij het recht kinderen van God te zijn, namelijk hun, die in Zijn Naam geloven, zodat alle navraag naar uw recht mag ophouden, want Hij roept Zijn beminden toe: “Wees welgemoed.”

De voornaamste troostgrond was: dat zij behouden was. Jezus zei: “Uw geloof heeft u behouden,” hetgeen op verschillende manier bemoedigen moest.

Ten eerste *was het een grote troost, dat haar onreinheid verdwenen was.* Wel, broeder! indien u in Jezus geloofd hebt, wordt u niet meer als een onreine door de Heere aangezien. Het bloed van de Heere Jezus Christus reinigt u van alle besmetting. U bent aangenomen in de Geliefde, geloof heeft u, als de hysop, waarvan David zong, gereinigd, en u bent nu rein. Zie u zelf niet aan voor wat u niet bent: weet, dat u nu in Christus Jezus witter bent dan sneeuw. In de wegneming van uw schuld en vernieuwing van uw hart is de bron van uw onreinheid opgedroogd. Verberg dus uw aangezicht niet en sta niet verre van God, maar nader vrijmoedig tot de troon der genade, omdat genade u de weg heeft gebaad en geopend. Wanneer u mijn angstige broeder! tot de Heere komt met de gedachtenis aan al uw vroegere overtreding, dan mag u wel beschaamd en schaamrood zijn, en een gevoel hebben, als kon u nimmermeer uw mond opendoen; maar houd u meteen vast aan de zekerheid, dat uw zonden weggenomen zijn en in eeuwigheid niet meer gedacht zullen worden: God, ja God zelf heeft het handschrift, dat tegen u was, uitgewist. Verootmoedig u, omdat u een overtreder geweest bent, maar laat tegelijk de zekerheid van uw volmaakte vergiffenis u moed geven om tot uw Heiland te naderen. Wat u ook geweest bent, God ziet u niet als zodanig, maar in Christus Jezus aan. Wanneer u zich aan Zijn dis neerzet en met Zijn volk avondmaal viert, aarzel dan niet u thuis te voelen, al kan het niet geloochend worden, dat u eenmaal aan de zwijntrog stond, en de draf van de zwijnen begeerde. Zeg met een gelovig hart: “Wat ik ook geweest ben, de Vader heeft mij gekust, en een ring aan mijn hand en schoenen aan mijn voeten gedaan; daarom wil ik eten en drinken, wat Hij mij liet bereiden, en wil de muziek, het gezang en het gerei niet door ongelovig klagen bederven. Mijn Vader was vrolijk over mij, omdat Hij mij gezond terug ontvangen heeft, en zal ik niet blij zijn over deze ontvangst?” God zij gedankt, dat u hoewel eerst dienstknechten van de zonde, nu van harte gehoorzaam geworden bent aan het voorbeeld van de leer, tot hetwelk u overgegeven bent en gebracht in de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods. Hoewel u eenmaal onrein, besmet en besmettende was, nu mag van u gezegd worden: “Maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd.” Misschien zal men u bij uw oude naam blijven noemen, als eens Rachab de hoer en Simon de melaatse; maar acht u daardoor niet verlaagd, nu de Heere uw schande van u gewend heeft. Hoor Jezus Christus, Die tot u zegt: “Zoon, Dochter! wees welgemoed; uw geloof heeft u behouden.”

Gedenk daaraan en verblijd u daarin. U hebt recht om u bij Zijn volk te voegen, want “uw geloof heeft u behouden,” en dat is het kenteken van al Zijn kinderen. U bent weliswaar een zondaar, maar een zondaar, door oneindige liefde van de toorn verlost. U bent niet meer een ellendige zondaar, waarom zou u zich dan zo noemen? U bent een gezegend, gelukkig kind, dat vergeving verkregen heeft, dat de Heere van de mesthoop heeft gehaald, om te midden van Zijn vorstelijke kinderen te zitten. Verheug u dan, omdat uw geloof u heeft behouden. Is dat geen reden voor onbepaalde dankbaarheid? Kom vrijmoedig in de kerk, kom vrijmoedig tot de troon van de genade; want u bent door het verzoenend bloed zo volkomen gereinigd, dat u

zonder vernieuwde vergunning, het heilige der heiligen mag binnentreden. Heeft Jezus niet gezegd: “Wie gewassen is, is geheel rein?”

Het was de vrouw tot troost, in haar genezing het bewijs te zien, dat Jezus niet toornig op haar was. Onze Heere zei als het ware tot de behouden vrouw: “Bent u bang geweest, dat u kwaad deed met mij aan te raken? Bent u bevreesd, dat Ik beledigd ben, daar u niet genoeg in Mij geloofde om vóór Mij te treden, maar steelsgewijze achter Mij aansloop? Verwacht u dat Ik u om uw geloof zal berispen? Nee,” voegde Hij er vriendelijk aan toe, “denk dat niet, wees welgemoed, want uw geloof heeft u behouden.” Hoewel haar geloof slechts de zoom van Zijn kleed durfde aan te raken, was dat geloof Hem blijkbaar welgevallig, want op dat geloof maakte de Heere haar gezond. Het is toch duidelijk, dat de Heere ons geloof niet verwerpt, wanneer Hij het op die wijze loont.

Beste Lezer, is uw geloof van die aard geweest, dat u de zonde haatte? Dat u de dingen lief kreeg, die u vroeger niet wilde? Heeft uw geloof een omkering in u teweeggebracht? Bent u in Christus Jezus een nieuw schepsel? Bent u in zedelijke, in geestelijke zin gezond gemaakt? Dan mag u ervan verzekerd zijn, dat uw geloof het echte is geweest. Een geloof, dat gezondheid en heiligheid van leven werkt, is het ware geloof. Of u nu van achteren tot Jezus bent gekomen of zich vóór Hem gesteld hebt; of u Zijn hand of de zoom van Zijn kleed hebt aangeraakt, of u dat heimelijk of in het openbaar hebt gedaan; al die vragen zijn van belang, maar raken de hoofdzaak niet; want een verandering van hart is in u gewrocht en u bent behouden, en dus moet de Heere Jezus een welgevallen aan u genomen hebben. Hij kan niet een groot werk in u tot stand brengen en tegelijk toornig op u blijven, en daarom: wees zonder zorg omtrent de weg, in welke u tot Hem bent gekomen. “Wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden,” is het woord, om al die vrees in uw binnenste tot zwijgen te brengen!

Mogelijk is de arme vrouw ook door de angst bevangen geweest, dat zij opnieuw ziek zou worden; maar de Heere troost haar met *de verzekering, dat haar geloof haar inderdaad behouden heeft.* Zij had geen tijdelijke verlichting gekregen, zodat de ziekte toch eigenlijk niet was geweken; maar zij was *behouden*. De Heere geeft haar een geneeskundig certificaat, een bewijs, dat Hij ze genezen verklaart. O, hoe zoet en liefelijk is het, wanneer Jezus iemand geheel hersteld verklaart, getuigenis geeft van volkomen behoudenis, zodat alle vrees voor weder-instorten wordt weggenomen, en hij onbekommerd buiten kan gaan wandelen. Ik weet, dat er Christenen zijn, die menen: wanneer Christus ons verlost en ons nieuwe harten gegeven heeft, kunnen de oude harten weer terugkomen; en de fontein van water, waarvan Jezus zegt, dat die springt tot in het eeuwige leven, zal weer opdrogen. Geliefden, wanneer ik de Heilige Schrift lees, dan vind ik duidelijk en klaar het tegenovergestelde. Gods werk in de ziel is een bestendig en eeuwig blijvend werk; en wanneer u eens door Christus behouden bent, is dat een volmaakte en duurzame genezing, die blijft in tijd en eeuwigheid. Ik weet, dat wat God doet, Hij dat goed en voorgoed doet. Hij die u genezen heeft, zal u gezond houden, want Zijn genadegiften en roeping zijn onberouwelijk.

De bemoediging, die de herstelde vrouw in ons verhaal ontving, kwam, zoals wij zagen, aan de beproeving tegemoet, door haar openbaar worden veroorzaakt. Zij was gedwongen geworden, haar geheim bekend te maken, en dit had haar bevreesd en bevend gemaakt. Zij had zich liever tussen de menigte verscholen, maar zij werd voor de dag geroepen en moest ten aanhore van alle omstanders belijdenis doen. Het was, of de Heiland zei: “u hoeft u niet te schamen om uw geschiedenis te vertellen, want *het einde is goed geweest*, u bent behouden; wat maakt het uit wat uw ziekte geweest is, nu u geheel genezen bent?” Het zal ons niet schaden, als wij onze schuld belijden, indien wij zeker zijn van volle vergeving. Het is ergerlijk, mensen met een zeker vermaak over de zonden te horen spreken, die zij vóór hun bekering begaan hebben, als waren zij er trots op. Zij schijnen er zich op te beroemen, als een

krijgsman op zijn littekens; maar zulke dingen moeten met schaamte en tranen genoemd worden. Spreek zo weinig mogelijk over de dingen, waarover u zich nu schaamt, en als u spreekt, laat het zijn met leedwezen. Inderdaad zijn er gelegenheden, dat u verplicht bent de vroegere dingen op te halen, tot prijs van de heerlijkheid van de genade, die overvloediger is geweest dan uw overvloedige zonde, en dan hoeft u niet bang te zijn om uw geschiedenis te vertellen, omdat genade het einde wèl gemaakt heeft. Laat de wereld weten, dat u hoewel eenmaal geheel onrein, door een eenvoudig en ootmoedig geloof in de Heiland met Hem in gemeenschap bent getreden en nu gereinigd en behouden bent.

Indien mijn lezer zich bewust is, dat zijn geloof hem behouden heeft, mag hij op grond van het woord van onze tekst goedsmoeds zijn en blijven. “Uw geloof heeft u behouden” is een tegengif voor alle kwaad. “Ik ben zeer arm,” zegt iemand; dat was deze vrouw ook, want zij had al haar leeftocht aan medicijnmeesters ten koste gelegd; maar Jezus zei: “Uw geloof heeft u behouden!” “Ik ben zeer ziek,” roept een ander, “ik voel mij ellendig en naar;” maar “uw geloof heeft u *behouden*.” Is deze vreugde niet genoeg? O, wat een zegen om behouden te zijn! Behouden te zijn is voldoende om uw gehele ziel met vrolijkheid te vervullen. Ik ben overtuigd dat de genezen vrouw zich rijk heeft gevoeld, hoewel zij geen dubbeltje in haar zak had. Zij was door het geloof behouden, en dat was voldoende rijkdom voor haar. Eén van ’s Heeren verlost en te zijn is een vreugde, sterk genoeg om uw hart onder iedere beproeving staande te houden.

Ziet u niet, dat, wanneer uw geloof uw hart verandert en u van de melaatsheid van de zonde genezen heeft, alle onmogelijkheid om voor de Heere te leven weggenomen is? U bent bang geweest om de kinderen van de Zondagsschool te gaan onderwijzen, maar voorzeker, nu u verlost bent, kunt u dat werk wel beginnen! U hebt geen moed gehad om een klein gehoor in een dorpje toe te spreken, maar werp alle vrees weg, wanneer God u daartoe roept, want het geloof dat u behouden heeft, zal u leren een woord op zijn plaats te spreken. Wat is er, dat het geloof niet zou kunnen? Wel indien mijn geloof genoegzaam is geweest om de last van de zonde van mijn schouders te werpen aan de voet van het kruis, wat kan het dan niet volbrengen? Indien mijn ziel door dat geloof uit de dood is opgestaan tot een nieuw leven, en door dat geloof mij een plaats bereid wordt in de woningen van het huis van mijn Vader, wat staat het dan in de weg? Indien ons kracht gegeven is, zelfs door een drom duivels heen te dringen, mogen wij niet aarzelen; en al zou de gehele wereld verenigd tegen ons opstaan, wij hebben niet te vrezen. Ons geloof heeft ons behouden, wie kan dat wonder ongedaan maken? Een geloof, dat ons door Goddelijke genade uit de hel brengt en de hemel verzekert, wat zou voor dat geloof te zwaar zijn? Het lacht met onmogelijkheden en gaat van kracht tot kracht steeds voort. Heilig vertrouwen gaat van overwinning tot overwinning, totdat het eindelijk uitroept: “Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop beëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid.” Beste lezer, ik kan mij geen liefelijker troost indenken dan deze: “Uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.” O, geniet die liefelijke troost!

III. Wij willen deze meditatie sluiten met een nadere beschouwing van *het geloof dat de Heere vraagt*. Het heeft haar behouden, dat is wel de beste proef voor de waarde ervan. Over dat geloof is veel te zeggen, maar ik wil mij tot enkele opmerkingen bepalen. Haar geloof verdient aanbeveling, omdat *het een einde maakte aan een lang tijdperk van ontmoediging*. Zij was twaalf jaren ziek geweest – geen kleine tijd! In haar had de lijdzaamheid een volmaakt werk gehad, want zij had in Christus geloofd tot behoudenis, en was behouden geworden. Zo gaat het iedereen, die in Christus gelooft. Indien er een ziel gevonden werd, die twaalfhonderd

jaren in de zonde had geleefd - zo zij in Christus geloofde, zou ze genezing vinden. Na een halve eeuw penitentie wordt hij die in Christus gelooft, in één keer behouden. Tachtig jaren van zonde verdwijnen in één ogenblik, wanneer iemand op Christus' alvermogenend zoenbloed vertrouwt. Kom, onbekeerde lezer werp u zelf in dit stille uur aan Jezus' voeten, en Hij zal u niet uitwerpen.

Het geloof van deze arme vrouw *kwam allerlei teleurstellingen te boven*: zij was door alle medicijnmeesters tevergeefs behandeld, en ten slotte overwon haar geloof al die ontmoediging. Er wordt gezegd, dat "zij veel geleden had van vele medicijnmeesters," en ik kan mij dat goed voorstellen, wanneer wij lezen dat dokters vanouds de lijdende mensheid al hebben doen lijden. De geneeswijze, die zij aanwendden om hun patiënten te genezen, leek veel op de handelwijze van iemand, die begerig is, een ander van kant te helpen. Dr. Sangrado met zijn aderlaten en warmwaterdranken heeft menigeen naar een vroegtijdig graf gebracht. In Christus' dagen gold als eerste regel om beter te worden: niet naar een dokter te gaan. Ik zal u de namen van enige geestelijke dokters noemen, tot welke ik u raad, nimmer uw toevlucht te nemen; indien u het toch doet, zult u veel van hen te lijden hebben, en geen beterschap vinden. Eén van hen heet Zelfvertrouwen, die samendoet met een bloedverwant Eigengerechtigheid geheten. Dr. Wettisch en Dr. Fatsoenlijk zijn een ander paar bedriegers. U zult ze te allen tijde thuis vinden, en zij zullen hele massa's verzilverde pillen geven, naar zij nodig oordelen, maar die u geen zier beter maken. In deze dagen praktiseert vooral een dokter, die bij de Jezuiëten is opgevoed en de Romaniserende geneeswijze volgt: ouwels en wijwater zijn zijne hoofdmiddelen; tot deze school behoort Chirurgijn Ceremonie en Dokter Sacrament. Geen van deze kan de doodzieke ziel genezen; laat ze varen en wend u tot de enige Medicijnmeester, tot de Heere Jezus. Sommigen onder ons zijn met die voorgewende geneesheren aan de gang geweest, en het heeft hun niets dan smarten gebaard; maar na al die teleurstelling hebben zij in Jezus gelooft. Beste vriend, doe ook zo. Bent u overal onverrichterzake van terug gekomen, ga en klop aan Jezus' deur, en uw geloof zal, over alle ontmoediging heen, u behoeden.

Haar geloof *verwachtte genezing van een enkele aanraking*: zij maakte geen plichtplegingen, maar geloofde; geloofde, dat zij *zonder betaling* genezen zou worden. Zij werd gratis behandeld; het kostte haar zelfs geen fooi. Dat is het Evangelisch geloof, hetwelk Christus' genade zonder geld en zonder prijs aanneemt, juist zo als Hij ze in het Evangelie aanbiedt. Zij had een groot geloof, want zij geloofde dat Hij haar zou genezen, *terwijl Hij met anderen bezig was*. Hij was op weg naar Jaïrus' huis om daar een wonderwerk te verrichten, en desondanks geloofde zij, dat Hij haar onderweg zou genezen. Geloof u dat ook, lezer? Houdt u het voor zeker, dat, hoewel Jezus nu bezig is, Hij zonder moeite u op dit ogenblik vergeven en zaligmaken kan? Indien u zo'n groot vertrouwen hebt, raak Hem dan aan en vertrouw u volkomen en voor eeuwig aan Hem toe.

De arme zieke geloofde, dat *Christus haar genezen zou, zelfs wanneer zij achter Hem stond*. Geloof mijn lezer dat ook? Enkele van Gods kinderen kunnen Hem nauwelijks geloven, wanneer zij het licht van Zijn aanschijn zien, maar deze vrouw geloofde in Zijn hulp, ook al was haar Zijn rug toegekeerd. Ik wenste wel van God, dat ook wij zo'n vertrouwen in God hadden, dat wij onder alle omstandigheden geen ogenblik Zijn macht of gewilligheid in twijfel trokken. Hij moet redden al wie zich op Hem verlaten. Het ligt geheel in Zijn natuur dat Hij heelt al wie Hem aanraken. Vertrouwen in Jezus is wel het beste bewijs, dat iemand behouden is, want er staat geschreven: "Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld." Het geloof behoudt zijn bezitter, wie en wat hij ook mag zijn, en indien u, mijn lezer alleen in Jezus gelooft en op Zijn volbracht verlossingswerk vertrouwt, dan is het leven van de heiligmaking in u begonnen, en daarom: *wees welgemoed*.

4. “ZIJT WELGEMOED; IK BEN HET; VREEST NIET.”

“En terstond dwong Hij Zijn discipelen in het schip te gaan, en voor henen te varen aan de andere zijde tegenover Bethsaïda, terwijl Hij de schare van Zich zou laten. En als Hij aan dezelve hun afscheid gegeven had, ging Hij op de berg om te bidden. En als het nu avond was geworden, zo was het schip in het midden van de zee, en Hij was alleen op het land. En Hij zag, dat zij zich zeer pijnigden, om het schip voort te krijgen; want de wind was hun tegen; en omtrent de vierde wake des nachts kwam Hij tot hen, wandelende op de zee, en wilde hen voorbijgaan. En zij, ziende Hem wandelen op de zee, meenden, dat het een spooksel was en schreeuwden zeer; want zij zagen Hem allen, en werden ontroerd; en terstond sprak Hij met hen, en zei tot hen: Zijt welgemoed; Ik ben het; vreest niet. En Hij klom tot hen in het schip, en de wind stilde; en zij ontzetten zich bovenmate zeer in zichzelf, en waren verwonderd. Want zij hadden niet gelet op het wonder der broden; want hun hart was verhard.” Markus 6: 45-52.

Wij hebben hier een woord van troost tot een gelovige bemanning. *Zij waren, waar de Heere hen gezonden had.* Zij waren onwillig geweest om in het schip te gaan, hoewel het waarschijnlijk op die tijd kalm genoeg was, maar zij verlieten niet gaarne de Heere Jezus. Hij dwong hen te gaan, en zo geschiedde hun vaart niet alleen met Zijn goedvinden, maar vooral op Zijn uitdrukkelijk bevel. Zij waren op de rechte plaats, en toch overviel hen een storm. Het meer, waarop zij voeren, ligt in een diepe vallei, en vaak valt vanaf de berghellingen plotseling een hevige wind op het water. Door zo'n wind wordt het meer van Galiléa aan het koken gebracht. Hoewel zij dus waren, waar Jezus hun geboden had te gaan, verkeerden zij toch in groot gevaar. Lezer, u moet niet menen in een verkeerde weg te zijn, omdat u in moeite geraakt. Beschouw tegenspoed niet als een stellig bewijs, dat u aan het dwalen bent. Het kan evengoed een teken zijn, dat u de goede, oude weg bewandelt, omdat het pad van de gelovigen zelden zonder beproeving is. U deed er goed aan in het schip te gaan en de oever te verlaten; maar bedenk, dat hoewel uw Heere voor het vaartuig instaat en u een behouden overtocht gegarandeerd heeft, Hij geen reis over een glazen zee heeft toegezegd. Integendeel, Hij heeft voorzeggd, dat u in de wereld verdrukking zult hebben en u mag slechts met te meer vertrouwen in Hem geloven, omdat u Zijn woord bevestigd vindt.

Hun Heere had hun bevolen, naar de andere zijde te varen en daartoe deden zij hun best. De hele nacht roeiden ze, maar zonder resultaat. De wind was hun tegen. Met moeite konden zij voorkomen om niet naar het punt van vertrek teruggeworpen te worden. Waarschijnlijk hebt u de bewering wel eens gehoord, dat een Christen, die niet vooruitgaat, achteruitgaat; dat is niet helemaal waar, want er zijn tijden van geestelijke beproeving, waarin het de Christen slechts mogelijk is, voor achteruitgang bewaard te blijven. “Staat vast,” is een voorschrift, bij tijden even kostelijk als “voorwaarts.” De kapitein van een stoomboot kan soms, door alle stoom bij te zetten, rechtstreeks in de muil van een orkaan varen, maar mag dan tevreden zijn, zo hij zijn schip van de kust af houdt. Het Apostolische scheepsvolk roeide en roeide, en het was hun schuld niet dat zij niet vorderden, want de wind was hun tegen. Onze goede Heere neemt de wil voor de daad en beoordeelt onze ijver niet naar de zichtbare uitkomsten, maar naar de hartelijke gewilligheid, waarmee wij de riemen hanteren.

Vaak geschiedt het, dat een gelovige juist het beste bidt, wanneer hij zucht en worstelt om te bidden. Wanneer hij mensenzielen probeert te winnen en niet slaagt, is zijn ijver even aangenaam, als wanneer via zijn woord vele mensen bekeerd worden. Als hij het goede wil doen en bemerkt, dat het kwade hem bijligt, is toch zijn begeerte goed. Wanneer hij dan de riemen neerlegt en zich aan de wind overgeeft, zou hij verkeerd handelen; maar zo de Heere hem zich ziet pijnigen om het schip voort te krijgen, al is het dan zonder te vorderen, dan zal Hij Zijn dienaar niets verwijten, maar hem toeroepen: “Zijt welgemoed.”

Uit het verhaal blijkt niet, of de discipelen voor de storm enige vrees koesterden, behalve de bezorgdheid, die altijd vissers aangrijpt, wanneer zij op de baren heen en weer geslingerd worden. Waarschijnlijk hebben zij tot elkaar gezegd: “Heeft de Meester ons niet gedwongen, over te varen? Al overvalt ons deze storm, wij behoeven toch niet voor een berisping te vrezen.” Er zijn nog onlangs mensen tot de kennis van de Heere gekomen, die ten gevolge daarvan grote tijdelijke verliezen hebben geleden. Wat dan? Laat dit hen niet ontmoedigen. Zelfs het schip, dat Christus bevatte, werd door de golven bedekt. Laat zij tegen de storm blijven oproeien, en wanneer de storm heviger wordt, laat hen de moed niet verliezen. Iemand, die de zee wel kende, zei eens: “Zie, als Hij mij doodde, zou ik niet hopen?” Met dat woord verheerlijkte hij God, en weldra maakte de storm plaats voor een liefelijke stilte. Beveelt Jezus ons, naar de andere zijde over te varen? Laat ons dan uit alle macht roeien. Al kunnen wij niet vooruitkomen, Jezus spreekt, en wij blijven de riemen hanteren. Alles zal goed uitkomen.

Waarom toch riep onze Heiland, toen Zijn discipelen zich zo met roeien pijnigden, hun toe: “Zijt welgemoed?” Zij waren moedige, dappere mannen, die de zee niet vreesden. Wat vreesden zij dan? Hij zou zo niet gesproken hebben, indien zij niet voor het één of ander beducht geweest waren. Wanneer wij nu onze tekst nalezen, vinden wij tot onze grote verwondering, dat *het voorwerp van hun vrees Jezus Zelf was*. Zij waren niet bevreesd voor winden, stormen, golven en baren maar voor hun beste Vriend. Daarop doelt de Heere, als Hij roept: “Zijt welgemoed; *Ik ben het*; vreest niet.”

- I. Wij willen eerst *de oorzaak van hun vrees*;
- II. ten tweede *de wijze, waarop Jezus hen bemoedigde*,
- III. en ten derde *de gelegenheden overdenken, waarop wij zo 'n liefelijk woord nodig zullen hebben*.

I. Beste lezer wij willen over ***de oorzaak van hun vrees nadenken***.

Hadden wij niet dezelfde zee bevaren, d.w.z. hadden wij niet gelijke ervaringen gehad, dan zou het verwondering kunnen baren, dat zij voor hun Heere vreesden. Hij verscheen hun en kwam om hen te helpen. Hij stond op het punt, de storm voor hen te stillen, maar zij waren bang *voor Hem* - voor Hem, die zij liefhadden en vertrouwden. Zo verblind waren hun ogen, zo verhard hun harten, dat zij vreesden voor hun Heere. Vreesden voor Hem, terwijl Hij hun juist reden gaf om Hem te vertrouwen. Voor hun ogen toonde Hij Zich de Heere over alles, Meester van wind en golven, en toch waren zij bevreesd voor Hem. De grootheid van Zijn macht zou hen getroost hebben, maar zij dachten niet aan het wonder van de broden en daarom waren zij ontroerd en zeer bang.

Intussen handelde Jezus zeer vriendelijk met hen. Hij toonde hun Zijn macht, maar het was niet op overstelpende en verblindende wijze. Bewonder de heilige tederheid, waarmee Hij wandelde, als wilde Hij hen voorbijgaan. Indien Hij plotseling in schitterend licht in het midden van het schip verschenen was, dan zou Hij hen ontzet en verschrikt hebben. Op eenmaal had Hij aan het firmament kunnen verschijnen, en met bliksemlicht en snelheid op het dek kunnen vallen, zodat ze het bestorven waren van schrik, maar Hij begon Zich op de toppen van de golven te vertonen, zodat de één tot de ander riep: “Zie ginds dat vreemde licht!” Zij letten op, en Jezus komt nader! Zij onderscheiden een gestalte; zij zien Iemand, die met majestueuze tred van golf op golf treedt. In Zijn vriendelijkheid snelt Hij niet naar hen toe maar zoals de morgen door langzaam licht worden aanbreekt, zo nadert Jezus zijn vreesachtige volgelingen. En zelfs nu gaat Hij in een richting, als wil Hij voorbijgaan opdat Zijn verschijning hen niet te zeer verontrust, en Hij hun een tegenstander schijnt. Zó vertoont Hij Zich

aan hen in al de rijkdom van Zijn genade, wijsheid en voorzichtigheid.

De vrees van het bevende volk werd reeds gewekt, toen zij Hem op een afstand zagen. Zij werden zelfs zo bang, dat zij schreeuwden, menende dat zij een geest zagen. Wat zouden zij gedaan hebben wanneer Hij niet met hun zwakheid zacht gehandeld, Zich langzamerhand aan hun blikken vertoond had en in een nevelachtig licht verschenen was? Hoe de Meester het ook aanlegde, Zijn discipelen werden bevreesd, en wij zijn al niet wijzer noch moediger dan zij. De openbaring van de Christus Gods in al Zijn heerlijkheid moet ons trap voor trap geschonken worden, zolang wij in dit lichaam verkeren. Wellicht zullen wij zelfs in de hemel niet in staat zijn, de volheid van Zijn vreugde terstond te genieten; zelfs daar zal hij misschien fonteinen van wateren hebben, die Hij niet terstond kan ontsluiten. Hij leidt ons waarschijnlijk van onze oppervlakkige kennis tot een steeds dieper indringen in de rijkdom van de kennis van Zijn heerlijkheid, zoals de zon het sterrelicht langzamerhand doet verdwijnen.

Om tot ons onderwerp terug te keren: de discipelen werden bevreesd voor Jezus, toen Hij Zijn macht aan hen openbaarde om hen te helpen; bevreesd voor Hem, toen Hij zo zacht mogelijk met hen handelde, en met hen deed als een moeder met haar kind. Ach, dat wij bevreesd zijn voor Jezus!

En echter, Jezus deed niets meer dan zij wisten, dat Hij kon doen. Vier en twintig uren waren voorbijgegaan, sedert zij Hem een wonderwerk hadden zien doen: Hij had brood en vis genomen en die zo vermenigvuldigd, dat Hij er vijfduizend een feest van kon bereiden, en nadat allen verzadigd waren, bleef er nog meer over dan zij eerst gehad hadden. Na dit teken had het hun niet moeten verbazen, dat Zij Hem op de zee zagen wandelen. Op de golven te wandelen, is een natuurwet ter zijde te stellen, maar brood en vis te vermenigvuldigen, is de verheven scheppingsmacht uit te oefenen, die voor eeuwig een macht Gods zal blijven. Dit wetende, hadden zij niet verbaasd moeten zijn - ten minste niet zo spoedig. De gedachte aan de wonderbare spijziging had niet zo snel uit hun geheugen moeten verdwijnen. Toch, toen zij Hem iets zagen doen wat zij wisten, dat Hij doen kon en dat echt niet groter was dan wat zij anders zagen, schreeuwden zij van vrees. *Was het niet, omdat zij de aanraking met de geestelijke, geheimzinnige en bovennatuurlijke wereld duchtten?* Wanneer wij nu over hen spreken en misschien half zeggen: "In hun plaats zouden wij voor Jezus niet bevreesd zijn geweest en niet geschreeuwd hebben," weten wij niet wat wij zeggen. Er is niet veel van het bovennatuurlijke nodig, om iemand, hoe moedig overigens ook, schrik aan te jagen.

Toen Belsazar eenmaal vingers als van een mensenhand aan de wand zag, veranderde de glans van zijn aangezicht, en zijn gedachten verschrikten hem, de banden van zijn lenden werden los, en zijn knieën sloegen tegen elkaar aan, omdat bij die hand geen zichtbaar lichaam was. Het geheimzinnige wordt de geboorteplaats van de angst. De verbeelding overdrijft, en het geweten zegt, dat een groot ongeluk dreigt. Wij naderen de grenzen van de geheimzinnige wereld, waar God en de geesten wonen, en daarom vrezen wij. Ja, geliefden, de geestenwereld is het laatste, waarvoor Christenen moesten beven, want er is in die wereld niets, waarvan wij iets te duchten hebben. Indien een geest op aarde rondwandelt, zou ik hem wel eens willen ontmoeten, om het even of het in de zwartste nacht of op klaarlichte dag was. Ik geloof volstrekt niet in ronddwalende geesten. Die in de hemel zijn, zullen wel weinig lust hebben, in deze nevelachtige streken te komen zweven; en die in de hel zijn, kunnen hun akelig verblijf niet verlaten. Waar zullen zij dan vandaan komen? Zijn het duivelen? Welnu, en wat dan? Een duivel is geen onbekend persoon. Ik heb vaak genoeg met duivelen gestreden en ben bereid om ze opnieuw tegen te staan en te verdrijven. De Heere zal Satan, de meester van alle boze geesten, haast onder Zijn voeten verpletteren; en zullen wij voor Zijn dienaren beven? Iets bovennatuurlijks moest de Christen niet de minste onrust baren. Ons is nadrukkelijk verboden, de vreze van de heidenen te vrezen, en dat is juist wat hen het meest verschrikt - hun vrees

voor tovermacht, en voor de doden, en andere openbaringen van boze geesten. Wij, die in Jezus geloven, moeten ons voor zulk bijgeloof schamen, opdat het geen heerschappij over ons krijgt.

Indien evenwel zalige geesten en heilige engelen onder de mensen kunnen verschijnen, wat dan? Het zou een vreugde en een voorrecht zijn hen te ontmoeten. Wij zijn voorwerpen van zorg voor een ontelbare vergadering van engelen. Zij dragen ons op handen, opdat wij onze voet aan geen steen stoten.

Broeders, ik vrees meer het natuurlijke dan het bovennatuurlijke, het vleselijke dan het geestelijke. Toch waren de discipelen bevreesd voor Jezus, omdat zij voor het bovennatuurlijke bang waren, en als iemand daarvoor bang is, dan verschrikt hem van alles. Ik heb mensen gekend, die zich door vee, door een kat, door ravengekras, schrik lieten aanjagen. Sommige dwaze lui zijn zelfs bang geworden door het tikken van een insect in een oude deurpost, wat zij dan de aankondiging van een sterfgeval noemen. Laat ons al die kinderachtige dwaasheid afleggen, want geven wij daaraan toe, dan kunnen wij eindelijk zover komen, dat wij zoals deze discipelen, voor onze Meester Zelf bang worden.

II. In de tweede plaats overwegen wij *de wijze, waarop Jezus hen bemoedigde, toen zij iets bovennatuurlijks meenden te zien.*

Allereerst verzekerde Hij hun, dat Hij geen geest van een afgestorvene was. Hij zei: "Ik ben het," en die "Ik" was een Mens, die met hen at en dronk, een Mens van vlees en bloed, die zij gezien, gehoord en aangeraakt hadden. Zij werden gerustgesteld toen zij begrepen, dat zij geen geest, maar een Mens van vlees en bloed voor zich hadden.

Ik verzoek mijn lezer, altijd te bedenken, dat onze Heere Jezus Christus niet als louter geest, maar als Iemand met een lichaam gelijk het onze gedacht moet worden. Het zou onze troost grotelijks verminderen, indien wij de werkelijke mensheid en de waarheid van de opstanding van onze Heere Christus betwijfelden. Hij heeft onze menselijke natuur onverminderd mee naar de hemel genomen, zowel naar ziel als naar lichaam. Daar leeft Hij altijd, niet als een geest, maar als een mens gelijk wij, uitgenomen de zonde en Hij leeft daar als een onderpand, dat ook wij met onze menselijke natuur eenmaal zullen verrijzen, wanneer de laatste bazuin zal slaan.

Als een werkelijk mens regeert Jezus daarboven: Hij is geen geest, geen schim, geen spooksel, maar een opgestaan, verheerlijkt Mens, die onze gebreken kent, met onze zwakheden medelijden heeft, ons bemint en sympathie met ons heeft. In die hoedanigheid spreekt Hij ons uit de heerlijkheid van de hemel toe en zegt: "Ik ben het; vrees niet."

Een andere gedachte spreekt duidelijk uit Jezus' woord: *Hij troostte hen met de verzekering, dat Hij het werkelijk was.* Zij zagen geen gewrocht van hun verbeelding, maar Christus Zelf voor zich. Vriend; hou vast aan de werkelijkheid van de Christus, in wie u gelooft. Het is gemakkelijk, Jezus' naam op onze lippen te nemen, maar minder gemakkelijk, Zijn Persoon te kennen. Zeer gewoon te spreken over wat Hij deed, maar iets moeilijker te gevoelen, dat Hij juist zo is als wij, en dat Hij een Persoon is, die wij liefhebben en vertrouwen mogen als onze eigen broeder, vader of vriend. Wij hebben een wezenlijke, levende, persoonlijke Christus nodig! Een denkbeeldige Christus bemoedigt ons in de storm niet, is eerder een voorwerp van vrees dan van hoop; maar een werkelijke Christus is een werkelijke troost in een werkelijke storm. Moge ieder van mijn lezers inderdaad een persoonlijke Zaligmaker kennen, tot wie hij met evenveel zekerheid spreken kan als raakte hij Hem met de hand aan.

De Christus van bijna negentien eeuwen geleden wrocht onze zaligheid, maar de Christus van thans moet die toepassen, of wij zijn verloren. Omdat Hij eeuwig leeft, is Hij in staat, volkomen zalig te maken degenen, die door Hem tot God gaan Geloof aan Zijn werkelijke

mensheid, en geef nimmer toe aan een voorstelling, alsof Hij eigenlijk niet persoonlijk bestond. Zij zijn wezenlijke Christenen, die in een wezenlijke Christus geloven.

Maar de kern van de troost ligt hierin, dat Hij zei: "Ik ben het; vreest niet", wat betekent: "Het is Jezus; vreest niet." Toen onze Heere Paulus op de weg naar Damascus ontmoette, zei Hij tot hem: "Ik ben Jezus!" Maar sprekende tot degenen, die Zijn stem kenden en vertrouwelijk met Hem omgingen, noemde Hij Zijn Naam niet, maar zei eenvoudig: "Ik ben het." Zij waren schapen, die lang genoeg bij de Herder waren geweest om Zijn stem te kennen, en zij behoefden het geluid van die stem slechts te vernemen, zonder een naam te horen noemen, om terstond te weten, dat het de Heere was. Tot dit besluit hadden zij dadelijk moeten komen. Maar toen zij zich vergisten en zeiden: "Het is een geest," wees de liefhebbende Meester hen op hun dwaling, door te zeggen: "Ik ben het - Jezus." Het is niemand mogelijk u al de rijkdom aan troost te tonen, die er ligt in de gedachte, dat Jezus is Jezus, hetgeen betekent Zaligmaker. Dat ene reeds is liefelijk boven alles, maar hetzelfde geldt van al de namen, die Hij draagt. Al de heerlijke titels en de betekenisvolle beelden, waardoor Hij wordt aangewezen, zijn vol troost.

Het is Jezus, die op de wateren van uw bekommernis wandelt en tot u komt - Jezus, de Zoon van God, de Alfa en Omega, het Hoofd boven alle dingen voor Zijn Kerk, Alles in allen voor Zijn volk.

Toen Jezus, volgens Openbaring 1, Johannes wilde bemoedigen, sprak Hij hem dit tot troost toe: "Ik ben de Eerste en de Laatste." De troost van 's Heeren volk ligt in de persoon en het werk van Jezus. Hier is opbeuring: "*Ik ben het.*" Welk een ontzaglijk "Ik" is dat. De vereniging van alle mogelijke goedheid, barmhartigheid, genade, trouw, liefde, volmaakte menselijkheid, oneindige Godheid, alle soevereine recht en macht en heerschappij des Allerhoogsten. Dat alles ligt in dat kleine woordje "Ik," wanneer Jezus zegt: "Ik ben het; vreest niet."

Toch zijn wij er nog niet. Het Grieks luidt: "Ego eimi," d.i. *Ik ben*. Letterlijk vertaald, zei Jezus niet: "Ik ben het," maar: "Ik ben." Om vertrouwen bij Zijn volk te vinden, beval Jehova Mozes, Israël te troosten met de woorden: "*Ik ben* heeft mij tot u gezonden." Het zelfstandig bestaan van God zou de vreugde van de stammen van Israël zijn. Toen Jezus tot degenen, die Hem in de hof kwamen vangen, zei: "Ik ben," gingen zij achterwaarts en vielen ter aarde; zo'n macht lag er in dat woord uit Zijn mond. Maar toen Hij datzelfde woord tot Zijn verschrikte discipelen richtte, voelden zij zich terstond met macht tot Hem getrokken, en toch verloren zij de eerbied niet, die deze hoogheerlijke Naam "*Ik ben*" altijd toekomt. Gelovige lezer, Jezus zegt tot u: "Ik ben." Is uw vrouw dood? Moet uw kind begraven worden? Neemt uw goed af? Vermindert uw gezondheid? Geniet u minder blijdschap? Ja, de wereld gaat voorbij met al haar vermaak, maar er is er Eén, die altijd Dezelfde is, want Jezus zegt: "Ik ben, en omdat Ik leef, zult u ook leven." Wees welgemoed; wat u ook verloren hebt, wie de pijlen van de dood ook mogen treffen, uw Jezus leeft nog. "Ik ben," gezegend woord van rijke troost temidden van de nachtelijke duisternis, voor vermoeide schepelingen, wier geest neergedrukt en verslagen was.

De heerlijkheid van dat woord kwam nog meer uit, toen Hij in het schip kwam. In het midden van Zijn discipelen staande, stilde Hij de wind en bewees, dat "Ik ben" tegenwoordig was. Had Hij niet op de baren van de zee gewandeld, zoals ook de Geest over de wateren had gezwefd, en kwam niet ook ditmaal orde tevoorschijn uit de chaos van de stormen als in de beginne? Waar de grote "*Ik ben*" zich laat zien, daar bemerken wind en watergolven Zijn aanwezigheid en gehoorzamen.

Toen zagen de schepelingen, dat Jezus niet alleen "*Ik ben*," maar ook "*Immanuel*," God met ons was. "*Ik ben*" was gekomen om te helpen, en was nu in het schip met hen. Hier, beste

lezer, ligt uw troost en de mijne. Wij willen het bovennatuurlijke niet vrezen, noch het ongeziene, want wij zien Jezus en in Hem de Vader, en zijn daarom welgemoed.”

III. Het derde punt van onze overdenking was: *er zijn gelegenheden, waarbij wij zo'n liefelijke troost zullen nodig hebben.*

Jezus richtte het tot gelovigen, door de storm geslingerd, en wij hebben er behoefte aan, *wanneer wij door de boze tijden, die wij beleven, neergedrukt worden.* In tijden van gedrukte handel, veel ziekte, geduchte oorlogen en algemene rampen, is het balsem voor de geest, te weten, dat Jezus dezelfde blijft. De zonde moge nog overvloediger worden, het licht van het Evangelie nog lager gaan branden, en de vorst der duisternis zijn verwoestende gesel nog immer zwaaien; nochtans staat dit onveranderlijk vast: Jezus is “*Ik ben.*” In sommige tijdperken schijnt duivelse invloed te zegevieren; het regiment van de volken aan de hand van de grote Koning te ontglippen, en toch is het niet zo. Tuur door de duisternis en u zult de Heere door de stormen heen bespeuren, wandelende op de wateren van de politiek, de nationale beroeringen etc. Boven het huilen van de storm hoor ik Zijn stem, zeggende: “Ik ben het.” Wanneer het hart van een mens bezwijkt van vrees, en de roeiers voelen, dat de riemen hun door de macht van de golven dreigen te ontglippen, terwijl ze zich vergeefs inspannen, hoor ik dat woord, dat mij als muziek in de oren klinkt: “Ik ben het, vrees niet, Mij is alle macht gegeven in de hemel en op aarde. Ik kom uw scheepje te hulp, om Mijn kerk te bewaren; zij zal weldra op stille wateren drijven en eenmaal de begeerde haven bereiken.”

Een andere dergelijke gelegenheid zal zeker ook zijn, *als wij de wateren van de dood voelen naderen.* Wij zullen de geestelijke wereld nabijkomen, de ziel begint haar stoffelijke omhulsel te verliezen om een nieuwe levensvorm te ontvangen. Hoe zal het ons te moede zijn, wanneer wij de ongeziene wereld binnengaan? Zullen wij luid roepen, als wij de eerste ontmoeten: “Het is een geest!” Misschien - maar dan zal een zachte stem de verschrikking voor de dood wegnemen en al ons opzien doen verdwijnen, en die stem zal zeggen: “Ik ben het; vreest niet.” Die nieuwe wereld is voor Jezus niet nieuw; evenmin zijn Hem onze smarten en doodsangsten onbekend! De toestand van de geest, gescheiden van het lichaam, die bij de dood aanvangt, Hij kent die, want Hij stierf en verkeerde in die toestand, en kan ons op iedere schrede langs die weg Zijn sympathie betonen. In welk liefelijk gezelschap zullen wij het dal van de schaduw van de dood doorgaan! Zeer zeker zal zijn afschrikkende somberheid tot heerlijk licht worden, zoals een donker hol, dat plotseling door honderd fakkels verlicht wordt, of miljoenen heldere sterren, die opeens een gehele stad verlichten. Wanneer wij sterven, dan zal de verschrikking daarvan overgaan in ongedachte vreugde en wondervolle openbaringen van de eeuwig Gezegende, omdat Jezus bij ons en “het Lam onze Kaars” zal zijn. In dat ontzaglijke uur zal de laatste siddering voor onze Heere als de Rechter van de ganse aarde wijken, en die siddering zal verdwijnen, als Hij roept: “Ik ben het.”

Deze troost verkwikke ons, *wanneer grote beproevingen ons bejegenen.* Mijn Vriend! dat die beproevingen u bespaard mogen worden; maar komen ze, dan zult u mij des te beter verstaan. Zij, die “handel doen op grote wateren,” weten dat de bezwaren soms zo overstelpend worden, dat zij hun hoofd verliezen, en dus onbekwaam worden, om de moeite langer het hoofd te bieden. Voorbeelden zijn er te over, en met onze bezwijkende geest stolt zelfs het merg van ons leven zelf. Wij worden verward en verbijsterd, of zoals de psalmist het noemt, wij “dansen en waggelen als een dronken man, en al onze wijsheid wordt verslonden.” Dan zijn de woorden van onze kameraden in het schip van weinig waarde. Zelfs de echo van vroegere woorden van Jezus troosten ons bijna niet. Niets kan ons helpen dan de tegenwoordige, zekere vertroosting van de Heere Jezus. Wij hebben behoefte, Hem te horen

zeggen: “Ik ben het,” of wij verliezen onze veerkracht. Dan verwacht de ziel, door de eerstkomende golf te worden verzwolgen, en terwijl ze uitroept: “Al Uwe baren en Uw golven zijn over mij heengegaan,” kan ze eraan toevoegen: “Maar de Heere zal des daags Zijn goedertierenheid gebieden, en des nachts zal Zijn lied bij mij zijn.” Wanneer Jezus met iemand is, hebben alle bezwaren opgehouden, hem neer te drukken.

Wij zullen dit woord van troost nodig hebben, *wanneer de Heere Zich genadiglijk aan ons openbaart*. Zijn heerlijkheid is van die aard, dat wij er niet veel van kunnen verdragen. Haar liefelijkheid overstelpt zelfs het hart. Heiligen hebben nodig gehad, steun te vragen om het ontzaglijk genot te dragen, dat hun gewone krachten te boven ging. Zij, die deze verheffende openbaringen hebben ontvangen, kunnen goed verstaan, wat Johannes schreef: “Toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten.” Een ontzagwekkend genot, of een genotvol ontzag, werpt de mens op zijn aangezicht. Johannes had aan Jezus’ borst gelegen, en toch, toen hij zo’n duidelijke openbaring van zijn verheerlijkte Heiland ontving, kon hij dat niet dragen, totdat zijn tedere Vriend Zijn hand op zijn schouder legde en zei: “Vreest niet.” Zo zal het met een ieder van ons zijn, wanneer hij met openbaringen van de Welbeminde wordt begunstigd; dan zal er grote behoefte bestaan aan een woord als dit: “Ik ben het, uw Broeder, uw Vriend. uw Heiland, uw Bruidegom, vreest niet. Hoe groot Ik ook ben, beef niet om Mijn tegenwoordigheid, want Ik ben Jezus, Die uw ziel bemint.”

Nog dit: de dag nadert, waarop *de Zoon des mensen zal komen op de wolken des hemels*. Wanneer het zal zijn, weten wij niet, maar ons is plechtig voorspeld, dat Hij plotseling zal verschijnen, wanneer men Hem niet verwacht. Hij zal voor de grote menigte komen als een dief in de nacht. Voor de Zijnen, die niet in de duisternis zijn, zodat die dag hen als een dief zou bevangen, zal Hij komen als een beminde Vriend. Wanneer Hij komt, zullen er tekenen gezien worden - tekenen in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden, die ons Zijn woorden indachtig zullen maken. Wellicht worden wij door deze bovennatuurlijke verschijnselen beangst en beginnen te sidderen. Dan zal ons Zijn stem geruststellen: “Ik ben het; vreest niet!” Heft uw hoofden op, kinderen van de Heere want de wederkomst van de Heere genaakt, en die is voor u geen donkerheid, maar volle dag, geen oordeel en verdoemenis, maar eer en loon. Welk een voorrecht zal het zijn, de eerste straal van de heerlijkheid van onze Heere op Zijn troon op te vangen! De mensen zullen, handenwringend, huilen en weklagen over Hem, maar wij zullen Zijn stem kennen en Zijn komst juichend begroeten. Wanneer de laatste bazuin helder en luid weerklinken zal, dan zullen wij gelukkig zijn, dat kostelijke woord te horen: “Ik ben het; vreest niet.” Brandende aarde en instortende bergen verduisterde zon en zwartgeworden maan, vlammen van vuur en schokkende aardbevingen, heirlegers van engelen en wagenen Gods, geen van al deze dingen zal ons verbazen, wanneer Jezus tot onze ziel fluistert:

Ik ben het; vreest niet.”

5. “HEBT GOEDE MOED; IK HEB DE WERELD OVERWONNEN.

“Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen,” Joh. 16: 33.

De gelovige is op twee plaatsen en leeft twee levens. In de tekst worden die twee plaatsen genoemd: “In Mij” en: “in de wereld.” Het beste leven van de gelovige is “met Christus verborgen in God;” dit is zijn nieuwe leven, zijn geestelijk leven, zijn onvergankelijk leven, zijn eeuwige leven. Verheug u, beste lezer! indien u in Christus bent, en de voorrechten geniet, daaraan verbonden. Jezus zegt: “In Mij zult u vrede hebben.” Stel u niet tevreden zonder dat; u hebt daarop een genaderecht door uw gemeenschap met de Vrededorst. Omdat u in Christus bent die uw leven is, is uw leven immer veilig, en behoort u immer gerust te zijn. Uw grootste belangen zijn altijd verzekerd, want zij zijn gewaarborgd door het verbond, waarvan Jezus de Borg is. Uw schat, uw eeuwig deel wordt door Hem in de hemel voor u bewaard, waar mot noch roest zijn, noch dieven kunnen doordringen. Hebt daarom goede moed. Wees rustig en gelukkig want u bent in Christus geborgen en Hij heeft gezegd: “In Mij zult u vrede hebben.” Met smart wordt u echter gewaar, dat u nog een leven leeft, want u woont te midden van zondige mensen, of, zoals de tekst het noemt, “in de wereld.” Ik behoef hierover niet uit te wijden, want waarschijnlijk bemerkt u beste vriend, telkens, wanneer u uw zaken of dagelijkse arbeid verricht, aan de goddeloze taal van wereldse mensen, dat u te midden van een wereld verkeert, die in het boze ligt. Zelfs teruggetrokken in de schoot van uw gezin, terwijl al de uwen genade ontvangen hebben en gelovig zijn geworden, zijn er nog dingen, die u doen gevoelen, dat u “in de wereld” bent - een wereld van zonde en zorg. U bent nog niet in de hemel; verbeeldt u dat dan ook niet. Het ziet er slecht uit voor de zeeman, die verwacht, dat de zee even onbewegelijk zal zijn als het vasteland, want de zee is en blijft zee. Zo is de wereld en blijft de wereld, zolang u er in verkeert.

De Heiland waarschuwt de Zijnen: “In de wereld zult gij verdrukking hebben,” d.w.z. uw toestand zal nu en dan even onaangenaam zijn als die van de tarwe onder de dorsvlegel. Vele slagen van de vlegel zijn nodig om uw kaf van uw koren te scheiden, en daarom, zolang u in deze wereld bent, blijft u op de dorsvloer. Het Griekse woord, dat wij in onze Bijbel vinden, *thlipsis* betekent: drukking, kwelling, benauwing. Bij tijden moet u benauwd worden, terwijl u in deze wereld bent, hoewel niet in altijd gelijke mate; want God geeft sommigen van de zijnen veel rust reeds hier beneden; maar dat is geen uitvloeisel van de wereld, veel meer een bijzondere gave van God. “In de wereld zult gij verdrukking hebben,” is een even zekere regel als deze, dat u in Christus vrede zult hebben.

Ter wille nu van deze verdrukking en de smart, die daarvan het gevolg kan zijn, wekt de Heiland ons op, om goede moed te hebben en dat wil ik nu juist onder uw aandacht brengen. Wij hebben reeds viermaal deze bemoedigende woorden vernomen, en ik zal opnieuw dezelfde wijze van overdenking volgen. In de eerste plaats tonen: *welke verdrukking het is, waarvoor die troost moet dienen*, en in de tweede plaats: *met welke troost Jezus ons in die verdrukking verkwikt*.

Welke verdrukkig in de wereld is het, waarvoor de troostwoorden van de Heiland bestemd zijn?

Het is de verdrukking, die over ons komt, omdat wij als mensen te midden van mensen leven, en nog niet thuis zijn bij de engelen en verheerlijkte heiligen. Wij wonen te midden van wezens, geboren tot onrust; tussen ons en andere mensen zijn vele punten van verschil, maar

wij delen met hen de gewone gebreken, lasten, ziekten, ontberingen en smarten, die aan ons gevallen geslacht eigen zijn. Wij zijn met heel Adams geslacht buiten Eden gesloten. Wij kunnen door God bemind worden en toch arm zijn. Gods liefde jegens Lazarus verschoonde hem niet van aan de poort van de rijke man te liggen, noch zijn zweren weg te nemen. Heiligen worden evenzeer ziek als andere mensen: Job, David en Hiskia zijn erg ziek geweest. Gelovigen worden evengoed als ongelovigen naar ziekenhuizen gebracht, want hun lichamen staan evengoed aan allerlei ziekten bloot. Ziekten, die een onmiddellijk gevolg van bepaalde zonden zijn, gaan de godzaligen gewoonlijk voorbij, en daardoor heeft Gods volk een groot voordeel boven de roekelozen en zedelozen; maar zelfs in dit opzicht zijn de beste mensen slechts mensen, en vaak moet gezegd worden: "Heere, die Gij liefhebt, is krank." Schadelijke invloeden grijpen evenzeer de lichamen van de vromen als die van de goddelozen aan. De brandende zomerzon, noch de felle winterkou maakt enig verschil, en nevel en mist hullen allen in dezelfde duisternis. In dit opzicht wedervaart enerlei alle mensen, hoewel niet zonder wondervolle en heerlijke uitzonderingen. Geen ringmuur omgeeft de rechtvaardigen om ze tegen lichamelijk lijden te beschermen. Zij wonen niet in Gosen, zodat het licht in hun huizen schijnt terwijl dikke duisternis over het gehele land hangt. Maar, waarom zal ik langer bij dit thema blijven: maar al te bekend is het, dat de tegenspoeden van de rechtvaardigen vele zijn, omdat zij in een wereld leven, die voor een tijd aan de ijdelheid onderworpen is.

Wij mogen niet vergeten, dat een tweede reeks verdrukkingen ons deel wordt, *omdat wij Christenen zijn*. Niet Ismaël werd bespot, maar Izak, omdat hij de zoon van de belofte was. Ezau's afstammelingen zijn nooit in de Egyptische slavernij geweest; maar Israël heeft onder die zeer harde dienst gezocht. Vervolging is voor de rechtvaardigen, maar de goddelozen leven in eer te midden van hun goddeloze metgezellen. De laster spuwt haar venijn niet op de zondaren, maar op de verlostten. De vogels pikken geen zuur fruit weg, maar kiezen het zoete. Ook zijn het de slechtste vruchten niet, waaraan de wespen knagen. Gods kinderen moeten rekenen op miskennis, verguizing en mishandeling, terwijl huichelaars geacht worden. Wanneer u een bepaalde last, op uw schouders neemt zo hebt u kans op waardering, maar neemt u Christus' kruis op u dan kunt u zich op spot en smaad voorbereiden. Natuurlijke mensen zullen uw last verzwaren, want de ergernis van het kruis is nog niet verdwenen. Het zaad van de slang heeft vijandschap tegen het zaad van de vrouw, en wie de smalle weg van het heil betreedt, wordt nog in de verzenen gebeten. Het ligt in de aard van de goddelozen, de vromen te haten, zoals een wolf niet anders kan dan tegen de schapen woeden. Deze wereld kan niet vriendelijk zijn tegen Gods vrienden, tenzij Belial met Christus gemeenschap kan oefenen. En dat, weten wij, is onmogelijk. Onder welke vorm ook, de Egyptenaren verdrukken de Israëlieten, totdat deze door een uitgestrekte arm en een sterke hand uitgeleid worden. Indien de vijand heden ten dage door de wetten van het land wordt belemmerd, is dat omdat Gods voorzienigheid het zo beschikt, dat rad en galg en kerkerhol buiten gebruik zijn gesteld. Onze Heere heeft tot Zijn eerste discipelen gezegd: "In de wereld zult gij verdrukking hebben," en Hij verklaarde dit zelf door er bij te voegen: dat zij uit de synagogen zouden geworpen worden, ja, dat de ure zou komen, waarin een ieder die hen zou doden, menen zou, God een dienst te bewijzen. Verdrukking van die aard zal blijven, voor zover Goddelijke macht ze niet tegenhoudt. De geest, waaruit die haar oorsprong neemt, kan niet sterven, totdat de mens vernieuwd wordt. Zelfs zijn eigen huisgenoten zijn, ook in onze tijd, vijanden. "Allen, die godzaliglijk willen leven, zullen vervolgd worden." Ook is de tegenstand van de wereld niet tot vervolging beperkt. Soms neemt die de veel gevaarlijker vorm van vleierij aan - een lokaas wordt uitgeworpen, en begoocheling gebruikt, om de gelovige te verschalken en van zijn Heere af te trekken. Wees daarvoor op uw hoede! Velen zijn deerlijk misleid door de wereld, die hen met een Judaskus naderde, maar een dolk in de rechterhand hield om die in

het hart te stoten. Wee degenen, die met deze listen onbekend zijn. Het is een groot kwaad onder de zon, dat de mensen vals zijn. Hun woorden zijn zachter dan boter, maar van binnen zijn zij vlijmende zwaarden. Daardoor zijn jonge Christenen vaak verrast. Zij beeldden zich in, dat omdat de Godzaligen verheugd waren met de hun bewezen genade, alle mensen er wel mee ingenomen zouden zijn; maar hoe werden zij teleurgesteld, toen zij bemerkten dat van hun goed, kwaad werd gesproken. Is mijn lezer één van deze rekruten? Laat hij bedenken, dat een krijgsknecht van Jezus Christus inderdaad in het vuur moet en geen spiegelgevechten te houden heeft. Hij is in een vijandelijk land, en de tijd komt, dat het hem vreemd zal voorkomen, indien hij een dag zonder strijd doorbrengt, of zijn zwaard mag opsteken.

Sommige tedere harten worden niet alleen verrast, maar ook ontsteld en gegriefd door de tegenstand van de wereld. Lieve, vriendelijke karakters, die nooit met opzet iemand aanstoot zullen geven, voelen pijnlijk de bittere en vinnige vijandschap van degenen aan wie zij slechts welwillendheid betonen. De gevoeligheid van de liefde maakt zulke beminnelijke naturen juist het aandoenlijkst voor de engel der vervolging, vooral wanneer die van geliefde verwanten of vrienden komt. Voor hen, die God en mensen beminnen, is het soms een vreselijke beproeving, zelfs al is het om Christus' wil, als zij als de oorzaak van twist en onenigheid bekend staan. Zo gaarne houden wij vrede met alle mensen, en zijn toch gedwongen uit te roepen:

“Ik zoek de vreê steeds aan te kweken,
Maar kan er nauwelijks van spreken,
Of 'k zie mijn reden afgebroken,
En hen tot woede en krijg ontstoken.

Mijn ziel is moe van al dat strijden,
Verlangt naar 't eind van al dat lijden,
Als de vermoeide rust bereid is,
En hij van alle plaag bevrijd is.”

Wij worden gezonden als schapen te midden van de wolven, en dit is in disharmonie met onze vredelievendheid, die veel liever neerligt in grazige weiden bij de herder en te midden van de kudde.

Het allermeeft grieft het ons, te bedenken, dat er mensen zijn, die Christus niet liefhebben. Het smart ons, dat zij de schoonheid van de Man van smarten niet zien. In het diepst van ons hart worden wij gewond, als wij zien, dat men onze welbeminde Zaligmaker beledigt. Dat zij ons tegenstaan, betekent niet zoveel, maar dat zij zich stoten aan de grote Hoeksteen waardoor ze, als ze zó doorgaan, verpletterd zullen worden, is droevig te aanschouwen. Zij zondigen tegen licht en liefde, zij zondigen tegen hun eigen zielen; en dit is een beproeving, die ieder heilig hart verbrijzelt en elk liefhebbend hart doet bloeden.

Dit roept tot aanhoudende waakzaamheid, omdat onze liefde voor mensen, zo zij niet door Goddelijke genade geheiligd wordt, ons doet verachten van het leven met God. Er zijn mensen, die de strijd beminnen en nooit gelukkig zijn als ze niet kunnen tegenspreken, twisten en oorlogvoeren. Zulken zijn leden van de strijdende kerk in een andere dan de beste zin van het woord. Wanneer de genade van God in hun harten doordringt en hun hardnekkigheid tot standvastigheid heiligt, dan worden zij uitnemende mensen; maar wanneer wij ze schatten naar hun liefde, wat mij de maatstaf van het heiligdom lijkt te zijn, dan zijn deze ruwe gasten eerder dwergen dan reuzen in het Koninkrijk van God. Want hij is het meest gelijk God, die het meest bemint, en diegene komt het dichtst bij het beeld van Christus, wiens hart vol tederheid is. Wij moeten pal staan en moedig strijden voor het geloof; maar toch, hoe meer

liefde wij ten toon spreiden, des te beter, al zij het ook, dat het ons te meer pijn veroorzaakt, voortdurend met mensen zonder liefde te moeten twisten. Dit is een deel van onze verdrukking, die wij dragen moeten, en hoe dapperder wij ons daaronder gedragen, des te zekerder zullen wij de strijd voor vrede en reinheid winnen.

Is dat niet genoeg omtrent de donkere zijde van ons schilderij?

Laat ons, beste vriend, ***nu de troost, die Jezus ons aanbiedt***, overdenken. “Hebt goede moed”, zegt Hij, “Ik heb de wereld overwonnen.” Dit is een roemrijk woord, gesproken door de grootste Overwinnaar, Die ooit leeft, in wie al de Zijnen “meer dan overwinnaar” zullen zijn.

Wij willen thans de gezegende Persoon van onze Heere beschouwen, want deze beschouwing geeft goede moed. Gedenk allereerst, dat *onze gezegende Heere een mens was*. Geloof de gehele betekenis van dit feit. Sommigen menen, dat Hij, omdat Hij evenzeer God als mens was, niet geheel en al mens was. Er bestaat een streven om Zijn mensheid op de achtergrond te schuiven, en alzo van ons te vervreemden, maar ik verzoek de lezer te bedenken, dat Jezus zelfs in sommige opzichten meer mens was dan iemand van ons.

In enkele punten is ons mens-zijn onvolkomen, maar Hij was de volmaakte mens. Ik mag zeggen, dat Hij de menselijke natuur in haar geheel, in haar grootste volkomenheid, ja zelfs wat Zijn ziel betrof, de natuur van beide geslachten bevatte, want Hij was tegelijk teder als een vrouw en sterk als een man. Heilige vrouwen en godzalige mannen beiden vinden in Jezus al wat zij in hun eigen ziel opmerken. Niets verwijfde zien wij in Hem, en toch al de liefde, waarmede een moeder kan beminnen. Lees de geschiedenis van Zijn aardse leven, en u ziet het duidelijk. Hij was mens in de ruimste zin van het woord, in Zichzelf ons gehele geslacht vertegenwoordigende. Geen mens of hij is in het één of andere opzicht beperkt, maar in Christus was alles volmaakt, omdat in Hem geen zonde woonde. Hoewel Hij een Zoon van Israël was zal Hij toch geen sterksprekend Joods uiterlijk gehad hebben, want ook de Heidenen wilde Hij een Broeder zijn. U vindt geen beschrijving van Zijn menselijk bestaan, alleen dit woord: “*Man van smarten*.” Hij was een Mens, die naar lichaam en ziel onnoemelijk veel geleden, en daarin al de kracht van Zijn mensheid getoond heeft; die Zich in menselijke vreugde verheugde en om menselijke smart ook leed. Die de ladder van de mensheid van de laagste tot de hoogste trap bestegen heeft. Wanneer nu zulk een model-Mens de wereld overwonnen heeft, dan kan de mens het in Zijn kracht ook doen. Dat boezemt moed in en verbant wanhoop. Het was de macht van de inwonende Heilige Geest waardoor Jezus de wereld overwon, en door diezelfde macht, zo ze in ons woont, zullen wij in het geloof dezelfde zegepraal behalen. De aartsvijand is door een Mens overwonnen, en onze harten mogen getroost zijn door de overtuiging, dat ook wij, door Gods werking in ons, Satan haast onder onze voeten zullen verpletteren.

Het geeft goede moed, te bedenken, dat, zo onze Heere in een bijzonder geval verkeerde, dit in ons voordeel is; want Hij ondernam als Mens de strijd onder zeer ongunstige omstandigheden, zoals wij ze niet kennen. Hij ging gebukt onder een enig en weergaloos gewicht. Laat onze last nog zo zwaar zijn, hij is niet te vergelijken met de last, die de Herder van onze zielen droeg. Wij achten ons te zwaar beladen, en spreken van de strijd van het leven, van onze zorgen en verantwoordelijkheid, als was dat voor onze zwakke krachten niet berekend; maar welke gelijkheid is er tussen die en wat Jezus te torsen had? De leraar van een grote gemeente heeft dagelijks, ja elk uur, die zorg op zijn schouders; maar wat is die zorg, vergeleken met de zorgen van onze overste Herder? Hij waakte voor de grote gemeente, die niemand tellen kan, Hem door de Vader gegeven. Al de belangen van die gemeente droeg Hij. Een zorg, waarvan u, lezer, en uw vriend, de schrijver, zich zelfs geen denkbeeld kunnen vormen. En toch, zonder die last af te werpen, bestreed Hij de wereld en overwon ze. Zijn

Naam zij geprezen, en Zijn overwinning de troost van allen, die vermoeid en belast zijn. Vergeet verder niet, dat Hij een last te dragen had, die niemand van ons opgelegd wordt. Hij kwam in de wereld om onze zonden te dragen, en daardoor werd Hij “geheel bedroefd tot de dood toe.” Er zijn er, die schijnen te denken, dat zij als navolgers van Christus, ook “mannen van smarten” moeten worden. Dat is ten enenmale onjuist. Omdat Jezus onze smarten gedragen heeft, mogen wij alle bekommernis op Hem werpen. Omdat Hij om mijnentwil en in mijn plaats verbrijzeld is, mag ik mij met een onuitsprekelijke vreugde in die volkomen verlossing verblijden. Geen gewicht van de zonden blijft over om ons in het stof te vernederen. Christus heeft alles weggedragen, en aan het kruis het handschrift, dat tegen ons was, uitgewist. Laat ons desnietteenstaande nimmer vergeten, welk een ontzettende last onze zonden voor Zijn schouders geweest zijn. Dit bedenkende, wordt het een nog groter troost voor ons, dat Hij, ondanks dat alles, zeggen kon: “Ik heb de wereld overwonnen.”

Herinner u ook, dat onze Heere in het gevecht tegen de wereld juist in het heetst van de strijd stond. Als het hele leger in slagorde optrekt, heeft ieder zijn plaats in de gelederen, en het gevecht gaat tegen allen; maar waar, denkt u, snorden de kogels het dichtst langs? Waar drongen de zwaarden het verwoedst voorwaarts? “Die de banier draagt boven tienduizend” was het voornaamste Mijpunt. Het was alsof de vorst der duisternis tot zijn benden gezegd had: “U zult noch kleinen noch groten bestrijden, maar de Koning van Israël alleen”; want alle beproevingen, die wij ervaren, zijn Zijn deel geweest. U en ik ondervinden slechts enkele aanvallen, maar Hij heeft ze alle te verduren gehad. Ik heb de mijne, en u de uwe, maar Hij had de mijne en de uwe en die van alle heiligen. Toch is Hij, in het heetst van de strijd staande gebleven en heeft luid geroepen: “Ik heb de wereld overwonnen.” Genade kan dus ook ons de overwinning geven, want tegen ons zullen nimmer zulke talloze legerscharen in het vuur gebracht worden. Tegen Hem had de vijand alle troepen verzameld, wat hij nooit tegenover één van Zijn zwakke volgelingen heeft gedaan.

Gedenk ook, dat de Verlosser in menig opzicht alleen stond. Als wij geestelijke opbeuring nodig hebben, kennen wij wel iemand, tot wie wij kunnen gaan. Als wij raad en voorlichting nodig hebben kunnen wij die bij de broeders wel vinden; maar onze gezegende Meester kon nauwelijks een deelnemende vriend, en heel geen raadsman vinden. Gelijk een eenzame bergtop, die boven alle omringende spitsen uitsteekt, stond Hij daar alleen, blootgesteld aan de snerpemde en ijzige winden en scherpe sneeuwstormen van de winter, die op Zijn weerloos hoofd losgelaten werden. Wij zijn maar dalbewoners, en kunnen Zijn hoogte nimmer bereiken. Aan wie kon Hij Zijn smart openbaren? Aan Petrus, Jacobus of Johannes? Evengoed kon een moeder de grieven, die haar hart verscheuren, haar zuigelingen medelen. Eens, in de hevigste ontroering, wendde Hij Zich tot de edelste onder Zijn jongeren, maar zij sliepen. Zij konden niet één uur met Hem waken. O, verlaten Christus, indien U de wereld overwonnen hebt, hoe zeker zullen dan Uw wapenbroeders zegepralen, wanneer zij schouder aan schouder staan, ieder zijn makker moed insprekende, en bovenal, wanneer U Zelf in het veld bent, om het gehele leger Uw onoverwinnelijke dapperheid te geven.

Ik ben nog niet klaar met de opsomming van de verzwarende omstandigheden, waaronder de Zaligmaker streed. Ik verzoek mijn vriend, wel te willen opletten, dat Hij aan invloeden bloot stond, die wij niet kennen. Wie de letters niet kent, zal niet gemakkelijk trots worden op zijn geleerdheid, en wie van de hand naar de mond leeft en geen kans ziet een enkele penning te overleggen, zal zich wel niet op zijn rijkdom verheffen. Wij, arme schepselen, konden niet verzocht worden gelijk Hij. De schare wilde Hem nemen en met geweld koning maken, ja, alle koninkrijken van de wereld werden Hem aangeboden en in plaats van armoede te lijden en de dood te ondergaan, had Hij Cesar van de troon kunnen stoten. De wereld met al haar

eer, het vee op duizend bergen, de verborgen goud- en zilvermijnen waren alle van Hem en Hij kon Zijn verlossingswerk verlaten hebben, om de grootste, rijkste, machtigste koning te zijn, die ooit regeerde - maar Jezus achtte al deze dingen schade en drek te zijn. Niemand van ons worden zulke aanbiedingen gedaan, zulke grootse uitzichten geopend, en daarom hebben wij niet zo'n strijd te strijden als Hij. Zullen wij dus door Zijn hulp de veel kleinere verzoeken niet kunnen overwinnen, nu Hij in de grootste die men zich kan voorstellen, staande is gebleven?

Geef ook daarop acht, dat de grote ijver, die Hem verslond, zelfs al had Hij voor de verzoeking kunnen bezwijken, Hem toch honderd wegen had geopend om af te wijken van die weg, die Hij Zich had voorgesteld om de wereld te overwinnen. Hij kwam om het kwaad te overwinnen door de kracht van liefde en waarheid, door Zijn Geest. Indien sommige van Zijn volgelingen met zo'n macht aangebond waren geweest, zij zouden zich moeilijk aan het eenmaal vastgestelde oorlogsplan gehouden hebben.

Ik stond eens in Rome aan de voet van de *Santa Scala*, de z.g. Pilatustrap, en sloeg de arme boetelingen gade, die deze "heilige treden" op hun knieën opkropen. Ik verbeeldde mij dat dit dezelfde trap was, die onze Heere afkwam, toen Pilatus zei: "Zie de mens!" Toen ik ook enige priesters bespeurde, die de boetelingen nakeken, voelde ik de begeerte in mij opkomen dat vuur van de hemel zou neerdalen. Maar de geest des Heeren was zo driftig niet, want toen Johannes Hem vroeg: "Heere! wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van de hemel zal neerdalen en deze verslinder, gelijk ook Elia gedaan heeft," antwoordde de Heere: "Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt." Wij worden wel nooit verzocht om vuur van de hemel te doen dalen omdat wij weten, dat het voor ons niet te krijgen is; maar onze Heere had Zijn Vader slechts te bidden, en Zijn Vader zou Hem meer dan twaalf legioenen engelen bijzetten. Zie met smart, wat een gedeelte van de gemeente gedaan heeft: verscheidene gelovigen zijn in de strik gevallen, die hun Heere gemeden heeft. Veronderstel, dat de Heere Jezus koning was geworden en een leger op de been had gebracht, dan kon Hij Zijn Kerk hebben gesticht en ze door de macht en het geld van de overheid in stand houden. In elke parochie van het Roomse Rijk zou dan een kerk gebouwd zijn, en de Heidenen zouden gedwongen worden om belasting te betalen om in het onderhoud van leraren en de dienst te voorzien. Door de macht van vorstelijke invloed en vorstelijk gezag zouden de mond-Christenen in de gemeente bij miljoenen vermenigvuldigd zijn, en de Godsdienst had, uitwendig althans, gezegevierd. Maar de Heere Jezus koos deze weg niet, omdat Hij Zijn Koninkrijk op geen andere grondslagen wilde vestigen dan waarheid en liefde. Zijn taak was het, te sterven voor de mensen en, niet de gepantserde hand van het geweld, noch de met goud en edelsteen versierde vinger van aardse grootheid op te heffen, ten einde de mensen aan Zich te onderwerpen. Jezus Christus heeft de mens zelf lief: liefde en waarheid zijn de strijdbijl en het zwaard, waarmee Hij oorlog voert. Zó overwon Hij de wereld in haar verraderlijkste openbaring: haar poging om zich met de gemeente te verstaan en een gemengde maatschappij te vormen, een tegelijk aards en hemels koninkrijk, een staatskerk, die beiden God en de mammon eerbiedigt, en zowel de Heere als het goed van deze aarde dient. Dat mag menigeen de zekerste weg lijken om de wereld tot zegen te zijn, maar dat was niet de weg van Zijn Vader noch die van de heiligheid, en daarom wilde Hij de wereld niet volgen, maar overwinnen. Het geweten mag geen geweld aangedaan worden, het altaar van God niet door gedwongen offers ontheilgd worden; Cesar niet buiten Zijn bevoegdheid treden. Hoe groot het gewaande voordeel ook mocht schijnen, de Heere deed nimmer kwaad, opdat het goede daaruit mocht voortkomen.

Thans willen wij opmerken, dat de troost vooral ligt in het feit, dat Jezus de wereld niet

slechts als Persoon, maar als Vertegenwoordiger van het menselijk geslacht heeft overwonnen. Wend uw blikken hierheen! Een dodelijke strijd vangt haast aan. Hier verschijnt in het strijdperk, langzaam voortstappende, een reus die boven allen uitsteekt. Hij vertegenwoordigt de Filistijnen! Daar komt de kampioen voor Israël, een jongeling, mitsgaders roodachtig. Deze twee zullen de strijd beslechten. Angstige ogen wenden zich naar de plaats van het tweegevecht. Filistijnen let op uw kampvechter! Israël, geef acht op uw jongeling met bevend hart! O, dochters van Jeruzalem! heft uw gebeden op voor de zoon van Isai, dat hij heden ten dage een man mag zijn! Wanneer wij deze strijd gadeslaan en de steen in het voorhoofd van de kampvechter zien zinken, staan wij gereed om met de jubelende vrouwen en haar reien in te stemmen, want David heeft de overwinning behaald. Zie, welk gevolg zijn strijd heeft! Davids zegepraal is de zegepraal van iedereen in Israël. Het tweegevecht was de vertegenwoordiger van het gevecht van Israël tegen de Filistijnen: en toen de held van de Filistijnen viel, was Israël overwinnaar. Naar de buit, o, zonen van Jakob! Zij vluchten! De onbesnedenen zoeken hun heil in een overhaaste vlucht! Vervolg hen en verdelg hen als stof voor de wervelwind! Alzo is ook de overwinnig, die Christus over de wereld behaald heeft, een zegepraal ten bate van Zijn volk, en nog heden zien wij een overwonnen vijand tegenover ons. Op, beroof de vijand! Laat uw zwakheid de oorzaak van uw roem worden! Laat uw beproevingen de reden van uw dankzegging worden. Als u vervolgd wordt om der gerechtigheid wil, ween en huil niet, als zou u door een geduchte ramp getroffen worden; maar verblijdt u, dat u deelgenoten mag zijn van de eer van de profeten en heiligen, en van uw grote Leidsman, die als uw Vertegenwoordiger de strijd heeft gewonnen. Laat mij u tot besluit herinneren, dat wij hier meer dan vertegenwoordiging, dat wij hier vereniging zien. “Ik heb de wereld overwonnen,” betekent meer dan: “Ik overwin in uw plaats.” Alle gelovigen hebben daadwerkelijk de wereld overwonnen, want ze zijn één met Christus. Behaalt mijn hand de zege? Dan hebben mijn voeten tevens overwonnen. Bevecht mijn hoofd de overwinning? Dan deelt mijn hart in die eer. Mijn voetzool triumfeert, wanneer mijn hoofd gekroond wordt. Wanneer Jezus Christus, het Hoofd van de gemeente, de vijand heeft overwonnen, dan heeft elk lid van Zijn lichaam, zelfs het minst eervolle, overwonnen in zijn zegepralend Hoofd. Laat ons die overwinning uitgalmen en de palmtak in de hand zwaaien, want wij zijn meer dan overwinnaars door Hem, Die ons heeft liefgehad. Zei Hij niet volkomen terecht, dat wij goede moed zullen hebben, omdat Hij de wereld overwonnen heeft? Daarom, strijdende, worstelende Broeder, gehoorzaam Zijn woord en

hebt goede moed.

6. “HEBT GOEDE MOED; WANT GELIJK GIJ TE JERUZALEM VAN MIJ BETUIGD HEBT, ALZO MOET GIJ OOK TE ROME GETUIGEN.”

“En als er grote tweedracht ontstaan was, de overste, vreemde dat Paulus van hen verscheurd mocht worden, gebod, dat het krijgsvolk zou af komen, en hem uit het midden van hen wegrukken, en in de legerplaats brengen. En de volgende nacht stond de Heere bij hem, en zei: Hebt goede moed, Paulus! want gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt, alzo moet gij ook te Rome getuigen. En als het dag geworden was, maakten sommigen van de Joden een samenrotting, en vervloekten zichzelf, zeggende, dat zij noch eten noch drinken zouden, totdat zij Paulus zouden gedood hebben. En zij waren meer dan veertig die deze eed tezamen gedaan hadden,” Hand. 23: 10-13.

Uit dit middernachtelijk fluisteren van de Heere tot Paulus willen wij een liefelijke bemoediging afleiden. Diegene onder Gods kinderen, die in Zijn bijzondere dienst staan en geroepen zijn daarom te lijden, vinden hier een woord van troost, vooral tot hen gericht.

Paulus was te midden van een grote oploop te Jeruzalem in gevaar geweest om door de woedende menigte gedood te worden, maar werd door de overste van de bende gegrepen en uit hun handen verlost. Paulus was, zoals ook wij, een man van vlees en bloed, en daarom blootgesteld aan moedeloosheid. Hij had zich eerst kalm gehouden, maar de overmatige inspanning van die dag had ongetwijfeld zijn geest te zeer aangegrepen. Toen hij dus alleen in de gevangenis lag en over de hem omringende gevaren kon nadenken, had hij *bemoediging* nodig, en hij ontving ze ook. De dapperste held voelt soms na de slag zijn moed wegzinken, en zo was het waarschijnlijk ook met de Apostel.

Laat mij proberen, de lezer duidelijk te maken, welke troost Paulus in de kerker ontving. Die bestond ten eerste in *de tegenwoordigheid van zijn Meester*: “De Heere stond bij hem.” Indien anderen hem verlieten, Jezus was hem genoeg gezelschap; anderen konden hem verachten, Jezus’ glimlach was hem voldoende vergoeding, indien de goede zaak in gevaar scheen, in de tegenwoordigheid van zijn Meester was de zegepraal zeker. De Heere had aan het kruis *vóór* hem gestaan, nu stond Hij *bij* hem in de gevangenis. De Heere, Die hem van de hemel toegeroepen had, die hem in Zijn zoenbloed gewassen, als Zijn dienaar uitgezonden en in al zijn beproevingen en vervolgingen ondersteund had, bezocht hem nu in zijn eenzame cel. Het was een gevangenis, maar de Heere was daar; het was er donker, maar de heerlijkheid des Heeren scheen er met hemelse luister. Beter in een kuil met de Heere, dan zonder Hem in de hemel. De harpen daarboven kunnen zonder Jezus geen hemel maken; en nu Jezus in zijn gevangenis was, konden de rammelende ketenen, de kale wanden en de stenen vloer zijn blijdschap niet wegnemen.

“De Heere stond bij hem.” Dit geldt ook van allen, die God ijverig dienen. Beste vriend, zo u een arbeider bent in ’s Heeren wijngaard, reken er op, dat Hij u niet zal verlaten. Wanneer u in de loop van uw werkzaamheden tot droefheid en neerslachtigheid mocht vervallen, dan zult u de zoete werkelijkheid ervaren, dat de Heere bij u staat. Verliet u ooit een vriend, die zijn kracht voor u besteedde? Zo ja, dan mag u zich wel schamen; maar mij dunkt, ik hoor u verontwaardigd zeggen: “Nee, een trouwe vriend ben ik nooit ontrouw geworden.” Verdenk dan uw Heere ook niet, als zou Hij u niet edelmoedig behandelen, want Hij is getrouw en waarachtig. Al uw vroegere helpers kunnen u verlaten; Sadduceën, Farizeeën en Schriftgeleerden mogen zich tegen u stellen, maar met de Heere aan uw rechterhand zult u niet bewogen worden. Hebt goede moed, wanhopige Broeder:

“God is bij u, dus verblijd u,
Bang gemoed

Hij beschouwt u, als rondom u
Satan woedt.”

Een andere troost voor Paulus was het, dat *de tegenwoordigheid van de Heere beweest, hoe Hij wist, waar Paulus was, en in welke omstandigheden hij verkeerde*. De Heere had Paulus niet uit het gezicht verloren, al was hij in die gemene gevangenis opgesloten. Denk daarbij aan de Quaker, die John Bunyan in de gevangenis kwam bezoeken en tot hem zei: “Vriend, de Heere heeft mij tot u gezonden, en ik heb u in de helft van de Engelse gevangenissen reeds gezocht.” - “Nee,” zei John, “dat kan inderdaad niet waar zijn, want als de Heere u tot mij had gezonden, zou u dadelijk hier gekomen zijn, omdat Hij weet, dat ik hier al jaren gezeten heb.” Geen enkel juweel van Zijn kroon heeft Hij gedachteloos weggelegd. “Gij, God, ziet mij” is een grote troost voor degene, die zich verlustigt in de Heere. Vele en verschillende zijn de gevangenissen, waarin dienaren van de Heere worden opgesloten. Misschien ligt mijn lezer in een gevangenis van pijnen, door ziekte of ongeval aan handen of voeten gebonden; of is hij in de enge cel van armoede, of in de donkere kerker van beroving, of in de kuil van diepe neerslachtigheid; maar de Heere weet, waar Zijn dienaar schuilt, en Hij zal hem niet laten wegwijnen, zoals “een dode, die men niet meer gedenkt.”

De Heere stond bij Paulus ondanks deuren en sloten. Hij vroeg de cipier geen verlof noch nam balken of grendels weg; maar Hij stond daar als de Metgezel van Zijn nederige dienaar. De Heere kan Zijn uitverkorenen bezoeken, wanneer niemand anders tot hen toegelaten wordt, uit vrees voor besmetting of schadelijke opwinding. Indien wij in zo’n bijzondere toestand geraken, dat niemand van onze ellende weet, of dat niemand onze beproeving kan verstaan, dan weet en kent Jezus onze toestand, en Zijn tedere sympathie is bij ons. Jezus staat naast ons, want in al onze beproevingen is Hij beproefd geweest.

Wat meer is, de omstandigheden waarin wij verkeren kunnen ons vreemd zijn, maar Jezus kent ze en daarin staat Hij naast ons. Ook Paulus was zich het gevaar niet bewust, waaraan Hij blootstond. Hij wist niet, dat een veertigtal Joden een samenzwering hadden gemaakt om hem te doden; maar Hij, die zijn Schild was en zijn Loon zeer groot, had deze vreselijke vervloeking gehoord en verhinderde de opzet van de bloeddorstige vijanden. Lezer, de Heere kent uw smarten, voordat zij u treffen. Hij troost u menigmaal reeds van te voren door Zijn tedere voorzorg. Voordat Satan de boog kan spannen, voert de Behouder van mensen Zijn beminden buiten het bereik van diens pijlen. Voordat het moordtuig in het vuur gesmeed is, bekleedt Hij de Zijnen met een pantser, waarop de punt van de lans breekt en het zwaard zich bot steekt. Laat ons daarom met heilige stoutmoedigheid zingen: “Hij versteekt mij in Zijn hut ten dage des kwaads; Hij verbergt mij in het verborgene Zijner tent; Hij verhoogt mij op een rotssteen.” Hoe veilig zijn wij, nu Jehova gezegd heeft: “Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen.” Laat ons water scheppen met vreugde uit deze twee fonteinen van het heil: de Heere is bij ons tegenwoordig, en Hij kent al onze omstandigheden. Deze beide gedachten samenvattende, horen wij Zijn stem in het binnenste van ons hart:

“Ik, de Heere, ben met u,
Wees dan niet vervaard;
Ik versterk en help u,
'k Heb u steeds bewaard.

Ja, Ik ondersteun u
Met Mijn rechterhand,

Want Mijn geest geleidt u
Naar een beter land.

Voorwaarts dan, geen schromen
Voor des bozen nacht:
Want Zijn woord zal komen,
't Blijft altoos van kracht.”

Toen de Heere Jezus tot Paulus kwam, gaf Hij hem een derde bemoediging. Hij zei: “Hebt goede moed, Paulus! want gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt.” *De Heere toonde hem, dat zijn arbeid voor Zijn Meester welbehagelijk was.* Wij moeten niet veel oorzaak tot blijdschap in iets wat wij gedaan hebben, zoeken, want al onze werken zijn gebrekkig. Toch laat de Heere Zijn knechten soms honing vinden in het lichaam van een leeuw, die zichzelf gedood hebben, door Zijn goedkeuring uit te spreken over hun wandel in gerechtigheid voor Zijn aangezicht. Reeds vóór de grote dag van de vergelding fluistert de Heere deze en gene in het oor: “Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest.” Of Hij zegt openlijk: “Zij heeft gedaan hetgeen zij kon.” Daarin ligt grote bemoediging, want wanneer de Heere ons werk aanneemt, dan betekent het niet veel, zo mensen het al veroordelen. De Heere zegt tot Paulus: “Gij hebt te Jeruzalem van Mij betuigd.” Dat had de Apostel gedaan, maar hij was te nederig om zich daarmee te troosten, totdat de Heere Zelf hem daarmee moed insprak. Misschien, waarde lezer; brengen deze regels u te binnen, dat u van uw Heiland getuigd hebt, en dat uw leven niet geheel en al vergeefs is geweest. Wellicht zorgt uw geweten er voor dat u meer met uw gebreken dan met uw goede werken bekend bent, en zuchten u nader staat dan juichen, bij het terugzien op uw christelijke loopbaan. Toch bedekt uw Heere al uw tekortkomingen, en wijst u op het getuigenis, die u door Zijn genade hebt mogen afleggen. Het is verkwikkend en zoet, Hem te horen zeggen: Ik weet uw werken; want gij hebt kleine kracht, en gij hebt Mijn woord bewaard, en hebt Mijn Naam niet verloochend.”

Wees de Heere getrouw, waarde lezer, wanneer u nu voorspoed geniet; dan legt Hij daardoor een voorraad van bemoediging voor toekomstige jaren op. Op een welbesteed leven terug te zien zal een ervaren gelovige in het minst geen oorzaak tot zelfverheffing geven, maar een heilige vreugde verwekken. Paulus was blij, dat hij niet tevergeefs gelopen had, noch ijdel gearbeid. Gelukkig zijn wij, zo wij hetzelfde kunnen zeggen. Indien wij naar ons geweten luisteren wanneer ons dat beschuldigt, dan mag en moet het grond voor dankbare blijdschap wezen, indien ons hart ons niet veroordeelt, want dan hebben wij vrijmoedigheid voor God. Wanneer onze omstandigheden achteruit gaan, zal het ons een troost zijn, te kunnen zeggen: “Toen ik rijk was, gebruikte ik mijn rijkdom onbekrompen in de dienst van de Heere.” Zo wij ziek worden, zal het een voldoening zijn, ons te herinneren, dat wij onze gezonde krachten naar Zijn wil besteed hebben. Deze overwegingen werpen licht over de schaduw en geven ons een lied in de nacht. En niet op eigen redenering is deze vreugde gegrond, maar op het getuigenis van de Heilige Geest, dat de Heere niet onrechtvaardig is, dat “Hij uw werk zou vergeten, en de arbeid van uw liefde.”

Een vierde troostgrond lag voor Paulus in de woorden: “Gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt, alzo moet gij ook te Rome getuigen.” De Heere wil, dat wij ook troost zullen putten *uit het vooruitzicht van toekomstige dienst.* Wij hebben nog niet afgedaan, noch worden als ledige vaten, in welke God geen welbehagen meer zou hebben, weggeworpen. Dit is het belangrijkste punt in het woord van onze Heere tot Zijn Apostel: “Hebt goede moed, Paulus *er is meer voor u te doen.* Zij kunnen u te Jeruzalem niet doden, want gij moet te

Rome getuigen.”

Sta op, vermoeide uitgeputte broeder, want uw dagtaak is nog niet volbracht, en uw zoon gaat niet onder, totdat u als Jozua, uw strijd met Amelek volstreden hebt. Het oude gezegde is waar: “U bent onsterfelijk, totdat u uw werk gedaan hebt.” Misschien bent u nog niet tot de helft gekomen en daarom zult u van uw ziekbed opstaan, uit uw verslagenheid u verheffen, en u zult meer dan ooit voor uw Heere doen. Van u zal getuigd worden als van de gemeente te Thyatire: “Ik weet uw werken, en dat de laatste meer zijn dan de eerste.”

Wycliff kon niet sterven, hoewel de boosaardige monniken het hem van harte toewensten. “Nee,” zei de hervormer, “ik zal niet sterven, maar leven, en al de boze daden van de bedelmonniken vertellen.” Het gezicht van de schurken, die ontmaskerd moesten worden, deed zijn levensvlam weer opflikkeren en zijn geest herleven.

Ook Melancton's ziekte was geen ziekte tot de dood, omdat hij nog uitnemende diensten had te verrichten, in gemeenschap met zijn vriend Luther. Ik heb de wijze bewonderd, waarop de grote hervormer zijn medearbeider als in het leven terugriep, door hem te verzekeren, dat het grote werk hem nodig had, en hij moest herstellen. Hij bad: wij smeken u, o Heere onze God, wij werpen al onze lasten op U, *en zullen blijven roepen totdat Gij ons hoort*, pleitende op al de beloften, die in Uw Heilig Woord aangaande gebedsverhoring gevonden worden, zodat *Gij ons inderdaad* moet horen, om ons volkomen vertrouwen in Uw eigen beloften ook voor de toekomst te bewaren.” Daarna greep hij Melancton's hand en zei: “Hebt goede moed, Philippus, *gij zult niet sterven*.” Hij bad zijn vriend van de rand van het graf tot zijn arbeid terug met de waarachtige voorspelling, dat hij nog getuigenis van de waarheid had af te leggen. Gewis is er geen middel om van een ziekte te herstellen, noch zekerheid voor langere levensduur, te ontvangen dan het vertrouwen, dat onze taak niet afgedaan en onze loop nog niet volbracht is.

Toen de Godzalige Whitefield door een gevaarlijke ziekte aangetast was, verrees hij weer om zijn heerlijke arbeid voort te zetten, nadat zijn dood de dagelijkse verwachting was geworden. Men vertelt, in verband met dit voorval, dat spoedig na zijn herstel een arme kleurlinge hem begeerde te spreken. Toen zij toegelaten was, zat zij op de grond, en hem ernstig aanstarende, zei zij in haar gebroken taal: “Massa, u naar de poort van de hemel gegaan, maar Jezus Christus gezegd: Ga weer omlaag; u nog niet moet komen hier, eerst gaan en roepen nog meer arme negers.”

En wie zou niet gewillig zijn, hier te blijven vertoeven om nog meer arme negers voor Jezus te winnen? Zelfs de hemel kan voor zo'n winst wel uitgesteld worden.

Kom dan, lijdende en vertwijfelende broeder in wanhoop neer te liggen doet geen nut, want een leven van arbeid ligt nog voor u. Op, Elia, vraag niet meer om te mogen sterven, want God heeft nog een taak voor Zijn dienaar. Noch leeuw noch beer kan u doden, o David, want u moet nog met de reus strijden en hem het hoofd afhouden! Vrees niet, Daniël, voor de woede van Babylon's dronken koning, want u zult nog in de leeuwenkuil geworpen en gespaard worden. Moed, o u wantrouwende Ziel; u hebt tot dusverre met de voetknechten gelopen, u wordt bij de ruitery ingedeeld en zult bij hen passen; daarom richt op de trage handen. U moet voor de Keizer gesteld worden;” een Goddelijk decreet roept u tot groter en moeilijker dienst dan u ooit verricht hebt. Een toekomst wacht u en geen aardse noch onaardse macht kan u die ontrukken, daarom

Hebt goede moed.

7. “ZIJT GOEDSMOEDS; WANT IK GELOOF GODE, DAT HET ALZO ZIJN ZAL, GELIJKERWIJS HET MIJ GEZEGD IS.”

“En alzo wij van het onweder geweldig geslingerd werden, deden zij de volgende dag een uitworp; en de derde dag wierpen wij met onze eigen handen het scheepsgereedschap uit. En als noch zon noch gesternten verschenen in vele dagen, en geen klein onweder ons drukte, zo werd ons voorts alle hoop van behouden te worden benomen. En als men lange tijd zonder eten geweest was, toen stond Paulus op in het midden van hen en zeide: O mannen! men behoorde mij wel gehoor gegeven te hebben, en van Kreta niet afgevaren te zijn, en deze hinder en deze schade verhoed te hebben; doch alnu vermaan ik ulieden goedsmoeds te zijn; want er zal geen verlies geschieden van iemands leven onder u, maar alleen van het schip. Want deze zelfde nacht heeft bij mij gestaan een engel Gods, Wiens ik ben, Welken ook ik dien, zeggende: Vrees niet, Paulus! gij moet voor de Keizer gesteld worden; en zie, God heeft u geschonken allen, die met u varen. Daarom zijt goedsmoeds, mannen! want ik geloof God, dat het alzo zijn zal, gelijkewijs het mij gezegd is,’ Hand. 27: 18-25.

Hier zien wij een gelovige, die volijverig is om anderen te troosten; het is tijd, dat mijn lezer dat ook tracht te doen. De bemoedigende woorden, die voor ons liggen, zijn ditmaal van een mens; maar omdat hij slechts herhaalt wat de Heere hem gezegd had, zijn ze niet minder kostelijk; en ze zijn misschien nog profijtelijker, omdat ze ons door hun voorbeeld opwekken om ook anderen moed in te spreken.

De gelovige loopt in het gezicht. Hij mag dan onder de menigte verscholen zijn, en zijn omstandigheden en toestand mogen hem voor enige tijd in de achterhoede laten, zijn licht zal op de één of andere wijze toch uit de duisternis te voorschijn komen. Paulus is slechts een gevangene, zolang het schip veilig vaart; hij wordt met onderscheiding behandeld, maar blijft toch te midden van de andere gevangenen, die mee naar Rome gaan. Maar er steekt een storm op, het schip wordt heen en weer geslingerd; en hij, die tot nu toe slechts een gevangene was, wordt de eerste van de gehele bemanning. De stuurman, de kapitein, de hoofdman treden op de achtergrond, u ziet ze nauwelijks onder het wanhopige scheepsvolk op het wegdrijvende vaartuig. Paulus is nu het middelpunt van het gehele gezelschap. Aller oog is op hem gericht. Hij is evenzeer meester op het schip als Cesar, toen deze in dergelijke weersomstandigheden de zeelieden bemoedigde door te zeggen: “Vreest niet, u vaart Cesar en al zijn schatten.” Paulus is groter dan Cesar, want hij spreekt minder van zichzelf, en meer van de eeuwige God. Hij wordt klaarblijkelijk geacht en geëerd, zelfs door degenen, die hem gevangen hielden.

Paulus in dit schip vertoont treffende overeenkomst met de Heere Jezus, toen Deze op de Galilese zee in een schip voer. Er zijn altijd verschillende punten van overeenkomst tussen elke ware gelovige en zijne Heere. Al is Hij in ieder opzicht groot en verheven en volmaakt, toch, zo wij Jezus volgen, gelijken wij op Hem. Wij zijn miniatuur-afdrukken van Zijn levensgroot portret, schaduw van Zijn heerlijk licht. Wanneer Paulus aan boord van dat vaartuig, de vrees van de schepelingen ziende, hen vriendelijk toespreekt met de woorden: “Doch alnu vermaan ik ulieden, goedsmoeds te zijn,” dan is de vertroostende kracht van die woorden aan zijn Meester ontleend. Indien u, beste vriend, in oprechtheid en waarheid een gelovige bent dan zult u een plaats vinden, waarin u voor anderen het beeld van uw Heere moet vertonen. Als ik zo mag spreken, Paulus was daar aan boord profeet, priester en koning. In onze tekst profeteert hij, want hij verklaart, dat hun leven gespaard zal blijven. Hij handelt als priester, want hij bidt voor hen allen; en bijna had ik er bijgevoegd: in zijn broodbreken leek hij enigermate op Melchizédek, die mensen zegende en brood en wijn voortbracht. En wat zijn koninklijk ambt betreft, was Paulus niet inderdaad een koning? Geen menselijk wezen was ooit een kroon meer waardig. Te midden van dit gezelschap was hij groter

gebieder dan Cesar, en allen erkenden dit. Zij voelden zich verplicht, hem te gehoorzamen, want hij stond ver boven hen allen - zonder aanmatiging, bescheiden, vriendelijk, zelfverloochenend, belangstellend en toch zonder tegenspraak hun meerdere. Zo wij meer geloof hadden, zouden wij in onze eigen achting dalen, maar onze invloed op anderen zou toenemen, want ook wij zouden onder de mensen wandelen als profeten, priesters en koningen. Zijn niet de heiligen de tweemaal geborenen, van hoger afkomst en edeler stam, de uitnemendsten van de aarde, in wie zich verheugt al wie God vreest?

Waarde lezer, laat ons het karakter van de Apostel zoals dat in Zijn toespraak openbaar wordt, overwegen, en hem vanuit deze gezichtspunten beschouwen.

- Eerst ontdekken wij in hem *de belijdende gelovige*,
  - dan *de onverschrokken profeet*
  - en tenslotte *de belangstellende trooster*.
- Moge Gods goede Geest ook ons dat karakter geven.

1. Onze tekst vertoont ons Paulus eerst als *de belijdende gelovige*. Hoor hem zeggen: “*Ik geloof God, dat het alzo zijn zal, gelijkterwijs het mij gezegd is.*”

Hij begint zijn geloofsbelijdenis met te zeggen, dat *hij God gelooft*. Wij kunnen voor ons geloof geen betere grond hebben. Het moet in ons hoofd en hart vaststaan, dat God er is, en dat Gods woord zeker waar is. Volstrekt onfeilbaar en boven alle kritiek verheven. “Ik geloof God” - als iemand niets meer kan zeggen dan dit, in zijn engste betekenis, dan is hij op weg naar het geloof; maar wanneer hij het bedoelt in de zin waaruit de apostel er zich mee wilde uitdrukken, dan heeft zijn geloof een uitnemende hoogte bereikt en geestelijke kracht verkregen.

“Ik geloof God.” Het verbaast mij soms, dat het ons zo moeilijk valt om God te geloven. Beste vriend, deelt u mijn verbazing niet? Indien ons hoofd en hart waren, zoals zij behoren te zijn, dan zou het geloof in God vanzelf spreken. En zelfs nu moest het, in onze onvolmaaktheid, een krachtig argument zijn, waardoor wij werden gedwongen om geen enkele twijfel jegens God te koesteren. Het verwondelijkste van alles is, dat Gods kinderen Hem ooit kunnen wantrouwen; vooral degenen, die Zijn daden zo bijzonder mochten ondervinden. Laat schrijver en lezer verstomd staan, dat zij ooit durfden zeggen, het geloof in God zo moeilijk te vinden. Het is een grievende belediging tegenover God, zo wij over het geloof spreken als een moeilijke zaak. Als wij in die geest van een buurman spraken en zeiden: “Het valt ons moeilijk hem te geloven,” dan weet ik niet, wat wij al erger zouden kunnen zeggen. Indien een kind van zijn vader zei: “U kent mijn vader, hij staat hoog in aanzien, maar het kost mij heel wat moeite, hem te geloven,” wat een opzien en opspraak zou dat niet baren! “Het eigen kind van die man vindt het zo moeilijk, zijn vader te geloven!” Brengt het niet een blos van schaamte op ons gelaat en een traan van berouw in ons oog om te bedenken, dat wij ooit zo over God, onze hemelse Vader, gesproken hebben? Spreekt enig ander feit duidelijker van de diepte van onze zondeval? Is er een overtuigender bewijs van de natuurlijke boosheid van ons hart, dan dat wij ten aanzien van de levende God twijfel koesteren? Waarom vertrouwen wij Hem niet geheel en al, zonder enige terughouding? Waarom beantwoorden wij Zijn grote beloften met de vraag: “En is dat waar?” Wanneer wij in droeve beproeving geraken, waarom dan aan Zijn goedheid gewantrouwd? Waarom niet in grote en kleine dingen Hem alles overgelaten? Hij, Die in Zijn verbond en Zijn eden getrouw is zal zelfs tittel en jota van Zijn beloften houden. Hij Die ten opzichte van Christus trouw is geweest, zal ook trouw zijn ten aanzien van ieder lid van Christus’ gemeente. Hij kan niet liegen. Het is onmogelijk, dat Hij Zichzelf zou verloochen. Moest het ook ons niet

onmogelijk zijn, Hem te wantrouwen? De apostel heeft in deze eenvoudige woorden: “Ik geloof God,” een uitnemende en heerlijke uitspraak gedaan. Neem deze ene regel ter harte, beste lezer, en herhaal die telkens weer: “Ik geloof God.” Wat ook in twijfel getrokken wordt, geloof altijd God.

Paulus’ vaste geloof was gegrond op openbaring, want hij zegt: “Ik geloof God, *dat het alzo zijn zal, gelijkewijs het mij gezegd is.*” Hij geloofde, dat God hem iets gezegd had. Hij spreekt van een zeker “*het*” dat hem gezegd was. Een engel had het hem gezegd, maar wij hoeven hem om dit middel van Goddelijke mededeling niet te benijden, aangezien het geschreven Woord van God een zekerder getuigenis is dan iets anders zijn kan. Zelfs het woord, dat op de berg van de verheerlijking gehoord werd, toen Petrus, Johannes en Jacobus Christus in Zijn heerlijkheid zagen, al was het ook een waar, zuiver en duidelijk woord, wordt toch door Petrus niet gesteld boven de Schrift, want hij zegt: “Wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is.” Niets is zo zeker als het geïnspireerde Woord, de man, die aan de ingeving van het Woord tornt, geeft de grond van het geloof op. U, welwillende vriend, en ik, wij beiden kunnen evenals Paulus zeggen, te geloven, dat God ons iets gezegd heeft, want wij nemen de Bijbel aan als Zijn Woord, tot ons - ja, tot ons gericht. Wij behoren niet tot degenen, die van een zeker hoofdstuk zeggen: “Dat is voor de Joden;” want in Christus Jezus is noch Jood noch Griek. Alle beloften zijn ja en amen in Christus Jezus, God tot heerlijkheid door ons. Wij zijn het ware Israël, die God in de geest dienen, en niet in het vlees betrouwen, en de beloften zijn vast aan al het zaad, niet alleen dat uit de wet is, maar ook dat uit het geloof van Abraham is. Wij geloven aan inspiratie en openbaring, en gronden ons geloof daarop, zoals Paulus deed. “Ik geloof, dat het mij gezegd is,” is onze ondubbelzinnige belijdenis.

Geef er acht op, dat Paulus’ geloof, gegrond op God en het feit van de openbaring, een onwankelbare overtuiging van de volstreckte zekerheid van deze openbaring was. “*Het zal alzo zijn, gelijkewijs het mij gezegd is.*” “*Het zal zijn.*” U kunt dit toepassen op alles wat God u zegt. Welke belofte Hij ook gegeven, welke verklaring Hij ook afgelegd heeft in Zijn heilig Woord, *dat zal alzo zijn, gelijkewijs dat u gezegd is.* Zoals de drukpers een juiste afdruk op het papier achterlaat, zo geven het eeuwige voornemen en de beloften van God hun nauwkeurige afdruk in uw leven en het mijne, zodat ieder woord in vervulling gaat. Wij zullen Zijn woord beproeven, en het waar bevinden. Wij zullen de vervulling van Zijn beloften verwachten en ook verkrijgen. “*Het zal alzo zijn, gelijkewijs het mij gezegd is:* er zal aan het einde geen “errata” of “corrigendum” of “supplement” verschijnen. Wat God, geschreven heeft, dat heeft Hij geschreven; en zo blijft het. Augustinus schreef aan het eind van zijn leven bekentenissen en verbeteringen, maar zo doet de God van Augustinus niet. Op de jongste dag, wanneer de rol van de geschiedenis gesloten en het woord “einde” er onder geschreven wordt, dan zullen alle tegensprekers en bestrijders beschaamd staan, en al hun beweringen zullen ijdel blijken te zijn. Heeft Hij het gezegd, en zal Hij het niet doen? Heeft Hij gesproken en zal het niet geschieden? Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar Gods Woord zal geenszins voorbijgaan. Hierin ligt de blijdschap van de gelovigen. Hij kan zeggen: “Ik geloof God, dat het alzo zijn zal, gelijkewijs het mij gezegd is.”

Paulus’ geloof had een gezegende strekking. Ik wens dat de lezer hier zijn volle aandacht aan geeft. God had hem gezegd, dat Hij hem geschonken had allen, die met hem voeren, en hij maakt hun dat tot hun troost bekend. Het is een groot ding, zo ons geloof zeer velen omvat. Ik heb sommigen gekend, tot wie God gezegd had: “Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij *en uw huis;*” maar zij hebben die belofte alleen voor zichzelf aangenomen, en hun is geschied naar hun geloof. Tot zover hebben zij de laatste drie woordjes niet geloofd, en wanneer hun kinderen opgroeien en door hun zonden hun hart bedroeven, wat

is daarvan de oorzaak dan het ongeloof van de ouders? Indien wij niet gelovig voor onze kinderen gebeden hebben, is het dan een wonder, zo zij nog niet gered zijn? Het gebeurt vaak, dat wij door een belofte gedeeltelijk te aanvaarden, een zegen werven, die wij verkregen hadden, zo wij de belofte in haar volle uitgestrektheid hadden geloofd. O, hoe uitnemend en heerlijk is een geloof, dat allen omvat, die het verbond der genade insluit. Hebt u lang genoeg op de belofte gestaard, om haar gehele betekenis te verstaan? Welk een rijkdom van zegeningen ligt niet in een enkele belofte opgesloten, al bevat die misschien slechts een dozijn woorden! Ik mag mijn moeiten graag in één bundel samenbinden, de meeste tijdschriften, doorblader de volksliteratuur en daar vindt u een ongeloof van de slechtste soort. Helaas! Zover is het al gekomen, dat mannen, die zichzelf Christenen noemen, hun pen lenen om valse leer te verspreiden; en zelfs de kansel misbruiken om de waarheid te belasteren, die zij geroepen zijn te prediken! Eerlijkheid schijnt niet meer op aarde te wonen, en van een geweten geen sprake meer te zijn. Laat dus de gelovigen zich uitspreken, al noemt men ons enghartig, onbeschaafd, onvatbaar voor ruime denkbeelden, enz. Wat maakt het uit, hoe men ons noemt? Al wat zij zeggen en lasteren, laat het ons te nadrukkelijker doen getuigen: "Ik geloof God." Het is iets zeldzaams geworden, iemand te ontmoeten, die iets gelooft. Wie in onze dagen de naam heeft van wijs te zijn, beweert niet te geloven. Hij erkent wel, meningen te bezitten, maar is gereed, ze voor andere te ruilen, omdat "voor het tegengestelde minstens evenveel te zeggen valt." Dat is niet volgens Christus, noch volgens de gewoonte van de ouden, die de gezonde woorden vasthielden en bereid waren, te sterven voor de waarheid, die hun ziel zalig gemaakt had. Indien ooit, dan is het *nu* tijd, dat de gelovigen zich duidelijk en klaar uitspreken. Vrees niets. Is er iets te vrezen voor hem, die God gelooft? Ligt er iets schandelijks in, uw geloof in de God van de waarheid uit te spreken? Wat mij aangaat, ik word liever om dweperij uitgelachen, dan toegejuicht om "geavanceerde en verlichte denkbeelden." Ik word liever met de Gereformeerden veracht, dan dat ik heers met degenen, die aan de Bijbel tornen. Wij stonden stil bij Paulus' getuigenis als van een gelovige, die belijdenis doet.

2. Thans willen wij hem beschouwen als *de onverschrokken profeet*.

Het zij verre van een ieder van ons, zich voor profeet te willen uitgeven, want daartoe zijn wij niet geroepen. Toch is ieder wel-onderwezen Christen in zekere zin een profeet, en mag profeteren naar de mate van zijn geloof, indien hij de goede methode volgt. Paulus was niet vlug met zijn profetieën, hij vertrouwde alleen op openbaring. Hij zei: "Het zal alzo zijn." Maar wat zou alzo zijn? "Het zal alzo zijn, gelijkterwijs het mij gezegd is." Zo ver mag u altijd gaan, en dan zult u voor menigeen nog een wonderlijke persoonlijkheid zijn. Wanneer u slechts zover gaat, zal men verbaasd staan, dat u zeggen durft: "Het zal alzo zijn, gelijkterwijs het mij gezegd is." Wij spreken met stellige zekerheid, waar zij alleen gissen en veronderstellen kunnen. Wij kunnen niet achter de sluier zien die de toekomst verbergt, maar wij weten sommige. Doet u dat nooit? Indien iemand negen, tien, twaalf, veertien pakjes heeft te dragen, al zijn ze ook klein, wat een last is dat? Hij stopt er een paar in deze zak, en een paar in die zak, maar hij kan ze bezwaarlijk allemaal bergen en loopt gevaar er enkele van te verliezen. Als hij echter verstandig is, pakt hij ze alle samen tot één pak. Dan zijn zij wel niet lichter, maar gemakkelijker te dragen. Bind al uw moeilijkheden samen, en breng ze tot de Heere. Doe met uw zegeningen juist het omgekeerde. Open uw pak en haal alles uit elkaar, zij zullen wel niet méér worden, maar zij zullen u wel meer blijdschap geven, wanneer u ze telt en afzonderlijk beschouwt. Zorg, dat uw geloof al de zegeningen omvat, die in de beloften begrepen zijn, en bedenk, dat het alzo zijn zal, gelijk God het u gezegd heeft.

Paulus geloofde ook, toen aan de buitenkant gezien, "alle hoop van behouden te worden,

voorts benomen werd.” *Paulus geloofde op hoop tegen hoop*. Wanneer de hoop zucht: “Ik vind geen rust voor het hol van mijn voet,” dan roept het geloof: “Gebruik uw vleugels.” Wanneer er voor het geloof niets anders overblijft dan het Woord om op te vertrouwen, dan is het geloof blij, want nu kan het met Zijn Schepper verkeren, zonder door uiterlijke dingen afgetrokken te worden. Heeft niet het Woord van de Heere de hemelen gemaakt? En zou het dan onvoldoende zijn voor onze zielen? Het is iets groots, te staan zoals de hemelboog, zonder pilaren, onbeweeglijk, alleen rustende op de onzienlijke God. Alleen, zeg ik? Is het niet een rusten op de Enige, die in staat is, te ondersteunen, aangezien God alles is in allen?

Alvorens van dit punt af te stappen, moet ik nog opmerken, dat, omdat Paulus geloofde wat God hem gezegd had, *hij zijn geloof duidelijk en onverschrokken uitsprak*. Hij verborg zijn vertrouwen niet, maar openbaarde het voor de oren van degenen, die dat vertrouwen niet deelden. Of zij het nu met hem eens zouden zijn of niet, hij sprak onversaagd. Hij wierp geen paarden voor de zwijnen, door nodeloos zijn geloof uit te kramen; maar toen het nodig was, tot troost van anderen getuigenis af te leggen, aarzelde hij geen ogenblik, en beleed voor soldaten en zeelieden: “Ik geloof God.” Tegenwoordig zijn de mensen zo vreselijk bescheiden, dat zij God niet durven verheerlijken. God verlosse ons van zulk een lafheid! Het ongeloof schreeuwt in iedere straat, moet het geloof dan stom blijven?

Zo u gelooft, dan bestaat er tegenwoordig dringend behoefte aan belijdenis van uw geloof, want het ongeloof wint veld. Lees dingen, die komen zullen, want God heeft ze ons meegedeeld, en daarom kunnen wij profeteren, dat het zal zijn overeenkomstig Zijn openbaring. Leer van Paulus, geen verwaand dromer maar een voorzichtig spreker te zijn.

Met zijn voorspelling eerde hij God, want hij zei: “Het zal also zijn, gelijkewijs het mij gezegd is.” Maar waarom? Omdat hij God geloofde. Indien God geen geloof waard is, dan zal het niet also zijn, gelijkewijs het mij gezegd is; maar Zijn woord moet vervuld, en Zijn belofte moet gehouden worden, omdat Hij een getrouw God is. Waag er nimmer de eer van God aan door een roekeloze bewering van uw eigen bevinding; maar u mag Gods trouw aan Zijn eigen beloften en bedreigingen steeds op de proef stellen. En houdt u verzekerd, dat Hij immer èn Zichzelf èn Zijn dienaar zal handhaven, door te doen gelijkewijs Hij hem gezegd heeft.

De apostel sprak deze profetie uit voor de oren van allen, die in het schip waren. De meesten waren ongelovigen, maar hij zei onverschrokken: “Het zal also zijn, gelijkewijs God mij gezegd heeft.” Sommigen stonden in rang boven hem - officieren van het Romeinse leger: maar hij zegt onversaagd, ook tot hen: “Het zal also zijn, gelijkewijs het mij gezegd is.” Het is soms moeilijk, Christus te belijden in beschaafd gezelschap, in tegenwoordigheid van zijn meerdere. Mijn lezer zij onbevreesd. Zeg met David:

“Dan doe ik zelfs aan koningen verstaan,
Hoezeer mij Uw getuigenissen stelen;
Dan zal ik mij niet schamen, noch uw daën
Uit slaafs ontzag of dwaze vrees verhelen.”

Paulus beleed zijn geloof in tegenwoordigheid van zeer ruwe mannen, zelfzuchtige zeelieden, wrede soldaten, en gevangenen, maar schroomde niemand. Belijdenis van geloof in God hoeft zelfs de vrienden van de hel niet te ontzien, en voor de engelen in de hemel kan geen liefelijker klank in de oren ruisen. Nergens, op geen plaats en in geen enkel gezelschap is het getuigenis van geloof in de levende God ongepast; vrees dus niet, ze uit te spreken. Mijn vriend, laat de wereld uw plechtige overtuiging horen, dat God waardig is, geloofd te worden. Protesteer tegen het ongeloof en handel aldus als een goed Protestant. Belijd Christus, en wees

alzo inderdaad Zijn discipel. Spreek als een profeet in de Naam van de Heere en zeg wat Hij u in Zijn Woord heeft gezegd. Vrees niemand. Laat de vreze Gods alle andere vrees buitensluiten.

Paulus geloofde zo vast en zeker wat God gezegd had, dat de kracht van zijn geloof allen rondom hem aangreep. Al geloofden zij zelf niet, toch maakte dat kalme gezicht, te midden van de storm, die praktische zin, die brood nam en brak, die praktische blik, die dadelijk inzag dat de bemanning niet behouden kon worden, wanneer de scheepslieden met de boot vluchtten, op allen de indruk, dat hij niet slechts van geloof praatte, maar dat zijn geloof een deel van zijn leven was. Dat het de bron van al de moed en het beleid was die hem tot leider stempelden. Hij handelde als een man, die praktisch, d.i. werkelijk gelooft; zijn geloof was overtuiging, en daarom handelde hij uit zijn geloof. Veel Christenen schijnen hun Godsdienst als een vroom bedrog te beschouwen, achten Gods beloften bijzonder geschikt om er over te redekavelen, en houden Gods voorzienigheid voor een dichterlijke gedachte. Dat moet ophouden. Laat God de grootste Faktor zijn in uw dagelijkse overwegingen en berekeningen, de voornaamste Kracht en de Leidsman van ons leven. Wij moeten handelen en wandelen in de overtuiging, dat het alzo zijn zal, gelijkerwijs het ons gezegd is.

Paulus was intussen zelf ook in gevaar, want hij was in het schip met degenen, die hij troostte, en leed met hen dezelfde ontbering, en toch zei hij: "Ik geloof God." Voor degenen, die een goed inkomen hebben, een goede gezondheid genieten en alom geëerd worden, is het niet moeilijk, tot een arme vrouw, die haast van de honger omkomt, te zeggen: "U moet God maar geloven en op Hem vertrouwen." Hoort u die man, die gewoon was te land te reizen, aan zeelieden zeggen, wat zij te doen hebben? Alleen dat is waar geloof, dat stand houdt in doodsnood. Dat niet bezwijkt in gevaren, die anderen tot wanhoop drijven. Hoezeer wens ik, dat mijn vriend, de lezer, zo'n geloof bezit!

Moge God u in zoverre een profeet maken, dat u in verschillende opzichten mag gaan profeteren. In de eerste plaats: dat God altijd het gelovige gebed hoort; in de tweede plaats: dat op het kwaad geen zegen van God kan rusten. Wees profeet genoeg om deze twee dingen te zeggen en handel zelf in de overtuiging, dat ze waarheid zijn. U kunt ook voorspellen, dat het Evangelie, wanneer het getrouw en eenvoudig wordt verkondigd, en de Heilige Geest het vruchtbaar maakt, zielen zal winnen. Dat moet u profeteren, zonder ophouden; en u mag daaraan toevoegen, dat de grootste zondaar, indien hij tot Christus komt, vergiffenis zal ontvangen; dat het goddeloze hart, hetwelk zich aan de Heiland overgeeft, vernieuwd wordt; dat de weerspanningste en onwilligste man, die door Gods vinger wordt aangeraakt, tot berouw en bekering komt en één van de ijverigste dienaren van de Heere wordt. Niemand zal u ooit beschamen, door het bewijs, dat u in Gods Naam leugentaal hebt gesproken. Spreek dus en hoed u voor zondig zwijgen.

3. Nog uit een derde oogpunt kunnen wij de Apostel beschouwen, namelijk als *een belangstellend trooster*.

Allen waren in ellende, want allen liepen gevaar, te vergaan. Het schip was in nood van de baren, de dood grijpsde hen aan, vertwijfeling stond op ieders gezicht te lezen, maar Paulus zei tot hen: "Ik vermaan ulieden, goedsmoeds te zijn." Ongetwijfeld hielpen zijn vriendelijke stem en vaste toon om alle vrees te verbannen en zijn woorden ingang te doen vinden. Beste christenvriend, moeten wij niet overal, waar wij ook zijn, proberen om bedrukten te vertroosten? Naast de liefde tot God, is ieder Christen verplicht, vrede op aarde en liefde tot de naaste te bevorderen. Wanneer wij ook iemand ontmoeten, die ellende heeft - ik bedoel niet alleen geestelijke ellende - dan moeten wij proberen, verlichting te bieden. Zelfs een kind, dat een knikker verloren heeft, moeten wij zoeken te troosten. Hij is verdrietig of verwacht straf;

zo u kunt, geef hem een andere knikker of koop iets anders voor hem, en u zult zijn kleine hart verblijden. Wat een vreugde kunt u zo toch voor enkele stuivers kopen, wanneer u ze aan arme kinderen besteedt. Kan geld niet helpen, geef dan deelneming en troost en ook die zullen hun doel niet missen. Werp niet tegen dat u niet bekwaam bent, om op deze wijze als vertrooster te fungeren. Al doende leert men. Indien u wat moeilijk spreekt, er zijn nog betere wegen om te troosten. Een kind zei eens tot haar moeder: “Moeder, ik ben een poosje bij weduwe Brown gebleven, omdat zij zegt, dat zij mij zo gaarne bij zich heeft.” “Dat is goed”, antwoordde de moeder. “Maar, moeder! ik doe er eigenlijk niets, want ik kan haar niets vertellen, maar ik leg mijn wang tegen haar wang, en als zij huilt, huil ik ook, en dan zegt zij, dat dit haar troost.” Hier is wijsheid! Dat kind wijst ons de weg. “Ween met de wenenden”; dat is een uitnemende troost. Troost anderen met de vertroosting, waarmee uzelf door God vertroost bent geworden, want Paulus zei: “Zijt goedsmoeds, mannen! want ik geloof God, dat het alzo zijn zal, gelijk het *mij* gezegd is.” Hij was door de Heere getroost, en met deze troost troostte hij anderen. De Heere geve ons genade om naar zulken uit te zien, die in enigerlei beproeving verkeren, opdat wij hun harten mogen verblijden; maar laat ons bijzondere zorg wijden aan degene die in geestelijke nood is. Laat niemand in onze omgeving ooit reden hebben te klagen: “Niemand zorgde voor mijn ziel.” Troost Gods volk, en tracht tegelijkertijd zondaars voor Jezus te winnen, en de liefde van uw hart zal tegelijkertijd onverwachte zegeningen in uw eigen hart uitstorten. Geluk is aanstekelijk, en de blijdschap van uw vroomheid zal zo aantrekkelijk zijn, dat de zorgelozen en onverschilligen op de wegen van de Godsvrucht gaan letten. Zoek geen boodschapper van slecht nieuws te zijn, maar maak uw gesprekken aangenaam, door er de blijde boodschap van de zaligheid in te vlechten. Dan zult u uw Heere navolgen door te zeggen:

“Zijt goedsmoeds.”